Lady Journey

#ผู้หญิงสายฮิปกับทริปชุมชน

ผู้หญิง 5 สไตล์ กับการท่องเที่ยว ภาคทั่วไทย

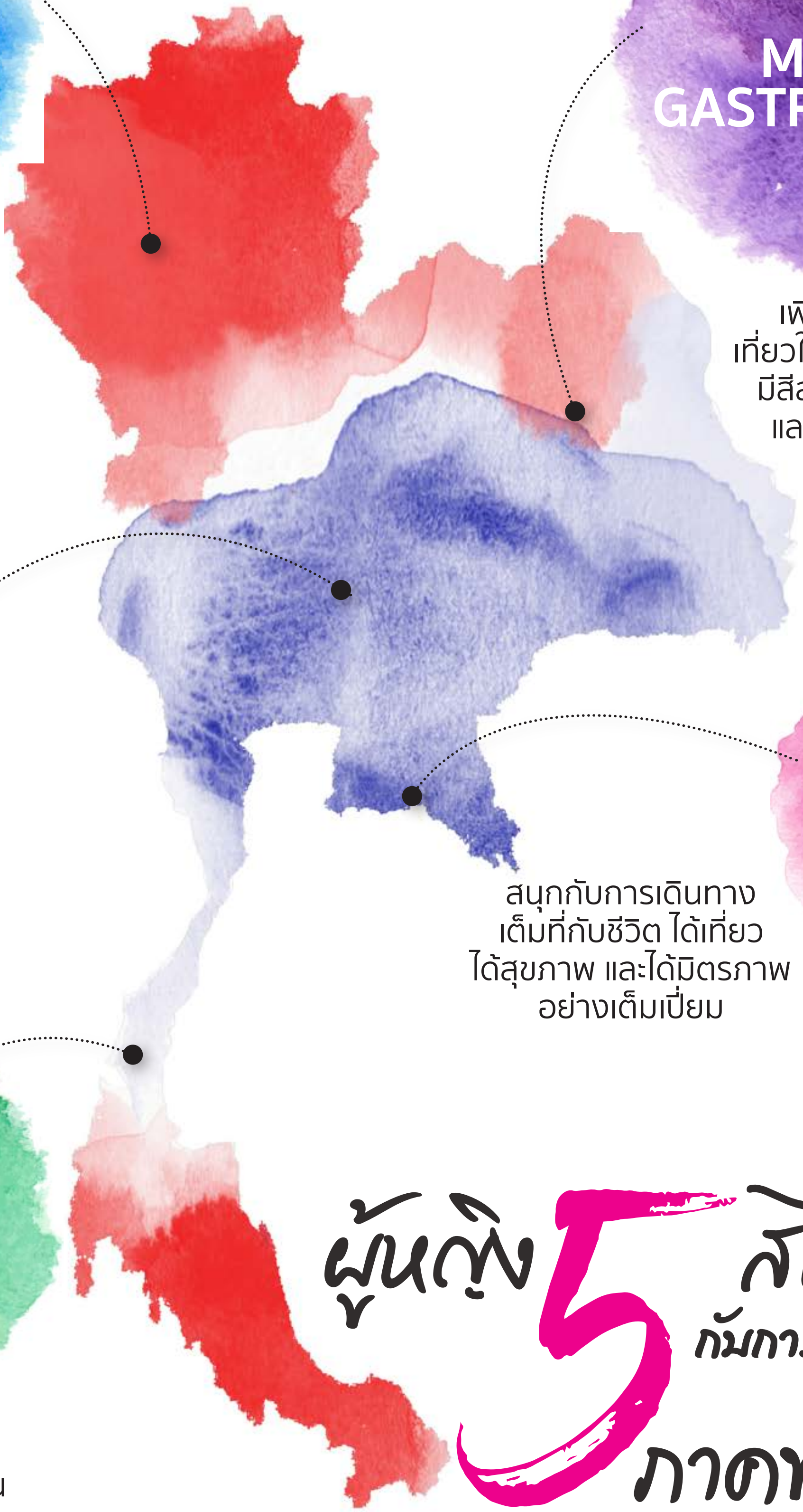

MORE AUTHENTIC

ตามรอยงานฝีมือ
ของชุมชน ที่มีความเป็น
เอกลักษณ์ ของแต่ละ
วิถีชีวิตที่แตกต่างกัน

MORE GASTRONOMY

เพิ่มประสบการณ์
เที่ยวในมุมมองใหม่อย่าง
มีสีสันตามวิถีการกิน
และเอกลักษณ์ทาง
วัฒนธรรม

MORE LEGACY

เที่ยวสถานที่สำคัญ
ที่คนในชุมชนภาคภูมิใจ
อย่างเข้าถึงและลึกซึ้ง

MORE FUN

สนุกกับการเดินทาง
เต็มที่กับชีวิต ได้เที่ยว
ได้สุขภาพ และได้มิตรภาพ
อย่างเต็มเปี่ยม

MORE INSPIRED

ตามหาแรงบันดาลใจ
จากภูมิปัญญาท้องถิ่น
เพื่อต่อยอด
ความคิดสร้างสรรค์
ให้กับตัวเอง

มาร่วมกันเติมสีสันให้ชีวิต ด้วยการออกเดินทางท่องเที่ยวชุมชนทั่วไทย
สัมผัสเสน่ห์แห่งชุมชน ที่ยิ่งเข้าถึง ยิ่งลึกซึ้ง ยิ่งหลงรัก
#ผู้หญิงสายฮิปกับทริปชุมชน

ช่วงเวลาดีๆ @ชลบุรี

ชวนแก๊งสายลั้ลลาไปกดปุ่มรีเฟรช

เกิดเป็น Working Woman ที่ต้องพร้อมทุกสถานการณ์ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ เรื่องของการแบ่งเวลาออกไปหาพลังธรรมชาติ อาจจะดูเป็นเรื่องยาก แต่ใช่ว่าจะต้องตัดขาดจากการหาความสุขส่วนตัวออกไป เพราะเมืองไทยยังมีแหล่งท่องเที่ยวใกล้ๆ ที่พร้อมรับช่วงเวลาอันจำกัด ให้บรรดาสาวโสดอย่างเราได้ก้าวออกไปชื่นชมความงามในอีกหลายแง่มุม ว่าแล้วก็หว่านไอเดียลงไปในกรุ๊ปแก๊งเพื่อนสนิท นัดแนะกันแบบคร่าวๆ ก่อนจะเริ่มต้นความสุขกันตั้งแต่การเก็บกระเป๋าเดินทาง ถึงเวลาได้ใช้ Accessories ที่ช้อปไว้จนล้นตู้สักที

ออกสตาร์ทด้วยภูมิปัญญา "ฉันคือผู้พิทักษ์"

แค่ชั่วโมงนิดๆ จากกรุงเทพฯ Google map ก็บอกพิกัดว่า พวกเราอยู่ในเขตตำบลตะเคียนเตี้ย จ.ชลบุรี รอบตัวกลายเป็นความเขียวสดชื่น จากแนวต้นมะพร้าวยาวเรียงรายอันเป็นอาชีพหลักของชาวบ้านละแวกนี้ แต่ที่น่ารักไปอีกแบบคือ ชุมชนแห่งนี้ต่อยอดให้พื้นที่การทำมาหากินเป็นรายได้หลัก สามารถแตกแขนงสร้างรายได้เสริม ซึ่งดูมีแววจะไปได้ดีขึ้นไปอีก ด้วยการชักชวนคนต่างถิ่น ให้มาลองทำกิจกรรมที่คนแถวนี้คุ้นเคย ทั้งปั่นจักรยานชมบรรยากาศในสวนมะพร้าว ชมกระบวนการแปรรูปน้ำมันมะพร้าวสกัดเย็น ชิมน้ำมะพร้าวสดๆ จากต้น และรับรอยยิ้มคำทักทายจากชาวบ้านตะเคียนเตี้ยผู้ใจดี พร้อมกับเป็นหนึ่งในผู้ร่วมพิทักษ์ต้นมะพร้าว กับภารกิจ "ปล่อยแตนเบียน"

"ผู้พิทักษ์รักษ์มะพร้าว" คืออะไร? พี่ๆ ชาวสวน เล่าให้ฟังว่า ศัตรูของมะพร้าวคือเจ้าหนอนหัวดำ ที่คอยแต่จะบุกทำลายก้าน ใบ ดอก ทำให้ออกผลน้อยและตายไปในที่สุด แต่ปัญหาเหล่านี้จะคลี่คลาย เมื่อเราได้มือปราบนาม "แตนเบียน" แมลงน้ำดีเชื้อสายอินเดียและศรีลังกา มาช่วยจัดการหนอนเจ้าปัญหาด้วยยุทธวิธี "เกลือจิ้มเกลือ" เพราะแตนเบียนจะซอกซอนเข้าไปทำลายรังเจ้าหนอนหัวดำแบบสิ้นซาก! ไอเดียดีเริ่ดแบบนี้ ต้องจดไว้เป็นทริคเอาไว้แก้ปัญหาในงานตัวเองบ้าง

แตนเบียนผู้พิทักษ์ต้นมะพร้าว

ปั่นเพลินเกินห้ามใจ เก๋ไก๋ได้คุณค่า

มาถึง “บ้านร้อยเสา” บ้านโบราณที่แค่มองก็รู้เลยว่าได้รับการดูแลรักษามาอย่างดี ภายนอกจะเห็นเป็นบ้านสองหลัง แต่เมื่อเข้ามาภายในจะต้องว๊าวกับความเชื่อมต่อถึงกันหมด ชั้นบนตกแต่งให้เป็นพื้นที่จัดแสดงเครื่องใช้สมัยโบราณ ตำราโหราศาสตร์ ยารักษาโรค ส่วนพื้นที่รอบๆ บ้าน ที่มีเนื้อที่กว่า 6 ไร่ มีสวนสมุนไพร แปลงไผ่หวาน ที่ออกหน่อตัดขายได้ตลอดทั้งปี

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าการมาเที่ยวเล่นในสวนมะพร้าวจะมีอะไรน่าสนุกอยู่มากมาย เหล่าแก๊งเพื่อนสาวยังได้มุมเก๋ๆ ในไอจีอีกเพียบ เราเลือกจักรยานคู่ใจปั่นกันไปในสวน สวมวิญญาณเป็นแก๊งเด็กน้อยที่คอยแต่จะหาเรื่องซนๆ ทำตลอด เห็นอะไรก็อยากแวะอยากชิมไปหมด ก็ที่บ้านตะเคียนเตี้ยเขามีของอร่อยอยู่มาก โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์จากมะพร้าว ตั้งแต่น้ำมะพร้าวสดๆ หอมๆ ขนมทองพับ รวมทั้งสินค้าออร์แกนิคของชุมชน ปั่นกันจนเพลินโดยไม่รู้สึกเหนื่อย แถมรู้สึกอบอุ่นกับการต้อนรับที่เป็นมิตรของชาวบ้าน พวกเราให้คะแนนเป็นเสียงเดียวกันว่า เป็นช่วงเวลาที่ เก๋ไก๋ได้คุณค่ามากๆ

Power of The Sunset

นานๆ จะออกมาเริงร่าท้าทายแดดลมกันสักที เรื่องรักสบาย กินหรูอยู่อย่างดี พวกเราไม่มีทางยอมให้ขาดตกบกพร่อง ทริปนี้จึงตั้งใจมาเช็คอินที่ท่าเรือ Ocean Marina ท่าเรือยอร์ชขนาดใหญ่ในฝั่งตะวันออก ซึ่งมีกิจกรรมล่องเรือชมความงามของท้องทะเล พร้อมบรรยากาศดินเนอร์สุดเอ็กซคลูซีฟในยามเย็น พร้อมที่พักริมชายหาดที่พรั่งพร้อมไปด้วยความสะดวกสบาย

ความสนุกสนานบนผืนน้ำสีฟ้าเริ่มต้นขึ้นแล้ว นี่คือช่วงเวลาอันแสนพิเศษ ความสุขสะบัดพริ้วไปตามแรงลม ขอบฟ้าสีส้มอยู่ใกล้ขึ้นมากว่าเดิม ก่อนจะโบกมือลาพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ท่ามกลางอาหารเย็นสุดพิเศษ ที่เคล้าคลอด้วยเสียงคลื่น เปิดฉากของค่ำคืนได้อย่างน่าประทับใจ

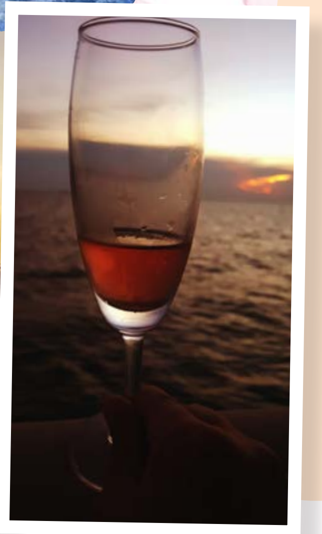

จิบชา ชมสวน ในมุมพักผ่อนสไตล์ยุโรป

เริ่มต้นวันใหม่อย่างสดชื่น ชาร์จพลังอย่างเต็มที่ในอ้อมกอดของท้องทะเล ก่อนจะออกไปท่องโลกกว้างกันต่อไป เสื้อผ้าหน้าผมพร็อบพร้อม ไปดูกันว่า พัทยาในวันนี้ มีอะไรน่าสนใจกันบ้าง

“บรรยากาศหมู่บ้านขนาดเล็กๆ ในยุโรปชนบท ที่มีสวนสวยพร้อมอาคารเท่ๆ มีกลิ่นอายแบบเรียบง่าย จริงใจและเป็นมิตร เป็นศูนย์รวมของกิจกรรม ครอบครัวและกลุ่มเพื่อน ได้ถูกจำลองมาไว้ที่พัทยา” นี่คือคอนเซ็ปต์ของ A’ La Campagne ‘อะลาคอมปาณย์’ แหล่งท่องเที่ยวเกษตรอินทรีย์ ที่พักผ่อนแบบชิลล์ๆ อย่างมีสไตส์ และอิ่มอร่อยแบบลงตัว

ภายใน ‘อะลาคอมปาณย์’ มีร้าน “ส้มตำวิลล่า” ท่ามกลางบรรยากาศแบบโบสถ์เก่าสไตล์ยุโรปคลาสสิก นั่งโซนไหนก็พบกับลมเย็นสบาย มีอาหารรสสะใจมากกว่า 40 เมนู อย่างไก่เหลืองคอมปาณย์ สูตรดั้งเดิมจากริมหาดจอมเทียน ส้มตำ ปิ้ง ย่าง ยำ ลาบ น้ำตก และกับข้าวสไตล์อีสาน ที่พิถีพิถันวัตถุดิบ ถั่วคั่วเองแหนมกระดูกหมูหมักเอง ส่วนเหล่าผักเคียงเป็นผักที่ปลูกในโครงการวิถีเกษตรธรรมชาติ

อีกมุมพักผ่อน คือ “Tea Factory & More” ที่มีการตกแต่งร้านให้เหมือนโรงงานผลิตชาแบบย้อนยุคในประเทศศรีลังกา และใช้โต๊ะ เก้าอี้ ของตกแต่งเป็นสไตล์ยุโรปคลาสสิก มองออกไปด้านนอกจะเห็นวิวสวนแห่งความผ่อนคลาย ที่มีบริการขนม ชา และเครื่องดื่มหลากหลายประเภท เข้ากับบรรยากาศการพักผ่อนที่ลงตัวสุดๆ

รื้อฟื้นความสดชื่น @ ชุมชนชากแง้ว

บ่ายแดดร่ม ลมเย็นสบาย ชวนมาเช็คอินในสถานที่ที่คนจีนรุ่นคุณปู่คุณย่าเรียกว่า ‘หลั่งชั่งฮิ้ว’ ซึ่งหมายถึงพื้นที่ราบลุ่มที่มีต้นงิ้วขึ้นมากมาย ภายในชุมชนมีโรงเลื่อย โรงเผาถ่าน ร้านทอง ร้านของชำ โรงหมอ โรงงิ้ว วิกลิเก โรงหนัง กระทั่งคิวรถยนต์โดยสาร ...เป็นชุมชนที่ไม่เคยหลับไหลในอดีตกาล

แต่เมื่อมีถนนเส้นทางบางนา - ตราด ทำให้เส้นทางของนักท่องเที่ยว มุ่งตรงไปสู่พัทยาได้อย่างสะดวก ทำให้บ้านชากแง้วเดินเข้าสู่ความซบเซา แต่เชื่อกันว่าเพราะความศักดิ์สิทธิ์ของ “เจ้าแม่ทับทิม” ที่ชาวบ้านสักการะนับถือ ดลจิตดลใจให้คนรุ่นใหม่สายเลือดชากแง้ว รวมตัวกันกลับบ้านเกิด เพื่อปลุกให้ชุมชนกลับขึ้นมามีชีวิตชีวาและสีสัน สร้างความสุขและเสียงหัวเราะให้คืนกลับมาอีกครั้ง

พวกเราได้สัมผัสถึงแง่มุมที่หลากหลายท่ามกลางช่วงเวลาที่ได้แอบอิงกับธรรมชาติอันบริสุทธิ์ รับรู้ได้ถึงการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า เรียนรู้เรื่องราวชุมชนในอดีต ที่ล้วนเป็นแรงผลักดันสู่อนาคต เติมพลังอันยิ่งใหญ่ และสร้างแรงบันดาลใจให้กับพวกเรา นี่สินะ คือการกดปุ่ม Refresh ของพวกเรา ก่อนจะกลับไปปลุยภารกิจที่รออยู่

ข้อมูลติดต่อ

ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนตะเคียนเตี้ย: โทร. 08-4698-9732
คนรักษ์มะพร้าวบ้านตะเคียนเตี้ย: Facebook : cocolover39
A’ La Campagne: ตั้งอยู่บนถนนสุขุมวิท ตรงข้ามอัยการพัทยา ก่อนถึงสี่แยกห้วยใหญ่ Tel: 06-1441-5181 Line: alacampagne-pattaya
ชุมชนจีนบ้านชากแง้ว: https://www.facebook.com/chakngeaw/
ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านชากแง้ว: โทร.08-1870-3398

ผจญภัยในสวนผลไม้

“ชุมชนรักษ์เขาบายศรี”

ลิ้มรสความอร่อยที่ไม่สิ้นสุด

@จันทบุรี

เมืองจันท์ไม่ได้มีดีแค่พลอย เพราะหากให้นับของดีในจันทบุรี ยกมือสองข้างที่มีมาเรียงดูก็คงนับไม่หมด สำหรับคนที่ชอบของอร่อย บอกเลยว่าจันทบุรีคือสวรรค์ดีๆ ที่มีของอร่อยให้ลิ้มลองเยอะมาก และหากจะให้อร่อยด้วยสนุกด้วย คงต้องไปผจญภัยในสวนผลไม้ โดยเฉพาะที่ชุมชนรักษ์เขาบายศรี อ.ท่าใหม่ ที่ไม่เพียงเปิดโอกาสให้ลิ้มรสผลไม้สดจากต้นแบบไม่อั้น แต่ยังมีกิจกรรมสนุกๆ ในสวนให้ทำด้วย

เปิดประสบการณ์ใหม่ในสวนผลไม้

จุดเริ่มต้นของทริปนี้เกิดขึ้นที่สวนผลไม้ของชุมชนรักษ์เขาบายศรี ที่รวมตัวกันจัดตั้งเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงเกษตรชุมชนรักษ์เขาบายศรีขึ้น โดยเปิดสวนผลไม้ 6 สวนรวมพื้นที่กว่า 100 ไร่ ให้นักท่องเที่ยวได้เข้าชมและชิมผลไม้สดๆ จากต้นแบบไม่อั้นในเวลา 90 นาทีต่อเที่ยว ซึ่งเพียงแค่ออกสตาร์ทสีเขียวเหลืองแดงของต้นไม้ที่ออกลูกดกจนละลานตาก็ทำให้เพลิดเพลินแล้ว ยิ่งได้เด็ดชิมเงาะ ระกำ สละ มังคุด ลางสาด มะปรางจากต้น ความฟินก็ยิ่งบังเกิด เอาเป็นว่าตลอด 90 นาทีที่ตอนแรกคิดว่านาน พอได้เดินชมเด็ดชิมจริงๆ แล้วกลับหมดลงอย่างรวดเร็วจนอยากขอต่อเวลากันเลยทีเดียว เพราะผลไม้สดๆ จากต้นนั้นรสชาติดีกว่าที่ซื้อตามแผงลอยหรือตะกร้าในซูเปอร์มาร์เก็ตเป็นไหนๆ

อาจจะเป็นเพราะว่าคุณป้าคุณน้าเจ้าของสวนแนะนำวิธีเลือกสรรแต่ละลูกแต่ละสายพันธุ์เป็นอย่างดี เลยได้ของดีเด็ดมาลิ้มลอง อย่างมังคุดหากจะกินเลยก็ต้องเลือกผลที่มีเปลือกแดงเข้มออกม่วงถึงจะรสเลิศ ส่วนทุเรียนต้องสังเกตร่องหนาม หากเป็นสีเทาขั้วบวมเป่งและก้านบวมใหญ่สีคล้ำ แกะกินแล้วจะสัมผัสได้ถึงความอร่อยที่แท้จริง เลยทำให้ยิ่งกินยิ่งเพลินเพราะรสชาติดีชนิดที่ทำเอาลืมเรื่องน้ำหนักกันไปเลย

การเดินเล่นในสวนผลไม้ที่ชุมชนรักษ์เขาบายศรีนอกจากจะเพลินกับการชิมแล้ว ยังตื่นตากับการเก็บผลไม้ของชาวสวนด้วย โดยเฉพาะการเก็บทุเรียนที่ต้องทำงานกันเป็นทีม คนหนึ่งปีนขึ้นไปบนต้นเลือกลูกที่เหมาะควรแก่เวลาแล้วปลิดขั้วออกมาก่อนโยนให้อีกคนที่ยืนถือผ้ากระสอบรอรับอยู่เบื้องล่างอย่างมั่นคง เป็นการประสานสามัคคีที่ทำเอาคนดูตื่นเต้นทุกครั้งเมื่อเห็นลูกหนามลอยละลิ่วลงมาในผืนกระสอบ ราวกับว่าเป็นการแสดงโชว์ชั้นยอดจากจอมยุทธ์มากฝีมือยังไงยังงั้น พอผ่านสวนระกำเราก็ต้องตะลึงอีกครั้ง กับเทคนิคแสนชาญฉลาดของชาวสวนที่ตัดดอกระกำตัวผู้มาผสมเกสรสละตัวเมียเพื่อให้ระกำที่มักจะออกลูกเดี่ยวเปลี่ยนมาออกผลเป็นพวงเหมือนสละ นับว่าเป็นความคิดสร้างสรรค์ที่นอกจากจะสร้างผลผลิตได้เป็นกอบเป็นกำ ยังทำให้ผู้มาเยือนอย่างเราทึ่งจนอดถ่ายรูปเก็บไว้ไม่ได้

สร้างสรรค์เมนูอร่อยจากผลไม้

อิ่มจากผลไม้ในสวนแต่ยังไม่อิ่มของคาว เมื่อถึงเวลาอาหารก็ไม่ต้องไปหาร้านอาหารใหญ่โตให้ลำบาก ลองลิ้มรสความอร่อยของอาหารถิ่นกับชาวบ้านที่นี่กันเสียเลย กับสารพัดเมนูผลไม้อร่อยเลิศที่หลายคนอาจจะคิดไม่ถึง ทั้งทุเรียนกรอบผัดเผ็ด ส้มตำทุเรียน และน้ำพริกระกำ โดยเฉพาะจานเด็ดที่หากินได้ที่นี่เท่านั้นอย่างข้าวระกำขยำปู ซึ่งไม่ใช่แค่อร่อย แต่ยังสนุกกับการลงมือทำเองตามสูตรของทางเจ้าของสวน เริ่มจากนำข้าวมาคลุกกับน้ำพริกระกำพร้อมกับขยำเนื้อปูลงไปให้เข้ากัน ตักลงจาน วางไข่ต้ม ผักสด และทะเลลวกไว้ข้างเคียง ออกมาเป็นเมนูหน้าตาดีฝีมือเราเอง แถมรสชาติก็ยังซี้ดสุดๆ บอกเลยว่าถ้ามาถึงชุมชนรักษ์เขาบายศรีแล้วไม่ได้ลองข้าวระกำขยำปู ถือว่าพลาดอย่างแรง

ปั่นจักรยานท่องชุมชน เหนื่อยแต่เพลิน

กิจกรรมยามบ่ายที่สนุกสนานคือการปั่นจักรยานท่องไปในชุมชนเก่าแก่ที่มีวิถีชีวิตเรียบง่าย พร้อมกับชมธรรมชาติและวัฒนธรรมที่สวยงาม รวมถึงเรียนรู้การทำสวนผลไม้ด้วยวิธีการแบบดั้งเดิม ที่ตื่นตาตื่นใจมากคือการได้เห็นต้นไม้อายุยืน ทั้งต้นทุเรียนโบราณพันธุ์หัวบ่อขนาด 3 คนโอบ ต้นมังคุด 100 ปี สละบ้านหม้ออายุ 80 ปี เงาะบางยี่ขันอายุ 120 ปี และไฮไลท์ที่ใหญ่โตมากคือ “รจนา” ต้นทุเรียนโบราณอายุ 124 ปี สูงกว่า 50 เมตร ซึ่งน่าจะสูงที่สุดในประเทศไทยเลยล่ะ นอกจากนี้ยังได้แวะเยี่ยมชมศาลปู่เจ้าเขาบายศรีและวัดเขาบายศรีที่มีอายุเก่าแก่ถึง 200 กว่าปี เพื่อกราบไหว้สักการะให้เป็นสิริมงคลด้วย

ระหว่างปั่นจักรยานท่ามกลางสวนผลไม้ สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมากคือ อุโมงค์เก็บน้ำ ซึ่งเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ทำไว้เก็บน้ำให้มีใช้ตลอดทั้งปี โดยแต่ละบ่อจะมีอุโมงค์เชื่อมถึงกันจึงเป็นการกระจายน้ำอย่างทั่วถึง เรียกได้ว่าในชุมชนเล็กๆ แห่งนี้มีความน่าทึ่งอยู่ทุกซอกทุกมุมเลยทีเดียว

พักโฮมสเตย์ ช้อปของฝากขึ้นชื่อ

หากใครอยากสัมผัสวิถีชีวิตชาวสวนแท้ๆ ด้วยการนอนฟังเสียงหริ่งหรีดเรไรกลางสวนผลไม้ ชุมชนรักษ์เขาบายศรีก็มีโฮมสเตย์ที่ได้รับมาตรฐานโฮมสเตย์ไทยให้ได้พักด้วยราคาแสนถูก แว่วมาว่าถ้าได้ลองค้างสักคืนแล้วจะติดใจจนอยากกลับไปค้างบ่อยๆ กันเลย แถมก่อนกลับบ้านก็ยังมีผลิตภัณฑ์แปรรูปของชุมชนให้ได้ซื้อไปเป็นของฝาก ไม่ว่าจะเป็น ทุเรียนกวน ทุเรียนทอดกรอบ มังคุดกวน แก้วมังกร ท๊อฟฟี่ทุเรียน สละลอยแก้ว ที่กล้าการันตีว่า ของชุมชนเขาบายศรีอร่อยไม่แพ้ที่ไหนแน่นอน

Contact Info.

วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยว
เชิงเกษตรรักษ์เขาบายศรี
ตำบลเขาบายศรี อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี
เวลาเปิด-ปิด : ทุกวัน
08:00 – 16.00 น.
ติดต่อ : คุณนงลักษณ์ มณีรัตน์
โทรศัพท์ 08-6834-9604 และ
08-1683-0147

เวลา 1 วันในสวนผลไม้เหมือนจะหมดไปอย่างรวดเร็วกว่าเวลาภายนอก แต่ถึงอย่างนั้นก็นับได้ว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาคุ้มค่ามาก เพราะนอกจากของฝากที่เต็มไม้เต็มมือแล้ว ยังได้ประสบการณ์ความสุขและสนุกกลับมาเต็มตะกร้า ทั้งได้เรียนรู้วิถีชาวสวน ได้ลิ้มรสผลไม้ไทย และอร่อยถูกใจกับเมนูผลไม้ที่หลากหลาย แบบนี้คงต้องหาเวลาไปเที่ยวเพลินๆ ในชุมชนรักษ์เขาบายศรีกันบ่อยๆ แล้วล่ะ

ชุมชนน่ารัก ผักกระชับประทับใจ
และวิถีไทยริมฝั่งน้ำ

"ทะเลน้อย"

@ระยอง

ระยองเป็นจังหวัดที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวชัดเจนมาก ตั้งแต่ภาษาถิ่นที่ได้ยินเป็นต้องรู้ว่า นี่คนระยองฮิ ไปจนถึงวิถีชีวิตริมฝั่งน้ำของผู้คนที่อาศัยร่วมกับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน อย่างหมู่บ้านท่องเที่ยวทะเลน้อยในอำเภอแกลง ชุมชนที่ได้รับรางวัลอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย หรือรางวัลกินรี ครั้งที่ 11 รางวัลดีเด่น ประเภทแหล่งท่องเที่ยว ที่ยังคงใช้ชีวิตตามขนบธรรมเนียมดั้งเดิมอย่างคงเส้นคงวา จนกลายเป็นเสน่ห์ของชุมชนที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมไม่ขาดสาย หลายคนมาที่นี่เพื่อชมธรรมชาติ บางคนอยากชิมของขึ้นชื่อทั้งผักกระชับและกล้วยสามน้ำ แต่แท้จริงแล้วทะเลน้อยมีของดีและความสนุกให้ไปสัมผัสอีก แค่เปิดใจไปเดินชิลๆ สัก 1 วัน เชื่อเถอะว่า จะหลงรักที่นี่แบบไม่ทันตั้งตัว

พิสูจน์ความอร่อยของกล้วยสามน้ำ-ผักกระชับ

"กล้วยน้ำว้าขึ้นชื่อ เลื่องลือผักกระชับ ถิ่นพักทัพพระเจ้าตาก ของฝากกะปิ-น้ำปลา ล่องธาราลำน้ำประแส" คือคำขวัญประจำชุมชน ที่เพียงแค่เดินเข้าไปในหมู่บ้านก็จะได้เห็นและได้ยินจนกลายเป็นข้อความที่เอ่ยได้อย่างชินปากในเวลาอันรวดเร็ว แม้จะเกิดความสงสัยอยู่บ้างว่า กล้วยน้ำว้าและผักกระชับ มีดีอย่างไรถึงกับกล่าวถึงเป็นอันดับแรกในคำขวัญชุมชนกันเลยทีเดียว

และแล้วความสงสัยนี้ก็ถึงบางอ้อเมื่อได้เดินเข้าไปภายในหมู่บ้าน แล้วลุงๆ ป้าๆ คนท้องถิ่นเฉลยให้ฟังว่า กล้วยน้ำว้าของที่นี่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนที่อื่น เพราะปลูกในพื้นที่ที่ได้รับน้ำ 3 ชนิดด้วยกัน คือน้ำจืด น้ำเค็ม และน้ำกร่อย รสชาติจึงหวานอร่อยแตกต่างจากกล้วยน้ำว้าถิ่นอื่นอย่างชัดเจน ซึ่งพอได้ปอกกล้วยสามน้ำเข้าปากแล้วต้องพยักหน้าเห็นด้วยอย่างไม่อาจปฏิเสธ เพราะหวานและอร่อยมากจนอดที่จะหิ้วกลับไปฝากคนที่บ้านไม่ได้

ส่วนผักชื่อแปลกอย่างผักกระชับนั้นก็เป็นผักเฉพาะถิ่นที่มีการเพาะปลูกกันแค่ที่นี่ที่เดียวเท่านั้น แถมการปลูกก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องแช่เมล็ดนานถึง 3 เดือน และถ่ายน้ำทำความสะอาดวันเว้นวันจนกว่าจะงอกออกมาเป็นต้นอ่อนให้เก็บไปรับประทาน เป็นผักพื้นบ้านหน้าตาดี มีลักษณะคล้ายต้นทานตะวันอ่อนแต่ใบจะยาวเรียวกว่า ลำต้นสีขาว ใบสีเขียว มีสรรพคุณมากมาย เช่น ลดไขมันในเลือด แก้อาการปวดศีรษะ ริดสีดวง เป็นต้น กินสดก็ได้ปรุงสุกก็อร่อย รสชาติหวานกรอบมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว ร้านอาหารในย่านนั้นส่วนใหญ่นิยมนำไปทำเป็นแกงส้มผักกระชับ ยำผักกระชับ และผัดน้ำมันหอย ก๋วยเตี๋ยวผักกระชับ หรือทานสดคู่กับน้ำพริก ฯลฯ คนต่างถิ่นอย่างเราก็ไม่พลาดที่จะพิสูจน์ความอร่อย ซึ่งพอได้ชิมแล้วก็ได้แต่ร้อง โอ้โห! เพราะไม่ว่าจะมาในจานไหนเจ้าผักกระชับที่ว่านี้ก็อร่อยทุกเมนู จนกล้าบอกเลยว่า ไปถึงระยอง ถ้าไม่ลองกินผักกระชับ ถือว่ามาไม่ถึงฮิ

ย้อนรอยถิ่นพักทัพพระเจ้าตาก

หลังจากไขข้อข้องใจเรื่องกล้วยน้ำว้า และผักกระชับจนอิ่มหนำกันแล้ว ก็ได้เวลาหาความรู้ใส่ตัวด้วยการตามรอยประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านทะเลน้อยที่วัดราชบัลลังก์ประดิษฐาวรารามหรือที่ชาวบ้านเรียกว่าวัดทะเลน้อย วัดเก่าแก่ที่ในอดีตเคยเป็นจุดพักทัพของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชขณะเสด็จผ่านเพื่อนำทัพไปตีเมืองจันท์ ภายในวัดนี้จึงเต็มไปด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุที่ยังคงร่องรอยของอดีตให้ได้ศึกษา

ไม่ว่าจะเป็นอุโบสถอายุกว่า 300 ปี ที่สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยปลายกรุงศรีอยุธยา พระประธานโครงสร้างหวายฉาบปูนปิดทองเก่าแก่ ซึ่งเป็นพระพุทธรูปเพียงองค์เดียวในประเทศไทยที่ทำจากหวาย เจดีย์โบราณที่สร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2430 อีกทั้งยังมีศาลพระเจ้าตากสินมหาราชและบัลลังก์จำลองที่แกะสลักเป็นขาสิงห์ ซึ่งมีลวดลายเครือเถาปิดทองแบบศิลปะไทย-จีนให้ได้ชม รวมถึงของโบราณหายากอีกหลายชิ้นที่ทางชุมชนเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี ซึ่งนับว่าเป็นโชคดีของนักท่องเที่ยวอย่างเราที่ได้มีโอกาสเรียนรู้อดีตผ่านโบราณสถานและโบราณวัตถุเช่นนี้ แม้จะเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนทะเลน้อย แต่ก็นับเป็นการเพิ่มพูนความรู้ได้มากทีเดียว

ล่องเรือดูนก ชมป่า ปากแม่น้ำประแส

ไม่ใช่แค่ของอร่อยและประวัติศาสตร์ที่ทะเลน้อย ยังมีธรรมชาติสวยๆ ให้ได้ไปสัมผัสด้วย และเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พลาดไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง นั่นก็คือการล่องเรือชมบรรยากาศและการใช้ชีวิตของผู้คนริมฝั่งแม่น้ำประแส ซึ่งภายในชุมชนมีเรือให้บริการหลายราย ค่าใช้จ่ายก็เบาๆ คนละ 100 บาท กับระยะทางไปกลับที่ต้องใช้เวลาราวชั่วโมงกว่า โดยปกติแล้วเรือลำหนึ่งนั่งได้ 6-8 คน แต่ถ้าไปคนเดียวหรือเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มไม่ใหญ่ต้องจ่ายเป็นราคาเหมา ว่าแล้วเราก็ใส่เสื้อชูชีพลงเรือไปนั่งรับลมชิลๆ กันเลย ความสนุกของการล่องเรือคือการได้ชมความเขียวขจีของผืนป่าชายเลนที่หนาแน่นกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา และนกทะเล นกน้ำต่างๆ ที่บินมาโฉบปลาเล็กปลาน้อยตรงหน้าให้ได้ถ่ายรูปกันสวยๆ รวมถึงวิถีชีวิตของชาวประมงในปากน้ำประแสที่ลงไปดักปลา หากุ้ง หาปู ทำให้เราลุ้นไปด้วยทุกครั้งว่าพี่ๆ จะได้ของทะเลติดมือกลับไปกี่มากน้อย

แต่ที่ว๊าวที่สุดคือการได้ชมฝูงนกเหยี่ยวแดงท้องขาวบินอย่างสง่างามบนท้องฟ้า ช่วงเวลาที่เหมาะสมและมีโอกาสที่จะได้เห็นมากที่สุดคือประมาณ 5 โมงเย็น เหยี่ยวแดงที่นี่ค่อนข้างระมัดระวังตัว จึงไม่ค่อยโฉบมาให้เห็นใกล้ๆ เท่าไรนัก อุปกรณ์คู่กายนักท่องเที่ยวอย่างกล้องถ่ายรูปหรือโทรศัพท์มือถือจึงเป็นตัวช่วยสำคัญที่จะเก็บบันทึกภาพเหยี่ยวไว้ได้แบบไม่รบกวนกันและกัน ขอบอกว่าแม้จะไม่ได้ใกล้ชิดแต่แค่ได้เห็นไกลๆ ก็ตื่นตาตื่นใจมากแล้ว

ปลาเค็ม กะปิ น้ำปลา ของฝากห้ามพลาด

ตะลอนทัวร์ทั่วชุมชนเที่ยวครบทุกอรรถรสกันแล้ว ก็ได้เวลาหาซื้อของฝากก่อนกลับบ้าน ที่นี่มีของดังหลายอย่างให้เลือกซื้อ ทั้งน้ำปลาที่ชาวบ้านผลิตเองจากปลากะตักเป็นน้ำปลาแท้ กลิ่นหอม รสกลมกล่อม คุณภาพดี นอกจากนี้ยังมีกะปิที่ทำจากเคยแท้ปลอดสารเคมี ไม่ใส่วัตถุกันเสีย ผงชูรส และไม่เจือสีร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าใครชอบปลาเค็ม ปลาเค็มแดดเดียวแห่งบ้านทะเลน้อยก็ไม่เป็นสองรองใคร ด้วยนำปลาสดๆ มาทำความสะอาดคลุกเคล้ากับเกลือตามสูตรซึ่งเค็มกำลังดีก่อนมาตากแห้งโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ จะซื้อไปฝากคนที่นึกถึงหรือเก็บไว้รับประทานเองก็ดีงาม

แม้ว่าระยองจะเป็นจังหวัดที่มาได้หลายครั้ง แต่ครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่ได้มาสัมผัสชุมชนอย่างใกล้ชิด แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รับรู้ถึงความจริงใจและมิตรภาพของชาวบ้านทะเลน้อย ถือว่า ได้เป็นการเปิดมุมมองการท่องเที่ยวแบบใหม่ ที่ทำให้หลงรักหมู่บ้านท่องเที่ยวทะเลน้อยแบบไม่ทันตั้งตัว

Contact Info.

หมู่บ้านท่องเที่ยวทะเลน้อย

4/1 หมู่ 6 ต.ทางเกวียน

อ.แกลง จ.ระยอง

โทร. 08-1864-9086

กฎแห่งหัวใจ ในวิถีแห่งความงาม

“ลำพูน”

ประสบการณ์ใหม่สร้างได้เสมอ

ทุกประสบการณ์คือบทเรียนที่ดีเสมอ และเราก็ยังไม่เคยหยุดที่จะค้นหาต่อไป โดยเฉพาะช่วงเวลาหลังวัยเกษียณ ที่เราได้บอกตัวเองเสมอว่า อิสระที่มีอยู่ จะไม่เป็นแค่เพียงความว่างเปล่าที่ผ่านไปวันๆ เราจึงมุ่งหน้ามายังดินแดนแห่งพลังศรัทธาอันดีงาม อย่างจังหวัดลำพูน เมืองที่มีความโดดเด่นทางวัฒนธรรมล้านนาอันเก่าแก่ ความงามอันสงบ ผู้คนใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่าย ไม่รีบร้อน เหมาะกับการพักผ่อนที่แท้จริง

เมื่อมาถึงลำพูนแล้ว ก่อนที่จะมุ่งหน้าออกจากเมืองไป ก็ต้องไม่พลาดที่จะแวะสถานที่สำคัญ "วัดพระธาตุหริภุญชัยวรมหาวิหาร" ปูชนียสถานคู่เมืองลำพูน สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันเป็นศูนย์รวมใจของชาวลำพูนมาอย่างยาวนาน และยังถือเป็นองค์พระธาตุของคนเกิดปีระกา ได้มาเยือนเมื่อไหร่ก็ชื่นใจเมื่อนั้น ด้วยความงดงามของสถาปัตยกรรมแบบล้านนา ที่มีความละเอียดอ่อน สวยงาม นับเป็นการเปิดฉากการมาเที่ยวลำพูนที่เปี่ยมด้วยความสุข

หัวใจบ้าน หัวใจแห่งศรัทธา

อำเภอลี้ห่างจากตัวเมืองลำพูนราว 100 กิโลเมตร เป็นเส้นทางที่นำพาเราออกจาก "เมือง" ไปจริงๆ เพราะที่ "ชุมชนพระบาทห้วยต้ม" คือชนเผ่าปกาเกอะญอ ที่ถือศีลไม่บริโภคเนื้อสัตว์ทั้งหมู่บ้าน เป็นชุมชนที่ซ่อนตัวอยู่อย่างสงบเรียบง่าย ชัดเจนทั้งในเรื่องประเพณี วัฒนธรรม ความสวยงามของวัดวาอาราม และวิถีชีวิต อีกทั้งยังสามารถสูดอากาศบริสุทธิ์ได้อย่างเต็มปอด จนรู้สึกได้ถึงช่วงเวลาดีๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้

"ใจ๋บ้าน" หรือ หัวใจของหมู่บ้าน เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของหมู่บ้าน สถานที่แห่งนี้ คือศูนย์รวมน้ำใจและศรัทธาของชุมชน "ใจ๋บ้าน" เป็นอาคารปูนสีขาวสะอาดตา สร้างโดยหลวงปู่ครูบาชัยยะวงศาพัฒนาหรือ ครูบาวงศ์ พระนักพัฒนาที่ชาวล้านนาเคารพศรัทธา ซึ่งได้มาจำพรรษาอยู่ที่อำเภอลี้ และได้เผยแพร่คำสั่งสอนตามหลักพุทธศาสนา ให้เป็นแนวทางการใช้ชีวิตของคนลี้ รวมทั้งชุมชนพระบาทห้วยต้ม ครูบาวงศ์ตั้งใจสร้าง "ใจ๋บ้าน" ให้เป็นจุดศูนย์กลางและสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจของคนในชุมชน สถานที่แห่งนี้จะใช้ประกอบพิธีทำบุญสืบชะตาหรือ สะเดาะเคราะห์ ซึ่งจะจัดขึ้นในช่วงเดือนเมษายนของทุกปี

ความงดงามของใจ๋บ้าน ไม่ได้มีเพียงตัวอาคารหรือตัวเจดีย์สีทองเท่านั้น เรายังได้รับฟังเรื่องราวของแนวทางที่เปลี่ยนวิถีชาวปกาเกอะญอ ซึ่งเคยนับถือผีสางนางไม้มาเคารพกฎแห่งกรรม ให้ชาวบ้านอยู่ด้วยความมีเมตตาต่อสัตว์โลก เพื่อสิริมงคลของตัวเอง คิดแล้วก็เห็นภาพตาม หากคนเรามีเมตตาต่อกัน เรื่องรบราฆ่าฟันแก่งแย่งชิงดีที่มีให้เห็นเป็นอนิจจังก็คงไม่เกิด

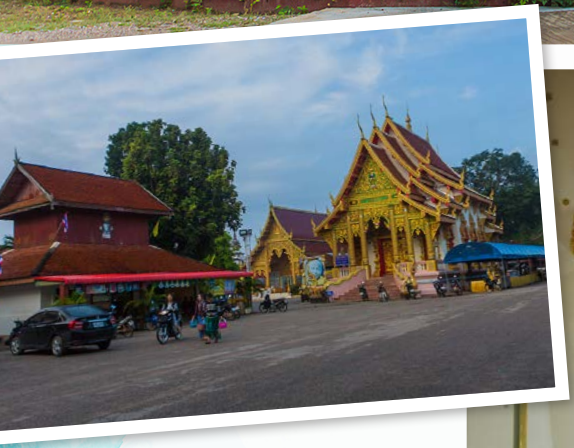

เรื่องราวห้วยข้าวต้ม ที่วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม

ที่มาของชุมชนพระบาทห้วยต้ม ก็คือ สถานที่ตั้งของ “วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม” ซึ่งเป็นวัดขนาดใหญ่ในอำเภอลี้ อีกสถานที่หนึ่งที่ครูบาวงศ์ได้เข้ามาทำการบูรณะ หลังจากที่เป็นวัดร้างมานาน ภายในวัดมีรอยพระพุทธบาทและบ่อน้ำทิพย์ ซึ่งเป็นหลักฐานว่า ในสมัยพุทธกาล สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จมาโปรดเวไนยสัตว์ ณ ดินแดนแห่งนี้ และยังมีเรื่องเล่าว่า นายพรานได้ต้มข้าวใส่ผักถวายพระพุทธองค์ จึงเป็นที่มาของชื่อ “บ้านห้วยต้มข้าว” ก่อนจะเหลือเพียง “บ้านห้วยต้ม”

ภายในวัดมีจุดที่น่าสนใจอยู่หลายแห่ง ทั้งหอไตรขนาดใหญ่ประดับลวดลายลงรักปิดทองอย่างงดงาม ทำให้เห็นถึงพลังศรัทธาอันเปี่ยมล้น ภายในวิหารที่บรรจุร่างของครูบาวงศ์ ซึ่งไม่เน่าไม่เปื่อยไว้ในโลงแก้ว มีภาพเขียนจิตรกรรมฝาผนังที่เขียนถึงเรื่องราวการบูรณะวัดแห่งนี้ เราจึงใช้เวลากันนานแบบไม่ได้เร่งรีบไปไหน เพื่อสัมผัสเรื่องราวความงดงามกันให้อิ่มเอมใจ

ผ้าทอโบราณ เครื่องเงินทำมือ

ชาวบ้านในชุมชนพระบาทห้วยต้ม เป็นชาวปกาเกอะญอ ซึ่งได้อพยพมาจากแม่ตื่น อำเภอแม่ระมาด จังหวัดตาก ตั้งแต่ปี พ.ศ.2514 ด้วยความตั้งใจที่อยากจะมาอยู่ใกล้ชิดกับครูบาวงศ์ จากนั้นก็มีชาวปกาเกอะญอในพื้นที่อื่นๆ เข้ามาสมทบ ทั้งจากตาก เชียงใหม่ และแม่ฮ่องสอน

นอกจากวิถีชีวิตอันเรียบง่าย กลมกลืนกับธรรมชาติแล้ว ชาวปกาเกอะญอ ยังมีภูมิปัญญาในการทอผ้าทอลายกะเหรี่ยงโบราณ และ ภูมิปัญญาผ้าทอกี่เอว ซึ่งไม่ต้องใช้กี่ทอผ้า เป็นเรื่องที่เห็นด้วยตาแล้วบอกได้ว่าน่าทึ่งเหลือเกิน แถมยังมีเรื่องราวอันลึกซึ้งจากการที่หญิงสาวทุกคนต้องสืบทอดวิชาการทอผ้า เพื่อใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มของคนในครอบครัว รวมทั้งคนรักที่จะร่วมชีวิตคู่ในอนาคต ฟังแล้วเคลิ้ม นึกถึงสมัยสาวๆ ขึ้นมาทันที

ปัจจุบันผลิตภัณฑ์ผ้าซิ่นกะเหรี่ยงลายโบราณชุมชนพระบาทห้วยต้ม ได้รับการคัดสรรให้เป็นผลิตภัณฑ์ระดับห้าดาว เป็นสินค้าที่มีเรื่องราวความงดงามและทรงคุณค่าภายใต้ตราสัญลักษณ์ “ปากะญอ” ซึ่งเข้าชมได้ที่ศูนย์วิจัยหัตถกรรมบ้านห้วยต้ม ซึ่งที่

เดียวกัน ยังแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาอันโดดเด่นอีกอย่างหนึ่งของชุมชนพระบาทห้วยต้ม ก็คือ การทำเครื่องเงิน ซึ่งเป็นงานทำมือตลอดกระบวนการ กล่าวได้ว่านี่คืองานศิลปะชิ้นเอก ที่สืบเนื่องมาจากวัฒนธรรมความเชื่อของชาวปกาเกอะญอโบราณ เพราะในอดีตการสวมใส่เครื่องประดับต่างๆ จะแสดงถึงความเชื่อที่แตกต่างกันออกไป เช่น การสวมกำไล เพื่อเรียกขวัญ หรือการสวมสร้อยคอที่แสดงถึงความมั่งคั่ง

เครื่องเงินพระบาทห้วยต้ม ส่วนใหญ่จึงเป็นเครื่องประดับลวดลายแบบชนเผ่าที่มีความละเอียด อ่อนช้อย ชาวบ้านจะรวมตัวกันเป็น “กลุ่มทำเครื่องเงินชุมชนห้วยต้ม” ปัจจุบันเป็นแหล่งทำเครื่องเงินขนาดใหญ่ในลำพูน ที่เราสามารถเข้ามาชมขั้นตอนการทำอย่างประณีตได้อย่างใกล้ชิด เห็นแล้วก็ได้แต่ทึ่งถึงความสามารถของชาวบ้าน ในการสร้างงานหัตถกรรมอันทรงคุณค่า ได้ชมแล้วก็เพลินจนไม่อยากลุกเดินไปไหน

สุขจากการให้ กินใช้ ไม่เบียดเบียน

การเข้ามาสัมผัสวิถีชุมชนพระบาทห้วยต้ม ไม่ได้ผ่านเข้ามาเพียงแค่สายตา แต่นี่คือวิถีที่ลงลึกไปถึงจิตใจของชาวพระบาทห้วยต้ม ทั้งการเข้าพักแบบโฮมสเตย์ที่ได้สัมผัสกับวิถีชีวิตของชาวบ้านกันตั้งแต่เช้าจดค่ำ และหนึ่งในเอกลักษณ์ที่เราตามหามานาน คือ ความเป็นชุมชนที่มีศีลธรรม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ด้วยการกินอาหารมังสวิรัติบ้านทุกหลังรวมใจในวิถีเดียวกัน จนกลายเป็นเรื่องปกติจากจุดเริ่มต้นที่ตั้งมั่นในศีลธรรม กลายเป็นเรื่องที่เข้ากับกระแสสุขภาพได้เป็นอย่างดี และเรื่องการกินผักนั้นคนวัยเรารู้ดีและไม่มีปฏิเสธ จึงรู้สึกสนุกและกลมกลืนกับการรับประทานขันโตกร่วมกับชาวบ้าน ได้รับรู้ที่มาของอาหารที่ปรุงจากความสด ไร้สารปรุงแต่ง ทำให้รู้ว่าความสุขเกิดจากภายในได้จริงๆ และ บอกได้เลยว่าเป็นอาหารมังสวิรัติที่อร่อย โดยเฉพาะเมนูท้องถิ่นอย่าง "น้ำพริกดำ" ที่นำพริกกะเหรี่ยงตากแห้งไปเผาจนดำ แล้วนำมาตำรวมกับเครื่องเทศอื่นๆ ปรุงให้รสชาติเผ็ดร้อน จิ้มกินกับอะไร ก็จะช่วยชูรสให้ทุกเมนูอร่อยมากยิ่งขึ้น

ไม่ว่าเราจะไปทางไหน ในทุกสถานที่ของชุมชนพระบาทห้วยต้ม ต่างมีข้อห้ามปรามเพื่อให้ทุกคนประพฤติปฏิบัติอยู่ในศีลในธรรม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ดื่มสุราของมึนเมา และไม่นำของเหล่านั้นเข้ามาในหมู่บ้านอย่างเด็ดขาด แต่ป้ายหรือข้อห้ามใดๆ ก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์เท่ากฎแห่งหัวใจ เพราะความดีงามคือเส้นทางของชาวพระบาทห้วยต้ม

ทุกการเริ่มต้นในยามเช้า ชาวบ้านจะออกมาทำบุญตักบาตรที่วัดกันอย่างพร้อมหน้า ขณะที่ช่วงเย็นก็มาสวดมนต์ร่วมกันเป็นทุกวันที่ได้ซึมซับในวิถีแห่งความดีงาม ไม่คิดเลยว่าการได้มาสัมผัสเพียงชั่วคราว ก็เกิดติดใจจนอยู่กันอีกยาว เพราะอยากใช้เวลาให้เต็มที่กับการเก็บประสบการณ์ที่มีค่านี้ มาเป็นแนวทางการดำรงชีวิตอันดีงาม เพื่อเพิ่มความสดใสของวัยเก๋าของเราต่อไป

ข้อมูลติดต่อ

กลุ่มท่องเที่ยวชุมชนพระบาทห้วยต้ม โทร. 09-8759-8872 06-3229-8776
โฮมสเตย์ชุมชนพระบาทห้วยต้ม คุณสุรีพร พงศากมล โทรศัพท์ 08-7185-6171
ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงพระบาทห้วยต้ม
บ้านผาลาด ตำบลนาทราย อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน 51110 โทร. 0-83324-3062
ท่องเที่ยวโดยชุมชนพระบาทห้วยต้ม
https://www.facebook.com/phrabathuaitom/

ดื่มด่ำกาแฟดี สัมผัสวิถีแห่งขุนเขา
เข้าใจวัฒนธรรมชาวม้ง

บ้านมณีพฤกษ์

@น่าน

แวบแรกที่ได้ยินชื่อ “มณีพฤกษ์” นึกแต่เพียงว่าหมู่บ้านนี้ชื่อเพราะจัง แต่พอได้ไปทำความรู้จักด้วยตัวเองแล้วกลับพบว่าไม่ใช่แค่ชื่อเท่านั้นที่น่าประทับใจ เพราะแท้จริงแล้วหมู่บ้านม้งกลางป่าใหญ่ในจังหวัดน่านแห่งนี้ มีความพิเศษซ่อนอยู่มากมาย แค่ได้ไปนั่งนิ่งๆ จิบกาแฟแก้วพิเศษ แกล้มกับบทสนทนาที่เต็มไปด้วยมิตรไมตรีของชาวบ้าน เบิกบานกับอากาศสดชื่นบนยอดเขา และซึมซับวัฒนธรรมความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายของชาวม้ง ก็ทำให้พบว่าความสุขหาได้ง่ายนิดเดียว เพียงละสายตาจากจอคอมแล้วแพ็กกระเป๋าไปพักใจที่นี่สัก 2 วัน 1 คืน แค่นี้ก็ชาร์จพลังใจพลังกายได้เยอะแล้ว

"เกอิชา" นางฟ้ากาแฟเมืองน่าน

ด้วยที่ตั้งของหมู่บ้านที่อยู่บนความสูงราว 1,400 เมตรจากระดับน้ำทะเล ระยะทางจากตัวเมืองน่านไปยังหมู่บ้านมณีพฤกษ์จึงต้องใช้เวลาค่อนข้างนานอยู่สักหน่อย ทั้งยังผ่านแนวถนนคดโค้งมากมายตามไหล่เขา แต่ทันทีที่ไปถึงความวิงเวียนง่วงงุนที่ครอบงำมาตลอดทางกลับหายไปสิ้น ด้วยอากาศเย็นชื่นใจที่ปะทะผิวกาย รวมถึงกลิ่นไอของกาแฟที่อบอวลชวนให้สนใจใคร่รู้ว่า ทำไมหมู่บ้านบนเขาสูงแห่งนี้ถึงได้กรุ่นไปด้วยกลิ่นอันน่ารื่นรมย์

พอลงจากรถคอกาแฟอย่างเราที่ปกติดื่มหนักวันละหลายๆ แก้ว ด้วยข้ออ้างที่ว่า "กินแก้ง่วงจะได้ทำงานคล่อง" ก็แทบจะลอยละล่องตามกลิ่นหอมของกาแฟไปเลยทีเดียว จนเมื่อพบกับร้านกาแฟประจำหมู่บ้านก็ได้รู้ว่าที่มาของกลิ่นหอมนี้มาจาก "เกอิชา" กาแฟอาราบิก้าพันธุ์ดีอันดับ 1 ของจังหวัดน่าน ที่ได้ชื่อว่าเป็นนางฟ้ากาแฟเมืองน่าน ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สร้างรายได้ให้กับชาวบ้านมณีพฤกษ์ ด้วยการผลิตเมล็ดกาแฟคั่วภายใต้แบรนด์ "กาแฟเดอม้ง" ออกจำหน่ายนั่นเอง ได้ยินชื่อแล้วอย่าเพิ่งคิดไปไกลถึงสาวๆ เกอิชาของญี่ปุ่นกันล่ะ เพราะจริงๆ แล้วเกอิชาตามชื่อกาแฟสายพันธุ์นี้มาจากชื่อเมืองในประเทศเอธิโอเปีย หาใช่สาวญี่ปุ่นแต่อย่างใด

ไปถึงแหล่งแล้วเราก็ไม่พลาดที่จะจิบกาแฟดริปเคล้าอากาศดีๆ บอกเลยว่าไม่ใช่แค่กลิ่นที่หอมละมุนน่าหลงใหล รสชาติก็ไม่ธรรมดา ขมอมเปรี้ยวติดหวานปลายๆ เหมือนที่หลายคนที่นี่บอกว่ารสเหมือนส้มสายน้ำผึ้ง กลิ่นหอมเหมือนดอกมะลิ ดีงามขนาดนี้ทำเอาอยากจะเห็นแหล่งปลูกขึ้นมาเลยทีเดียว ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยาก แค่เอ่ยปากอยากขอชมไร่กาแฟ ชาวบ้านเจ้าของไร่ก็ยิ้มหวานพร้อมพาเราไปบุกป่าหาต้นกาแฟทันที แป๊บเดียวก็ไปโผล่ในไร่กาแฟริมไหล่เขาแล้ว แม้สภาพพื้นที่จะลื่นและชันทำให้ต้องเดินระวังเป็นพิเศษ แต่พอได้เห็นเมล็ดกาแฟสีเขียวแดงท่ามกลางขุนเขาด้วยตาตัวเองแล้ว บอกเลยว่าทรงตัวดีๆ แล้วจะคุ้มแสนคุ้ม

"มีดพร้า" ภูมิปัญญาพื้นบ้านสะท้อนวิถีม้ง

กลับจากไร่กาแฟก็แวะเดินเล่นในหมู่บ้าน ชมความเป็นอยู่ของคนที่นี่ที่แม้จะไม่ได้ลำบากทั้งเรื่องความเป็นอยู่และระบบสาธารณูปโภคแล้ว แต่ก็ยังยึดมั่นในขนบธรรมเนียมและอาชีพแต่เก่าก่อนของบรรพบุรุษไว้ดังเดิม โดยแทบจะไร้การปรุงแต่ง ชาวบ้านส่วนใหญ่ทำอาชีพเกษตรกร ปลูกกาแฟ ปลูกขิง ปลูกกะหล่ำปลี นอกจากนี้ยังมีบางบ้านที่ยึดการตีมีดเป็นอาชีพ โดยใช้วิธีและเครื่องมือแบบดั้งเดิมของชาวม้งแท้ๆ เหล่านักท่องเที่ยวจึงตื่นตาตื่นใจที่ได้เห็นท่าทางทะมัดทะแมงของคุณลุงที่อายุอานามน่าจะเลยวัยกลางคนไปมากแล้ว ยกค้อนตีเหล็กอย่างแข็งขัน นั่งดูกันเพลินๆ ไม่นานก็ได้ออกมาเป็นมีดพร้าคุณภาพดีสีเงินวาวดูคมกริบ งานนี้เห็นผลลัพธ์ที่ออกมาแล้วต้องขอยกวลี "มีดพร้าดีต้องตี ตี ตี ถึงจะคม" ให้คุณลุงพร้อมกับเสียงปรบมือรัวให้อีกชุดใหญ่ ใครไปเที่ยวแล้วอยากได้ของฝากนอกจากกาแฟ แนะนำซื้อมีดม้งของแท้ไปเป็นที่ระลึกก็เก๋ดีนะ

นอกจากวิถีชีวิตที่เรียบง่ายแต่แปลกตาสำหรับคนเมืองอย่างเราแล้ว ช่วงต้นปีในหมู่บ้านมณีพฤกษ์ยังมีของดีอีกอย่างซุกซ่อนอยู่ นั่นก็คือ “ดอกชมพูภูคา” ที่ออกดอกสีชมพูอมขาวให้ได้ชมกันหลายจุด ซึ่งนับได้ว่าเป็นโบนัสของคนที่ไปเที่ยวที่นี่ เพราะชมพูภูคาเป็นต้นไม้หายากที่ไม่ได้มีให้เห็นมากนัก แต่หากไปไม่ถูกช่วง เขาว่าหน้าหนาวของที่นี่ยังมีดอกไม้สวยๆ อย่าง “ดอกท้อ” และ “ดอกนางพญาเสือโคร่ง” ให้ชมกันด้วยนะ

ใครแพลนเรื่องการอัพรูปกับดอกไม้แสนสวยอวดลงโซเชียล ต้องแพลนการเดินทางให้ดี หากเป็นช่วงปีใหม่ปลายธันวาคมถึงมกราคมจะได้เห็นนางพญาเสือโคร่งบานสะพรั่ง ส่วนมกราคมถึงกุมภาพันธุ์เป็นช่วงเวลาของดอกท้อ สำหรับคนที่อยากชมดอกชมพูภูคาต้องไปช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงมีนาคม รับรองว่าได้รูปสวยๆ สร้างยอดไลค์ได้แน่นอน

ธรรมชาติสร้างสรรค์ที่ “ดอยผาผึ้ง”

หลังจากฝังตัวซึมซับวิถีชุมชนชาวม้งบ้านมณีพฤกษ์มา 1 วันเต็ม รุ่งขึ้นก็ได้เวลาของกิจกรรมแอดเวนเจอร์กับการขึ้น “ดอยผาผึ้ง” ภูเขาลูกสวยที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านไปไม่ไกลนัก บอกเลยว่าแค่เริ่มต้นก็ทำเอาตื่นเต้นแล้ว เพราะจาก ตัวหมู่บ้านเราต้องนั่งรถกระบะโฟร์วีลไปตามทางที่สูงชัน อาจจะมีความตื่นเต้นเล็กๆ หวาดเสียวหน่อยๆ แต่สำหรับคนที่รักการผจญภัย แค่นี้ไม่ถือว่าหนักหนาจนเกินกว่าจะฝ่าไปได้

ผ่านไป 30 นาทีบนท้ายกระบะที่สั่นไหวแทบจะตลอดเวลา ก็มาถึงจุดที่ต้องลงจากรถแล้วเดินเท้าขึ้นสู่ยอดดอย ใช้เวลาอีกประมาณ 20 นาทีบนทางเดินแคบๆ ที่ชาวบ้านช่วยกันบุกเบิกไว้ให้นักท่องเที่ยวเดินขึ้นไปถึงจุดหมายได้ง่ายขึ้น ระหว่างทางก็ชมนกชมไม้กันเพลินๆ ยังไม่ทันเหนื่อยก็ถึงยอดดอยพร้อมกับวิวอลังการที่สวยจนแทบจะหลุดปากร้อง โอ้โห! ออกไป เพราะดอยผาผึ้งเป็นภูเขาหินปูนที่มีต้นไม้ใหญ่ไม่มากนัก พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทุ่งหญ้าและหิน ทำให้เห็นเทือกเขาน้อยใหญ่เรียงตัวอยู่เบื้องหน้าได้อย่างถนัดชัดเจน เชื่อเหลือเกินว่าไม่ว่าใครมาเห็นภาพตรงหน้า ก็ต้องรีบยกกล้องขึ้นมาเก็บภาพชนิดรัวชัตเตอร์ไม่หยุด ไม่ต่างจากเราแน่นอน

นั่งเก็บภาพและดื่มด่ำความงามเบื้องหน้าสักพัก พี่คนนำทางก็ชวนออกเดินต่อไปยัง “ถ้ำผาผึ้ง” ซึ่งไปถึงแล้วก็เหมือนกับเจอเซอร์ไพรส์ครั้งที่สอง เพราะที่นี่เป็นถ้ำขนาดใหญ่ มีน้ำตกเล็กๆ ไหลจากปากถ้ำลงสู่ภายใน เป็นภาพที่สวยงามน่าประทับใจมากๆ สำหรับทริปนี้

Contact Info.

กลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชน
และกลุ่มกาแฟบ้านมณีพฤกษ์
ตำบลปอน อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน
ติดต่อ : วิชัย กำเนิดมงคล
โทรศัพท์ 06-2248-5018

งด-งามตามวิถีไต

บ้านเมืองปอน

@แม่ฮ่องสอน

เส้นทางที่คดเคี้ยวกว่าพันโค้ง อาจทำให้หวั่นใจที่จะเดินทางไปยังเมืองในหมอก
อย่างแม่ฮ่องสอน ทว่ามนต์เสน่ห์แห่ง “บ้านเมืองปอน” ในอำเภอขุนยวม
กลับมีแรงดึงดูดอย่างมหาศาล จนต้องออกเดินทางไปสัมผัสความงาม
ของวิถีชีวิต วัฒนธรรม และแรงศรัทธาอันน่าทึ่งของ
“ชุมชนชาวไต” แห่งนี้

ว่าแล้วนักท่องเที่ยวสูงวัยสายเก๋าอย่างเรา ก็เริ่มแพลนชีวิตการไปใช้เวลากินอยู่หลับนอน ซึบซับความเป็นไตให้ถึงแก่น เราเลือกที่จะเลี่ยงเดินทางช่วงวันหยุดยาว จะได้ไม่ต้องเร่งร้อนไปแย่งชิงพื้นที่ท่องเที่ยวกับใคร อยากจะพักผ่อนอยู่ในเมืองปอนนานแค่ไหนก็ได้ ว่าแล้วก็โทรไปจองโฮมสเตย์ล่วงหน้า (ได้ราคาดีอีกต่างหาก) ว่าแล้วก็เริ่มแพ็กกระเป๋าเดินทางกันได้เลย

นอนเฮินไต กินใช้แบบชาวบ้าน

แม้จะผ่านมานับพันโค้ง แต่ด้วยความที่กลัวว่าจะพลาดวิวงามๆ ระหว่างทาง เราจึงไม่ยอมพลาดการนั่งตั้งตาดูทัศนียภาพนอกหน้าต่างตลอดเวลา (ขอย้ำว่า ยาแก้เมารถเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิตในทริปนี้) จนเมื่อยานพาหนะพามาถึงเมืองปอน ภาพบ้านเรือนที่แปลกตาก็สะกดความสนใจได้อย่างดี ก่อนจะได้พบกับ ครูแมว-กัลยา ไชยรัตน์ อาจารย์โรงเรียนบ้านเมืองปอนที่เราติดต่อเรื่องบ้านพักและการท่องเที่ยวในชุมชนไว้

ครูแมวพาเดินไปยังโฮมสเตย์พร้อมกับเล่าให้ฟังว่า ที่นี่เป็นชุมชนชาวไต (ชนชาติเก่าแก่ ที่มาจากถิ่นฐานดั้งเดิมทางตอนกลางของทวีปเอเชียที่เรียกว่าเทือกเขาอัลไต) ที่ยังคงรักษาอัตลักษณ์ความเป็นคนไตไว้ได้อย่างเหนียวแน่น โดยชื่อหมู่บ้านนั้นออกเสียงตามสำเนียงคนไตว่า “ปอน” ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “พร” อันหมายถึงเมืองที่มีสิริมงคล

เราเดินไปคุยไปอยู่พักหนึ่ง ครูแมวก็พามาถึงบ้านไม้หลังใหญ่รูปทรงแปลกตา พร้อมกับแนะนำว่านี่คือ “บ้านป้าคำหลู่” โฮมสเตย์ที่นักเดินทางวัยเก๋าจะใช้ชีวิตกินอยู่หลับนอนตลอดช่วงเวลาพักผ่อนในเมืองปอน ก่อนจะอธิบายเพิ่มเติมว่า บ้านหลังนี้เป็นเฮินไต (เรือนไต) อายุกว่าร้อยปีที่ยังคงรูปแบบดั้งเดิมไว้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะเอกลักษณ์ของตัวบ้านอย่างหลังคาที่มุงด้วยใบตองตึง รวมถึงวัสดุอื่นๆ ที่ไม่เปลี่ยนไปตามสมัยนิยม

พอเข้าไปในตัวบ้าน แม่คำหลู่ก็ออกมาต้อนรับขับสู้พร้อมของกินเล่นพื้นบ้านชื่อน่ารัก “ข้าวปุ๊ก” ขนมง่ายๆ ที่นำข้าวมาตำกับงาดำให้เหนียวเนียนเป็นเนื้อเดียวกัน ก่อนจะปั้นเป็นแผ่นแบนๆ กินคู่กับน้ำตาลอ้อย รสชาติหอมหวานเคี้ยวหนึบ ติดใจถึงขนาดที่ต้องจดสูตรเก็บไว้ จะได้เอากลับไปทำที่บ้านเวลาคิดถึง

ด้วยความที่ไม่ได้รีบเร่ง วันแรกในเมืองปอนจึงเป็นวันแห่งการสำรวจและทำความเข้าใจกับความเป็นอยู่ของที่นี่ ด้วยการนั่งคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้กับป้าคำหลู่ ที่นอกจากจะคุยสนุกแล้ว คุณป้ายังทำอาหารอร่อย อาจจะติดเค็มหน่อยๆ ตามแบบฉบับอาหารถิ่นคนไต แต่กินได้เรื่อยๆ แบบไม่มีเบื่อ คืนนั้นเราจึงอิ่มท้องก่อนจะล้มตัวลงนอนด้วยความอิ่มใจ

ใส่เสื้อไตไหว้สาสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เพราะอยากซึบซับความเป็นคนไตอย่างแท้จริง นอกจากกินอยู่แบบชาวบ้านแล้วเรายังลองสวมใส่ "เสื้อไต" อันเป็นเอกลักษณ์ของชาวบ้านเมืองปอนด้วย แม้จะไม่ค่อยเห็นสาวๆ ที่นี่สวมเสื้อไตกันเท่าไรนัก แต่ผู้หญิงเมืองปอนทุกคนล้วนมีเสื้อไตไว้ใส่ในโอกาสสำคัญ นอกจากนี้ทุกบ้านยังมีความสามารถในการทำเสื้อไตที่แตกต่างกันไป บางคนถนัดการเข้าตัว บางคนเก่งฉลุลายเสื้อ และบางคนมีฝีมือในการเย็บติดกระดุม ดังนั้นกว่าจะได้เสื้อตัวหนึ่งจึงต้องผ่านความร่วมมือของช่างฝีมือหลายต่อหลายคน เสื้อไตจึงเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านที่สะท้อนถึงความสามัคคีและช่วยเหลือเกื้อกูลกันของชาวเมืองปอนได้เป็นอย่างดี

อย่างที่บอกว่าปกติสาวชาวไตจะใส่เสื้อไตกันในงานบุญหรืองานสำคัญ วันนั้นเราจึงใส่เสื้อไตตัวสวยไปสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่ชุมชนอย่างวัดเมืองปอน ที่สวยงามน่าชมด้วยสถาปัตยกรรมและศิลปะแบบไทยใหญ่ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากพม่า

รวมถึงศาลเจ้าเมืองอันเป็นที่เคารพบูชาและศูนย์รวมจิตใจของคนในหมู่บ้าน เพื่อความเป็นสิริมงคล และเพื่อให้เข้าใจถึงจิตวิญญาณความเป็นคนไตอย่างแท้จริง

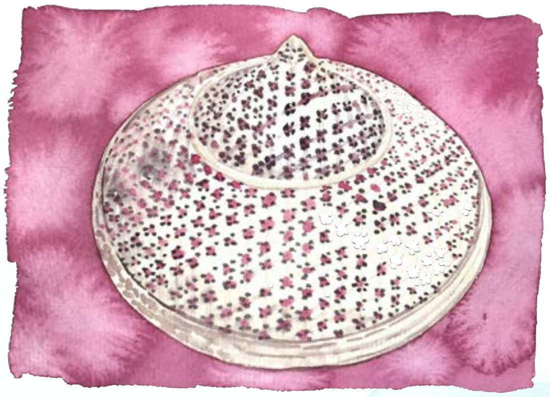

ศิลปหัตถกรรม อัตลักษณ์ของเมืองปอน

หากใครได้มาเยือนเมืองปอนจะรับรู้ได้ถึงอัตลักษณ์ความเป็นคนไตที่ส่งผ่านการใช้ชีวิต ขนบธรรมเนียม ประเพณี และศรัทธาความเชื่อที่มีต่อพระพุทธศาสนา รวมถึงงานศิลปหัตถกรรมที่ผู้อาวุโสของหมู่บ้านพยายามถ่ายทอดไปสู่คนรุ่นใหม่เพื่อไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา ซึ่งหากนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนสนใจอยากรู้วิชา ผู้อาวุโสของที่นี่ก็ยินดีถ่ายทอดให้โดยไม่หวง

ตลอดช่วงเวลาหลายวันในเมืองปอนเราจึงได้เรียนรู้ทั้งศิลปะการฉลุลายไทยลงบนตำข่อนหรือ "ตุงสังกะสี" ที่ลุงหม่องจิ่ง สายบัว สล่า (ช่างฝีมือ) เมืองปอนสอนให้อย่างละเอียด จนสามารถนำกลับไปสร้างสรรค์งานศิลปะสวยๆ จากสังกะสีได้เลยทีเดียว นอกจากนี้ยังได้เรียนการสานไม้ไผ่แบบง่ายๆ และช้อปปิ้ง "กุ๊ปไต" ซึ่งก็คือหมวกสานใบเก๋จากกลุ่มจักสานไม้ไผ่ไปเป็นที่ระลึกอีกด้วย และที่สนุกมากคือการทำ "ข้าวปองต่อ" ขนมโบราณของคนไตที่ "กลุ่มแปรรูปอาหารดอกเอื้องงาม" ทำออกมาจำหน่ายเป็นของฝากประจำหมู่บ้าน ซึ่งวิธีการทำนั้นค่อนข้างแปลกทีเดียว ต้องนำแป้งข้าวเหนียวที่ผ่านกรรมวิธีแบบดั้งเดิมจนได้ออกมาเป็นแผ่นแป้งบางๆ ตัดเป็นชิ้นขนาดพอดีคำไปคั่วกับกรวดร้อนๆ ในหม้อดินจนแผ่นแป้งพองตัว จึงนำมาร่อนกรวดออกแล้วนำข้าวปอง(พอง) ที่ได้ไปคลุกน้ำอ้อยเหนียวๆ หวานๆ จนตัวแป้งเกาะตัวติดกันเป็นข้าวปองต่อ กรอบๆ หนึบๆ เคี้ยวเพลินจนอดที่จะซื้อกลับบ้านไม่ได้

"จองพารา" ศรัทธาแห่งชาวไต

ความโชคดีของเราคือการได้ไปเยือนเมืองปอนในช่วงเทศกาลออกพรรษา ฉะนั้นนอกจากศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้านที่เล่าไปแล้ว เรายังมีโอกาสได้ร่วมทำ "จองพารา" หรือ ปราสาทพระ ที่ชาวไตทำขึ้นตามความเชื่อว่าเป็นปราสาทรับเสด็จพระพุทธเจ้าที่จะเสด็จกลับมาบนโลกมนุษย์ หลังจากขึ้นไปแสดงธรรมโปรดพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ในช่วงเข้าพรรษาตลอด 3 เดือนที่ผ่านมา โดยจองพารานี้เป็นปราสาทขนาดย่อมที่ขึ้นโครงด้วยไม้ไผ่ก่อนจะบุกระดาษสาสีสดใสและตกแต่งด้วยกระดาษสีที่ฉลุเป็นลวดลายสวยงาม นำไปตั้งบนนั่งร้านแล้วห้อยระย้าด้วยผลไม้นานาชนิด พร้อมกับนำต้นกล้วยต้นอ้อยมาผูกให้มั่นที่เสานั่งร้านทั้ง 4 แล้วปิดท้ายด้วยการประดับไฟกระพริบระยิบระยับ

วันนั้นคุณลุงแหลมคำ คงมณี สล่าจองพาราแห่งบ้านเมืองปอนช่วยสอนการต้องลายหรือฉลุลายลงบนกระดาษสี แผ่นโลหะ แผ่นไม้ ฯลฯ และชวนเราตกแต่งปราสาทพระด้วย ซึ่งนอกจากจะเพลินกับความรู้ที่ได้จากคุณลุงแล้ว การมีส่วนร่วมในการตกแต่งจองพารายังทำให้รู้สึกอิ่มเอมใจและเป็นสุข เพราะสำหรับชาวไต จองพาราคือสัญลักษณ์แห่งศรัทธาที่เปี่ยมไปด้วยคุณค่าทางจิตใจ

แม้จะเป็นช่วงเวลาเพียงไม่นาน แต่การใช้ชีวิตช้าๆ อย่างเต็มไปด้วยคุณค่า ในชุมชนน่ารักแห่งนี้ ก็ทำให้เราต้องจดจำความอบอุ่น รอยยิ้มของเจ้าบ้าน รวมถึงความเรียบง่ายที่ต้องตกหลุมรัก จากที่หวังไว้แค่จะมาใช้เวลาในวันว่างๆ ให้คุ้มค่า แต่กลับกลายเป็นว่า เราได้รับความสุขอย่างมีคุณค่าต่อความทรงจำกลับไปมากขึ้นอีกหลายเท่าตัว

Contact Info.

กลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านเมืองปอน
ต.เมืองปอน อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน
โทร. 08-2162-0459
อาจารย์กัลยา ไชยรัตน์ (ครูแมว)
โทร 08-6189-8812 , 08-7181-2286
อีเมล์: kunlaya_cat@hotmail.com

วิถีธรรม หัตถกรรมพื้นบ้าน อาหารมังสวิรัติ
ศรัทธาแห่งปกาเกอะญอ

ชุมชนพระบาทห้วยต้ม

@ลำพูน

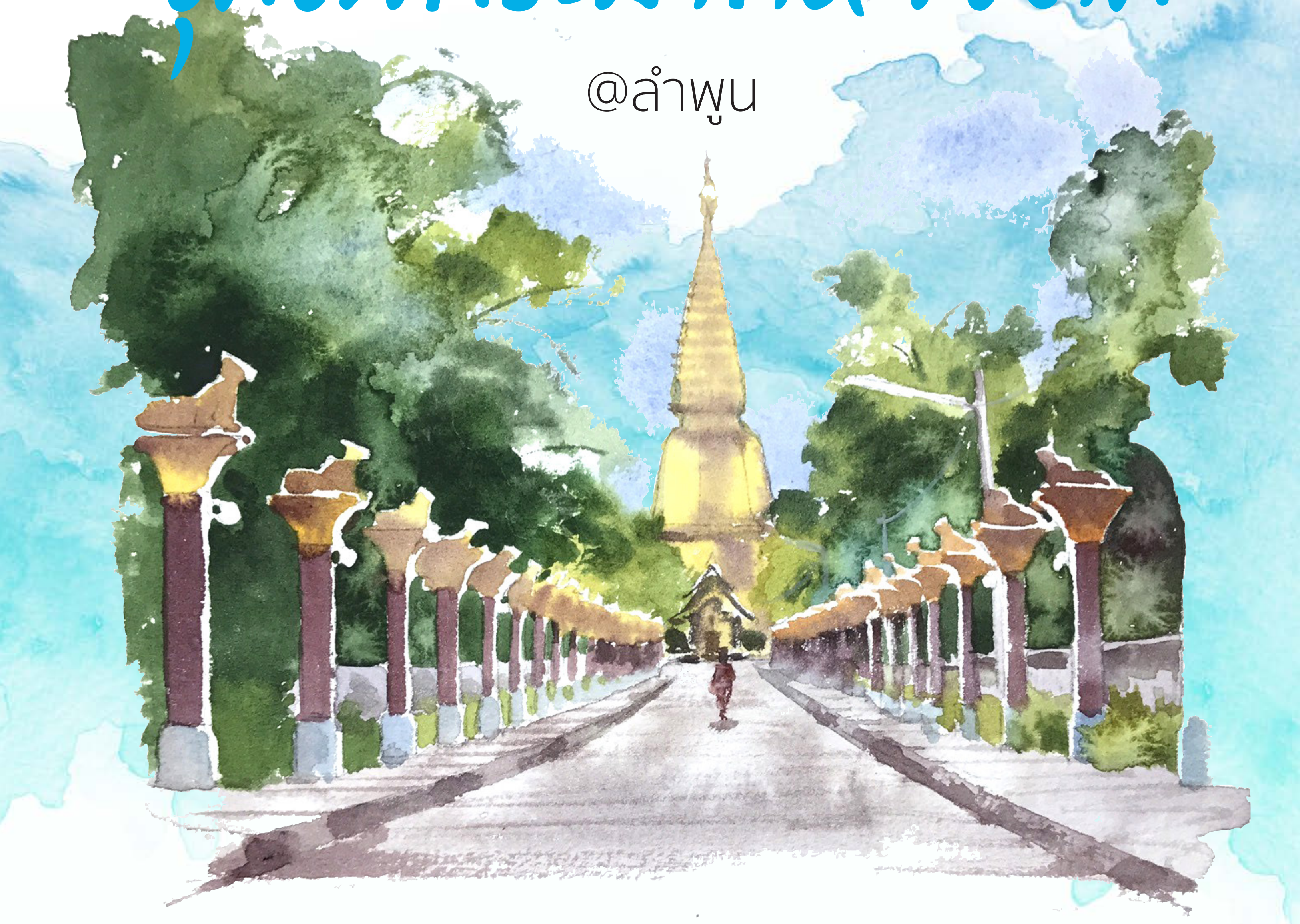

คนส่วนใหญ่มักจะผ่าน “ลำพูน” เพื่อไปเชียงใหม่ มากกว่าจะแวะเที่ยวหรือค้างคืน แต่เมื่อได้ยินเรื่องเล่าถึงชาวปกาเกอะญอผู้ดำเนินชีวิตในแง่งามตามวิถีเรียบง่ายทว่า เต็มไปด้วยเสน่ห์น่าค้นหาของชุมชนพระบาทห้วยต้มในอำเภอลี้ ที่ได้รับรางวัล “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงหัตถกรรมยอดเยี่ยม” จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เราจึงต้องออกเดินทางไปเยือนให้เห็นกับตา และสัมผัสด้วยหัวใจตัวเองสักครั้ง ซึ่งครั้งนี้ลำพูนจึงไม่ใช่แค่ทางผ่าน แต่เป็นเมืองที่เราตั้งใจจะเข้าไปค้นพบความสุขที่ซ่อนอยู่

เที่ยวเพลินๆ ในชุมชนสายบุญ

ชุมชนพระบาทห้วยต้มเป็นชุมชนเล็กๆ ในอำเภอลี้ที่อยู่ห่างจากตัวเมืองลำพูนไม่ใกล้ไม่ไกลราว 105 กิโลเมตร การขับรถไปเที่ยวที่นี่จึงไม่ใช่เรื่องยาก ใช้เวลาแค่ประมาณ 1 ชั่วโมงนิดๆ ก็ถึงหมู่บ้านแล้ว

ภายในชุมชุนจะมี "ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงพระบาทห้วยต้ม" แต่อย่าเพิ่งจินตนาการถึงไม้เมืองหนาว แปลงผัก และสวนดอกไม้สวยๆ เหมือนโครงการอื่นๆ ที่คุ้นเคย เพราะที่นี่เป็นโครงการหลวงที่เต็มไปด้วยความงามทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในแบบที่หาไม่ได้จากโครงการอื่น

ต้นทุนทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนนี้เกิดจากการที่ชาวบ้านยึดมั่นในคำสอนของหลวงปู่ครูบาชัยยะวงศาพัฒนาหรือครูบาวงศ์ พระนักพัฒนาที่ชาวล้านนาเคารพนับถือ ซึ่งเคยจำพรรษาอยู่ที่อำเภอลี้และนำหลักคำสอนของพุทธศาสนามาเผยแพร่ให้คนที่นี่มีเมตตาธรรมต่อสัตว์โลก ชาวปกาเกอะญอที่เคยนับถือผีจึงหันมาเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาและเข้าวัดเข้าวา รักษาศีลห้าอยู่เป็นนิจ ดังนั้นเส้นทางท่องเที่ยวของที่นี่จึงหนีไม่พ้นเส้นทางสายบุญ ที่นอกจากการเข้าไปเรียนรู้และเข้าใจการใช้ชีวิตอันเปี่ยมไปด้วยศรัทธาของชาวบ้านแล้ว ไฮไลต์อีกอย่างหนึ่งก็คือวัดวาอารามที่อยู่รอบๆ หมู่บ้านนั่นเอง

แผนการเที่ยวของเราจึงเริ่มต้นด้วยการทัวร์วัด จุดแรกที่แวะไปคือ "วัดพระบาทห้วยต้ม" วัดที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอลี้ เพื่อสักการะ "วิหารครอบรอยพระพุทธบาทที่หลวงปู่ครูบาวงศ์" ที่ได้สร้างรอยพระบาทจำลองครอบของจริงไว้ ตามด้วยวัดสวยบนเนินเขาอย่าง "วัดพระพุทธบาทผาหนาม" สถานที่สักการะสรีรังคารของครูบาอภิชัยขาวปี นักบุญแห่งเวียงลี้ ศิษย์เอกของครูบาเจ้าศรีวิชัย พร้อมกับเก็บภาพวิวมุมสูงของอำเภอลี้ไว้ไปแชร์ให้เพื่อนๆ ในโซเชียลได้เห็นความงดงามของที่นี่ด้วย และก่อนจะเข้าไปเดินชมวิถีชีวิตของชาวบ้านอีกจุดที่ต้องแวะไปคือ "พระมหาธาตุเจดีย์ศรีเวียงชัยสีทองอร่าม" จำลองมาจากพระมหาธาตุเจดีย์ชเวดากอง ประเทศพม่า หนึ่งในศูนย์รวมความศรัทธาของคนในชุมชน ซึ่งภายในองค์พระเจดีย์ได้บรรจุพระพุทธรูปจำนวน 8.4 หมื่นองค์ รายล้อมด้วยดอกบัวและเจดีย์ 49 องค์ โดยความตั้งใจของหลวงปู่ยังมีนัยตั้งแต่ถนนในหมู่บ้านที่เป็นเส้นตรงทุกสาย ตามคำสอน "ถ้าทางเดินยังไม่ตรง แล้วจิตใจของคนจะตรงได้อย่างไร" โดยถนนเส้นหลักจะไปสิ้นสุดที่พระมหาธาตุเจดีย์ศรีเวียงชัย

ขันโตกมังสวิรัติ เมนูอร่อยไร้เนื้อสัตว์

เสร็จจากการเที่ยววัด พี่หนานวิมล สุขแดง ประธานกลุ่มการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนพระบาทห้วยต้ม ได้พาเราไปสักการะ "ใจบ้าน" ซึ่งเปรียบเหมือนเสาหลักเมืองหรือสะดือเมือง อันเป็นจุดศูนย์กลางของหมู่บ้านและศูนย์รวมทางจิตใจของคนในชุมชน ก่อนจะพาไปเลี้ยงดูปูเสื่อด้วยอาหารกลางวันมื้อใหญ่

ระหว่างรอความอร่อย ภาพของป้าย "ห้ามนำเนื้อสัตว์เข้ามาในบริเวณนี้" ที่เห็นบ่อยๆ ในชุมชนก็ผุดขึ้นมาบอกให้รู้ว่ามื้อนี้ไร้เนื้อสัตว์แน่นอน เนื่องจากชาวบ้านยึดมั่นในคำสอนของหลวงปู่ครูบาวงศ์ที่บอกให้มีเมตตาต่อสัตว์โลก จึงเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตและหันมากินอาหารมังสวิรัติกันทั้งชุมชน พอรู้อย่างนี้แล้ว คนที่ไม่กินผักอาจจะรู้สึกลำบากอยู่สักหน่อย แต่สำหรับสายกินที่เป็นมิตรกับอาหารถิ่นทั่วประเทศอย่างเรา กลับเป็นความท้าทายและชวนให้ตั้งคำถามว่า มื้ออาหารที่ไม่มีเนื้อกลายเป็นการได้เปิดประสบการณ์แสนอร่อยไปในที่สุด

สำรับมื้อกลางวันของเราเป็นขันโตกหน้าตาดีมีเมนูอาหารให้รับประทานอย่างหลากหลาย รวมถึงเมนูประจำบ้านของชาวปกาเกอะญออย่าง น้ำพริกดำ "มุ่ยและซู" ที่ทำจากพริกกะเหรี่ยงตากจนแห้งและเผาจนดำ เสิร์ฟมาพร้อมกับผักสดจานโต เห็นแล้วต้องรีบเก็บภาพไว้อย่างรวดเร็ว เพราะกลิ่นอาหารนั้นยั่วน้ำลายจนอยากจะชิมทันทีแบบไม่รีรอ และเมื่อตักน้ำพริกสีเข้าปาก รสสัมผัสแรกคือความเผ็ดร้อนจัดจ้านที่แผ่ซ่านไปทั่วลิ้น แต่ตบท้ายรสกลมกล่อมอร่อยจนหยุดไม่ได้

เครื่องเงินและผ้าทอ ภูมิปัญญาสร้างมูลค่า

อีกจุดหนึ่งในหมู่บ้านที่เราชอบมาก คือ “ศูนย์หัตถกรรมบ้านห้วยต้ม” ที่รวบรวมผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่นมาให้เลือกซื้อมากมาย และยังมีการสาธิตกรรมวิธีการทำให้ชมด้วย ทั้งผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้ายทอมือที่ใช้กี่เอวในการทอและมีลวดลายเฉพาะที่สวยงาม รวมถึงเครื่องเงินที่ทำออกมาเป็นลายดอกไม้ ผีเสื้อ และรูปปลา สื่อให้เห็นถึงจิตใจที่อ่อนโยนและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติของชาวปกาเกอะญอได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับจากกะลามะพร้าว เครื่องจักสาน และสินค้าจากภูมิปัญญาชาวบ้านอีกหลายอย่าง งานนี้ทำเอาคนชอบของสวยแปลกตาอย่างเรากระเป๋าเกือบฉีก เพราะซื้อของฝากกันหนักมาก แปลกตรงที่ถึงจะเกือบล้มละลายแต่กลับเป็นการใช้จ่ายที่มีความสุข

ในขณะที่ทุกสิ่งอย่างกำลังเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ห้วงเวลาของที่นี่กลับเหมือนหยุดนิ่งอยู่กับความสงบเรียบง่าย ภาพชาวบ้านที่ต้อนรับพวกเราด้วยรอยยิ้ม แววตาของคุณลุงคุณป้าและเหล่าเด็กๆ ที่สะท้อนถึงความสุขอย่างชัดเจน ทั้งๆ ที่ความเป็นอยู่ของทุกคน ตรงข้ามกับนิยามความสบายในเมืองใหญ่อย่างสิ้นเชิง นับเป็นอีกหนึ่งบทของการท่องเที่ยวเรียนรู้ชีวิตที่หลากหลาย ที่เปี่ยมไปด้วยความสุขใจ และพร้อมที่จะเผื่อแผ่พลังดีเยี่ยมแบบนี้ ให้แก่ผู้มาเยือนทุกๆ คน

“บ่อน้ำน้อย” ความสุขในวิถีสโลว์ไลฟ์

ชาวบ้านกว่า 50 หลังคาเรือนของที่นี่รักความสงบ ใช้ภาษาปกาเกอะญอเป็นภาษาหลัก ยึดมั่นในวิถีชีวิตแบบโบราณอยู่กับธรรมชาติอย่างพอเพียง อีกทั้งยังคงอัตลักษณ์ของปกาเกอะญอไว้อย่างครบถ้วน ทั้งรูปแบบบ้านเรือนที่สร้างเป็นบ้านยกพื้นสูง มุงด้วยหญ้าคาหรือใบตองตึง นั่งทอผ้าและทำงานจักสานอยู่ใต้ถุนบ้านบางส่วนก็ออกไปทำนาและปลูกพืชผัก ตามวิถีพอเพียงและเรียบง่าย

ที่นี่ไม่มีไฟฟ้า-น้ำประปา พวกเขาอาศัยเพียงบ่อน้ำน้อย (บ่อน้ำผุดเล็กๆ ในหมู่บ้าน ที่เชื่อกันว่าเป็นบ่อน้ำความศักดิ์สิทธิ์สามารถรักษาโรคและปัดเป่าสิ่งที่ไม่เป็นมงคลออกไป) ใช้เป็นน้ำดื่มน้ำกิน ซึ่งการได้มาเห็นภาพที่แตกต่างจากชุมชนเมืองและชุมชนอื่นๆ ที่เคยได้สัมผัสมา ทำให้เราคิดได้ว่า แท้จริงแล้วชีวิตไม่ได้ต้องการอะไรมากมายเหมือนที่หลายคนกำลังไขว่คว้าอยู่เลยแม้แต่น้อย

Contact Info.

กลุ่มท่องเที่ยวชุมชนพระบาทห้วยต้ม
ต.นาทราย อ.ลี้ จ.ลำพูน
ติดต่อ หนานวิมล สุขแดง
โทรศัพท์ 09-8759-8872 หรือ
06-3229-8776

อิ่มสุข สบายใจ ในดินแดน ‘สองล้าน สองเวียง’

“บ้านวังน้ำมอก”

@หนองคาย

พักกายพักใจกับชุมชนเล็กๆ แต่น่ารักแห่งนี้ ที่แม้จะไม่มีแลนด์มาร์กอลังการให้เซลฟี่ ไร้วี่แววห้างสรรพสินค้าใหญ่ให้ช็อปปิ้ง หรือร้านกาแฟเก๋ๆ ให้นั่งชิล แต่การได้เข้าถึงความเรียบง่ายทว่างดงามของวิถีความเป็นอยู่ สัมผัสความสมบูรณ์ของป่าธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ และอัธยาศัยไมตรีของผู้คนในชุมชนสองล้านสองเวียง ที่เกิดจากการรวมตัวกันของผู้คนในอาณาจักรล้านนากับอาณาจักรล้านช้าง และเวียงจันทน์กับเวียงเชียงใหม่ จนทำให้เกิดรูปแบบวัฒนธรรมที่แตกต่างไม่เหมือนใคร พบได้เฉพาะใน “ชุมชนวังน้ำมอก” ตำบลพระพุทธบาท อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

มุก "ภูผีปอบ" พิสูจน์ความสมบูรณ์ของผืนป่า

ด้วยระยะทางที่ห่างจากตัวเมืองราว 50 กิโลเมตร จึงต้องใช้เวลาขับรถไปยังหมู่บ้านวังน้ำมอกอีกประมาณ 1 ชั่วโมงนิดๆ เมื่อไปถึงสิ่งที่รอต้อนรับเราอยู่ คือ บรรยากาศแสนสบายท่ามกลางธรรมชาติของต้นไม้และสายน้ำที่ไหลผ่าน "ศูนย์ประสานงานท่องเที่ยวและวัฒนธรรมป่าพื้นบ้าน อาหารชุมชน วังน้ำมอก" ก่อนจะได้พบกับรอยยิ้มจริงใจของ พี่ติณณภพ สุพันธะ ผู้นำชุมชนที่เราติดต่อไว้ ซึ่งให้ข้อมูลว่า โฮมสเตย์วังน้ำมอกแห่งนี้ เกิดจากการร่วมแรงร่วมใจกันของชาวบ้านในชุมชน เพื่ออนุรักษ์ผืนป่าโดยรอบไว้ให้ลูกหลานได้เห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกันระหว่างคน ชุมชน และธรรมชาติ ก่อนจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วิถีท้องถิ่น รวมถึงช่วยรักษาธรรมชาติและป่ารอบๆ ให้ยั่งยืนด้วย

เราวางแผนการเที่ยวในหมู่บ้านไว้แล้วว่าอยากจะเดินชมผืนป่าชุมชนก่อนเป็นอันดับแรก พี่ติณณ์จึงจัดแจงให้มัคคุเทศก์รุ่นจิ๋วนำทางพวกเราเข้าไปศึกษาธรรมชาติในผืนป่า "ภูผีปอบ" ที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่นานาชนิด และสมุนไพรต่างๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าให้ชาวบ้านเก็บใช้เป็นยาทางธรรมชาติ

เลือกเส้นทางการเดินแค่รอบเล็กๆ ใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง แต่ระหว่างทางก็มีเซอร์ไพรส์ให้ได้ชมตลอดทั้ง "ต้นยางนาขนาดใหญ่อายุหลายร้อยปี" และ "น้ำตกวังน้ำมอก"ที่สวยใสน่าเล่น แต่เพราะไม่ได้เตรียมตัวไปเปียก เราจึงได้แค่ถ่ายรูปเป็นที่ระลึกและเก็บภาพธรรมชาติรอบๆ ก่อนจะเดินออกไปชม "ดอกกระเจียว 9 ชั้น" ที่ชูช่อสีชมพูให้ได้เก็บภาพสวยๆ น้องมัคคุเทศก์น้อยบอกว่า เมื่อก่อนดอกกระเจียวแบบนี้หาชมได้ยาก ชาวบ้านจึงนำมาเพาะพันธุ์ปลูกในพื้นที่ เพื่ออนุรักษ์ไว้ไม่ให้พันธุ์ไม้ดอกท้องถิ่นสูญหายไป

พอกลับออกมาจากผืนป่าก็พอดีกับช่วงเวลาของอาหารมื้อเที่ยง ซึ่งพี่ติณณ์ก็ตระเตรียมเมนูพื้นบ้านไว้ให้ได้ลิ้มรสกันแบบจัดเต็ม ทั้งแกงหน่อไม้ อั่วปลา และปลาทอดสมุนไพร เป็นการเติมพลังก่อนจะลุยกิจกรรมในช่วงบ่ายได้เป็นอย่างดี

เรียนรู้งานฝีมือชาวบ้าน สัมผัสเอกลักษณ์ท้องถิ่น

หลังจากได้เติมพลังจนอิ่มท้อง เราก็พร้อมที่จะปั่นจักรยานเที่ยวในหมู่บ้านกันต่ออย่างไม่รีรอ ซึ่งการปั่นจักรยานเที่ยวในบ้านวังน้ำมอกไม่ใช่เรื่องยาก อยากแวะที่ไหนก็แวะได้ไม่มีใครว่า เพราะชาวบ้านที่นี่ยินดีต้อนรับ ด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ เราจึงสนุกกับการได้คุยกับคุณป้าที่กำลังนั่งทอผ้าพื้นเมืองด้วยกี่กระตุกอย่างขะมักเขม้น เพลิดเพลินไปกับการถามตอบกับกลุ่มพี่ๆ ที่สอนให้ประดิษฐ์โคมไฟที่ประดับประดาไว้เพื่อต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองและยังใช้ในพิธีบายศรีสู่ขวัญ ที่คนที่นี่เรียกว่า "โคมไฟพาแลง" ซึ่งมีลายดอกแก้ว ตุ้มกระถิน และเส้นใยสีขาวเป็นเอกลักษณ์

รวมถึงการได้ลองทำ "ตุงใยแมงมุม" ที่สวยแถมยังทำได้ไม่ยาก เพื่อเอาติดตัวกลับไปเป็นของที่ระลึกให้นึกถึงที่นี่ด้วย และนอกจากการเรียนรู้งานฝีมือชาวบ้านแล้ว เรายังชวนกันปั่นจักรยานไปชมดอกไม้และวิวแม่น้ำโขงสวยๆ ซึ่งถือว่าช่วยเพิ่มความโรแมนติกให้กับทริปนี้ได้ดีทีเดียว

นอนเฮือนย้าว กินข้าวเซาเฮือน

เย็นย่ำเมื่อกลับมาที่พัก พี่ติณณ์ก็ให้พวกเราแปลงร่างเป็นชาวบ้านวังน้ำมอก ด้วยชุดพื้นเมืองที่ทางโฮมสเตย์เตรียมไว้ให้ แล้วพาไปยัง “ศาลาพาแลง” ที่ดูอบอุ่นด้วยแสงละมุนจากโคมไฟพาแลง และเหล่าผู้เฒ่าผู้แก่ของหมู่บ้านที่รอทำพิธีบายศรีสู่ขวัญผูกข้อไม้ข้อมือต้อนรับแขกผู้มาเยือน ก่อนจะนั่งล้อมวงกินข้าวเซาเฮือนหรือชุมข้าวพาแลง (กินข้าวเย็นร่วมกัน) ที่มีอาหารพื้นบ้านสารพัดเมนูให้ได้ชิมทั้ง อั่วปลา ไก่ปิ้ง ต้มฟัก ฯลฯ ต้องบอกว่าทุกจานล้วนรสชาติดีแม้แต่คนกินยากก็ยังบอกว่าอร่อย

หลังมื้อเย็นที่แสนประทับใจ เรายังคงนั่งอิงแอบกันที่ศาลาพาแลงดื่มด่ำกับความงามของหมู่ดาวที่พราวอยู่เต็มฟ้า กว่าจะขึ้นบ้านก็เมื่ออาการง่วงหงาวหาวนอนมาเยือน ลืมบอกไปว่าบ้านที่เราพักเป็น “เฮือนย้าว” หรือเรือนอีสานแบบดั้งเดิมที่ปลูกอยู่ริมลำธาร คืนนั้นจึงนอนหลับสบายไปพร้อมกับเสียงน้ำไหลที่ขับกล่อมทั้งคืน

ตักบาตรข้าวเหนียว ถวายขันคู่ปี ประเพณีคู่ชุมชน

ด้วยความที่หลับเต็มอิ่มตลอดคืน ตื่นเช้ามาจึงรู้สึกสดชื่นเป็นพิเศษ เราเริ่มต้นเช้านี้ด้วยการ “ใส่บาตรข้าวเหนียว” ซึ่งทางพี่ๆ จัดกระติ๊บใบน้อยไว้คนละใบให้ถือออกไปยังปากทางเข้าที่พักเพื่อรอใส่บาตรพร้อมกับชาวบ้านแถวนั้น เสร็จแล้วจึงกลับเข้ามาจิบกาแฟยามเช้าแกล้มข้าวจี่ที่ชุบไข่และปิ้งมาจนเกรียมหอม กรอบนอกนุ่มในกัดไปด้วยความฟิน ก่อนจะรีบอาบน้ำแต่งตัวแล้วมากินมื้อเช้าแบบจริงจัง ที่บอกว่าจริงจัง เพราะมีอาหารมาเป็นสำรับพร้อมกับข้าวสวยร้อนๆ ไม่ต่างจากมื้อกลางวันและมื้อเย็นที่ผ่านมาเลย

อิ่มท้องแล้วก็พากันไปทำ “ขันคู่ปี” โดยนำใบตองมาพับเป็นกรวย ห่อดอกไม้และเทียนกับธูปอย่างละคู่ เสียบไว้ที่ต้นคู่ปี ให้ได้จำนวนมากกว่าอายุ เพื่อนำไปสักการะพระเจ้าล้านทอง ซึ่งเชื่อกันว่า การจะเป็นการต่ออายุและเสริมสิริมงคลให้กับตัวเอง ก่อนจะเดินถือไปที่ “วัดเทสรังสี” ทำการสักการะพระเจ้าล้านทอง ถวายขันคู่ปี และสวดมนต์ขอพร เสร็จแล้วจึงกลับมาที่พัก เพื่อเก็บกระเป๋าเตรียมบอกลาวังน้ำมอก หมู่บ้านที่มอบความอบอุ่นให้เราตลอดช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์

การใช้ชีวิตในหมู่บ้านเล็กๆ ที่เปี่ยมด้วยความงามทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตเรียบง่ายที่ดูเหมือนน้อย แต่มากด้วยเรื่องราว กลับกลายเป็นเสน่ห์ที่ดึงดูดใจให้เราอยากเดินทางเข้ามาสัมผัสเรียนรู้ผ่านประสบการณ์อย่างลึกซึ้ง

Contact Info.

ศูนย์ประสานงานชุมชนบ้านวังน้ำมอก
ต.พระพุทธบาท อ.ศรีเชียงใหม่
จังหวัดหนองคาย
ติดต่อ คุณติณณภพ สุพันธะ
โทรศัพท์ 0-4242-3783 หรือ
08-6232-5300

ชุมชนงานฝีมือ มรดกภูมิปัญญา ทางวัฒนธรรม

“ชุมชนบ่อสวก”

@น่าน

นักเดินทางมักนึกถึงจังหวัดน่าน ด้วยภาพจำของความสงบเรียบง่าย แบบที่คนเมืองใหญ่ชอบใช้เป็นดินแดนแห่งการเติมพลังและสร้างแรงบันดาลใจให้ชีวิต แต่หากอยากจะรู้จักน่านให้มากขึ้น แนะนำว่าต้องมาเรียนรู้ผ่านวิถีชีวิตชุมชน งานฝีมือ และอาหารพื้นถิ่นจากภูมิปัญญาของ “ชุมชนบ่อสวก” ที่ยังคงใช้ชีวิตท่ามกลางทุ่งนาป่าเขา และมุ่งมั่นสานต่อมรดกตกทอดจากฝีมือของบรรพบุรุษอันเป็นอัตลักษณ์ความเป็นน่าน

เข้าถึง "บ่อสวก" อย่างถ่องแท้

เพราะที่นี่คือแหล่งผลิตเครื่องปั้นดินเผาใหญ่ที่สุดในเมืองน่าน (หากนับอายุของเตาเผาโบราณที่มีการค้นพบหลายเตาในบริเวณนี้ก็นับได้ราว 600-700 ปี) เราจึงมุ่งหน้าไปที่แหล่งเตาเผาและ "พิพิธภัณฑ์บ้านจ่ามนัส" กันก่อนเป็นอันดับแรก ซึ่งจริงๆ แล้วมีการค้นพบเตาเผาโบราณในพื้นที่ของบ้านหลังนี้ถึง 7 เตา แต่จ่ามนัสขุดแค่ 4 ส่วนอีก 3 ตั้งใจเก็บไว้ให้รุ่นลูกรุ่นหลานได้ขุดค้นเพื่อการศึกษาต่อๆ ไป

นอกจากเตาโบราณแล้ว ก็ยังมีพิพิธภัณฑ์เก็บชิ้นส่วนภาชนะหม้อ ไห รวมไปถึงเครื่องใช้ไม้สอยอายุหลายร้อยปี ปัจจุบัน กลุ่มชาวบ้านได้รื้อฟื้นการผลิตเครื่องปั้นดินเผาตามแบบบ้านบ่อสวกขึ้นอีกครั้งเพื่อจุดประกายความภาคภูมิใจและสร้างสรรค์กิจกรรมกระชับ ความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับนักท่องเที่ยว ด้วยการเรียนรู้วิธีการทำเครื่องปั้นดินเผาแบบบ่อสวกที่ "กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ่อสวก" ซึ่งจะสอนตั้งแต่การขึ้นรูปชิ้นงานด้วยแป้นหมุน โดยลายที่ถือเป็นเอกลักษณ์คือลายอินธนู และลายนกฮูก หากสนใจจะเลือกซื้อกลับไปเป็นของที่ระลึก หรือจะลงมือปั้นเอง ชาวบ้านก็ยินดีสอนให้ทุกขั้นตอน ถึงจะไม่สมบูรณ์แบบแต่ก็เป็นผลงานที่มีคุณค่าต่อจิตใจ ให้ได้นึกถึงความสุขและความสนุกของการมาเยือนสถานที่แห่งนี้ไปอย่างไม่รู้ลืมเลย

พอใจกับความพอเพียง

ภารกิจต่อมา พวกเราคว้าจักรยานปั่นเที่ยวตามเส้นทางในละแวก 4 หมู่บ้านในชุมชนบ่อสวกคือ "บ้านบ่อสวก" "บ้านซาวหลวง" "บ้านนาปง" และ "บ้านนาซาว" ระหว่างทางนอกจากวิวทุ่งนาและภูเขาสวยๆ ที่ต้องหยุดถ่ายรูปกันบ่อยๆ แล้ว เรายังได้เห็นวิถีชีวิตของผู้คน ที่ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงในวิถีเกษตรอินทรีย์ มีการรวมกลุ่มกันเพาะเห็ดภูฐานดำ กลุ่มอาชีพแปรรูปงานจักสาน และการทำลูกประคบจากสมุนไพรในสวนอย่างใบเป้า ผิวมะกรูด การบูร ซึ่งทั้งหมดดูจะเป็นกิจวัตรประจำวันของชาวบ้าน ที่แม้จะเรียบง่ายแต่กลับเป็นความพอเพียง พอใจ และยั่งยืนอย่างที่สุด

คืนนี้เราพักที่ "โฮมสเตย์บ้านบ่อสวก" เจ้าของบ้านเป็นครอบครัวคุณป้าใจดี ทำอาหารพื้นบ้านให้เป็นมื้อเย็น มีทั้ง "แกงแคไก่ใส่สารพัดผัก" "ยำหน่อไม้ใส่น้ำปู๋" (น้ำปู) และยังมี "เห็ดภูฐานย่าง" หอมๆ จิ้มน้ำพริกให้กินด้วย อร่อยจนพุงกางก่อนจะเข้านอนท่ามกลางเสียงจิ้งหรีดที่กล่อมให้หลับสบายตลอดคืน

กักทอสายใยเป็นผ้าฝ้ายผืนสวย

วันรุ่งขึ้นเราตื่นแต่เช้า เพื่อมาทำบุญตักบาตรที่ “วัดบ่อสวก” ซึ่งถือเป็นโบราณสถานที่มีศิลปะแบบล้านนาตามแบบดั้งเดิมของวัดในจังหวัดน่าน ภายในพระอุโบสถประดิษฐานพระประธานที่ทำจากไม้ หน้าบันของพระอุโบสถทำจากไม้ ประดับด้วยรูปเทพพนมด้านบน ด้านล่างเป็นรูปครุฑที่แกะสลักจากไม้ ส่วนที่ด้านหน้าวัดมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ และพระธาตุศรีจอมบ่อสวก ประดิษฐานอยู่

ช่วงสายๆ พวกเราไปเรียนรู้งานฝีมือที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ ประณีตบรรจง ละเอียดลออทุกขั้นตอน จนเป็นผ้าผืนงามอันน่าภาคภูมิใจที่ “กลุ่มทอผ้าบ้านซาวหลวง” งานนี้ได้เห็นทุกขั้น ตั้งแต่การปั่นฝ้าย การย้อม การทอผ้า ตามแบบฉบับของชาวบ้านซาวหลวง ซึ่งมีลวดลายเฉพาะตัวที่ได้ต้นแบบมาจากเครื่องปั้นดินเผาโบราณที่ค้นพบในชุมชนบ่อสวก นำมาพัฒนาเป็นลวดลายเฉพาะที่มีความผสมผสานกับลวดลายโบราณของเมืองน่าน โดยสีที่อยู่บนผืนผ้าก็มาจากธรรมชาติปลอดสารเคมี นักท่องเที่ยวสามารถทดลองลงมือปั่นฝ้ายไปจนถึงการทอผ้าเอง

และหากยังติดใจการทอผ้า ให้ไปต่อที่ “บ้านนาซาว” เจ้าของผืนผ้าแห่งภูมิปัญญาในนาม “ผ้าตาโก้ง” ผ้าชั้นสูงที่แต่เดิมใช้ในงานพิธีและตามบ้านผู้ดีผู้มีฐานะ ไม่นิยมใช้งานอเนกประสงค์ทั่วไป แต่ผลิตมาเพื่อใช้เป็นผ้าคลุมไหล่ ผ้าปูโต๊ะ ผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม และปลอกหมอนเท่านั้น หากถูกอกถูกใจสามารถซื้อกลับไปเป็นของฝากได้เช่นกัน

ความสุขย่อมผ่านไปเร็วเสมอ เหมือนกับเวลาของเราในบ้านบ่อสวกที่หมดลงอย่างรวดเร็วเช่นกัน แต่ความสุขและความประทับใจในงานฝีมือที่มาจากภูมิปัญญาวัฒนธรรมแบบน่าน..น่าน จะยังคงอยู่ในความทรงจำตลอดไป

Contact Info.

ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนตำบลบ่อสวก

ต.บ่อสวก อ.เมืองน่าน จ.น่าน

ติดต่อ คุณสุทธิพงษ์

โทรศัพท์ 08-1028-9051

เมืองเก่า (ที่เที่ยว) ไม่เคยเก่า

“พระนครศรีอยุธยา”

เที่ยว-กิน อินเทรนด์ Localism

เวลาบอกใครๆ ว่าจะไปเที่ยวพระนครศรีอยุธยา มักจะถูกถามว่า “อีกแล้วเหรอ” ส่วนใหญ่เรา ได้แต่อมยิ้ม แล้วมาเฉลยคำตอบผ่านโลกโซเชียล ว่านอกจากจะมีภาพจำในเรื่องจังหวัดที่งดงามทางประวัติศาสตร์อันทรงมนต์ขลังแล้ว จังหวัดพระนครศรีอยุธยายังมีมุมเก๋ ให้เราต้องไปเช็คอินอยู่มากมาย ชนิดที่ว่า ไปแต่ละที อ้าว!..มีที่เที่ยวใหม่ เกิดขึ้นอีกแล้ว

สายชิล ทรามแล้วแชร์

ขณะนี้เมืองเก่าของคนรุ่นก่อน กลายเป็นอยุธยาที่สายชิลยอมรับว่า มีมุมให้นั่งทอดอารมณ์กันจนหนำใจ ไปทางไหนก็มีแต่ร้านอาหารหรือร้านกาแฟเก๋ๆ ที่ต้องแนะนำเลยคือร้าน Pastry Architect ตั้งอยู่บนถนนหมายเลข 32 บางปะอิน – อยุธยา

แรกเห็นคือความประทับใจกับดีไซน์เรียบหรูดูสบายตา มีขนมสไตล์ฝรั่งเศสแท้น่าอร่อยจัดวางโชว์อยู่เต็มตู้ เจ้าของร้านเป็นเชฟที่เรียนจบจากสถาบันสอนทำขนมชื่อดัง จึงตั้งใจกับทุกความอร่อยย่างก้าวแรกคือรอยยิ้มและการต้อนรับ คอยแนะนำเมนูต่างๆ แถมยังอธิบายถึงขนมที่ควรทานคู่กับเครื่องดื่มแต่ละชนิด มีเสียงเพลงฟังสบายให้บรรยากาศการพักผ่อนที่ผ่อนคลาย โดยขนมเมนูแรกที่แนะนำ L'amour Rose แปลว่ากุหลาบแห่งความรัก เป็นขนมปังที่ตกแต่งภายนอกด้วยครีมโรสบีบเป็นรูปกุหลาบให้กลิ่นหอมของดอกไม้และความหอมมันของครีม หรือจะลอง Bostock ขนมปัง Brioche เนื้อนุ่มด้านบนท็อปด้วยอัลมอนด์ครีมและอัลมอนด์สไลด์ ส่วนเมนู signature ต้อง เอแคลร์ ซึ่งมีให้เลือกทั้งไส้คาราเมล และช็อคโกแลต และอีกเมนูที่ไม่ควรพลาด Lemon Tart เลมอนเคิร์ดบนทาร์ต กรอบนอกนุ่มในหอมกลิ่นเนยให้รสชาติเปรี้ยวและสดชื่นด้วยกลิ่นของเลมอน แนะนำให้สั่ง Red Berry แบบร้อน หรือชาฝรั่งเศสทานคู่กันก็ฟินหวานอร่อย

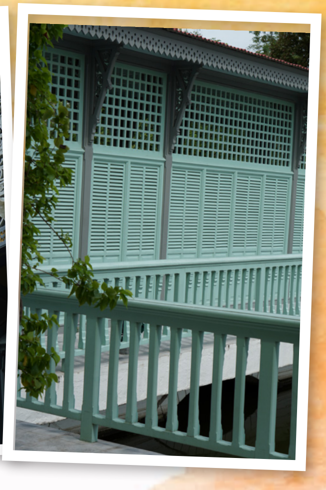

มุมไหนก็งาม ที่พระราชวังบางปะอิน

นอกจากวัดวาอารามและโบราณสถานอันงดงามในตัวเมืองพระนครศรีอยุธยาแล้ว รอบนี้เราตั้งใจมุ่งหน้ามาสัมผัสถึงความงดงามของ “พระราชวังบางปะอิน” ตำบลบ้านเลน อำเภอบางปะอิน ซึ่งทุกครั้งที่ได้มาเยือน ก็อดตะลึงกับความงดงามของพระราชวังแห่งนี้ไม่ได้

พระราชวังบางปะอิน เป็นพระราชวังโบราณตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ภายในแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ เขตพระราชฐานชั้นนอก และเขตพระราชฐานชั้นใน ที่ชอบมากคือ สะพานที่เชื่อมจาก ‘พระที่นั่งวโรภาษพิมาน’ กับ ‘ประตูเทวราชครรไล’ บริเวณทางเข้าพระราชฐานชั้นใน ซึ่งออกแบบด้วยลักษณะพิเศษ ให้มีแนวฉากคล้ายบานเกล็ดกั้นกลางตลอดแนว เพื่อแบ่งทางเดิน โดยที่ฝ่ายในจะสามารถมองลอดออกมาเห็นอีกฝ่ายได้ตลอดเวลา และที่ประทับใจอยู่เสมอก็คือ ตัวอาคารต่างๆ ซึ่งมีสถาปัตยกรรมที่งดงามและคลาสสิก บอกไว้ก่อนว่าการมาเที่ยวชมต้องแต่งกายสุภาพ และการถ่ายภาพก็ต้องเป็นไปด้วยความสำรวม

เมื่อเดินชมความงามและถ่ายรูปกันจนอิ่มเอมแล้ว แนะนำให้แวะไปตรงลานจอดรถบริเวณทางเข้า เดินไปทางริมน้ำจะเห็นกระเช้าลอยฟ้าขนาดย่อม พาข้ามฝั่งไปวัดนิเวศธรรมประวัติราชวรวิหาร วัดไทยสไตล์โบสถ์คริสต์ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างเลียนแบบโบสถ์ยุโรป เป็นศิลปะแบบโกธิค (Gothic) มีกระจกสีประดับภายในอย่างสวยงาม ซึ่งน่าจะเป็นที่เพียงหนึ่งเดียวในประเทศไทยที่นำศิลปะแบบยุโรปที่ผสานเข้ามากับการสร้างวัดไทยได้อย่างลงตัว

“เกาะเกิด”
มองอยุธยามุมใหม่ ที่ใช่เลย

หากใครอยากหนีความวุ่นวายของเมืองใหญ่ ยังมีชุมชนเล็กๆ ที่แทรกตัวอยู่อย่างสงบ พึ่งพาตัวเองได้และยังรวมกลุ่มกันอย่างเข้มแข็ง และที่สำคัญคนที่นี่อัธยาศัยใจดี ยิ้มแย้มแจ่มใส แนะนำให้มาที่เกาะเกิด อยุธยา

“เกาะเกิด” ชุมชนเล็กๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีความน่าสนใจแถมยังอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ขับรถแค่ชั่วโมงกว่าๆ เมื่อมาถึงก็จะเห็นเสน่ห์อย่างแรกของที่นี่ นั่นคือ บรรยากาศชุมชนริมแม่น้ำเจ้าพระยา ที่สงบร่มรื่น และเรื่องราวอาหารของอร่อยๆ มากมาย รวมถึงกิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่หลากหลาย

ถึงแม้ชุมชน ‘เกาะเกิด’ จะมีมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายมากนัก เอาเป็นว่าสายเที่ยวเชี่ยวอยุธยาที่เคยมาเป็นสิบครั้งแล้วก็ยังไม่เคยไป นี่คือภารกิจพิชิตแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ที่เราจะพาเข้าไปทำความรู้จักและสัมผัสประสบการณ์

เดินทางเข้าพักที่ “โฮมสเตย์ป้าลำพูน” แน่นอนว่าทำเลริมน้ำต้องเป็นของเรา ร่มเงาของต้นมะกอกน้ำเป็นมุมสบายให้เอนกายอยู่บนเสื่อ รอเวลาพี่หนูและป้าลำพูนจัดเตรียมมื้ออร่อยเอาไว้ต้อนรับ เป็นเมนูพื้นบ้านหน้าตาน่ากินไปหมด แค่เห็นก็รู้เลยว่า ดีต่อสุขภาพแน่นอน ก่อนกินก็ตามระเบียบแชะ มั่นใจว่าถ่ายภาพออกมาแล้วต้องเรียก Like รัวๆ ทั้งน้ำพริกปลาทูเคียงมากับผักต้มนานา ปลาทอดกรอบๆ พร้อมด้วยแกงจืดหน่อไม้ ที่คุณป้าบอกว่า ขุดมาจากข้างบ้าน รสชาติหอมหวานเนื้อนุ่มละมุนสุดๆ

ชิมขนมโบราณ ช้อปสินค้าเพื่อสุขภาพ

ใครๆ ก็บอกว่า บ้านเกาะเกิดเป็นแหล่งทำขนมโบราณหลายอย่าง แถมทำกันสดๆ อยู่ใต้ถุนบ้าน โดย “บ้านยายชม้อย” ถือเป็นต้นตำรับการทำขนมและน้ำนมข้าวยาคูของ ต.เกาะเกิด ซึ่งที่อื่นอาจมีการดัดแปลงกระบวนการผลิตโดยใช้เครื่องมือต่างๆ แต่ที่นี่ยังคงรักษากระบวนการผลิตแบบดั้งเดิม โดยคุณยายนำรวงข้าวอ่อนๆ กับใบเตยใส่ในครกไม้มะขามขนาดใหญ่ จากนั้นก็ตำจนละเอียด แล้วนำมาคั้นจนได้น้ำนมข้าวสีเขียวอ่อน แล้วนำไปเคี่ยวในกระทะใบใหญ่ ผลัดกันกวนไปกวนมาจนน้ำใสๆ กลายเป็นเนื้อหนืดคล้ายสังขยา ก็ตักใส่ถ้วยพักไว้จนเย็น แล้วราดหัวกะทิก่อนเสิร์ฟ

เดินถัดมาอีกสองสามหลัง จะเป็นบ้านของป้าสละ ที่ขึ้นชื่อในเรื่องการทำขนมไทยอร่อยๆ เรียกว่าช่วยสร้างชื่อเสียงให้แก่ชุมชนนี้เลยก็ว่าได้ ถึงขั้นบอกเลยว่าหากมาเที่ยวที่นี่แล้วไม่ได้แวะมาชิมหรือมาซื้อขนมของป้าสละ เรียกว่ามาไม่ถึงกันเลยทีเดียว โดยป้าจะทำขนมหลายอย่าง เช่น ขนมกง ขนมสามเกลอ ขนมหม้อแกง ขนมต้ม ขนมตะโก้ ขนมเปียกปูนถั่วแปบ ซึ่งจะสลับสับเปลี่ยนกันไป ยกเว้น “ขนมสามเกลอและขนมกง” ที่ต้องลงมือทำกันทุกวัน เป็นขนมขายดีที่ลูกค้าติดอกติดใจกันถ้วนหน้า

และสิ่งที่ไม่ควรพลาดอีกหนึ่งอย่าง คือ หมี่กรอบโบราณ ผลิตภัณฑ์สร้างชื่อเสียง ได้รับการรันตีความอร่อยด้วยรางวัลชนะเลิศระดับจังหวัด จัดเป็นของฝากขึ้นชื่อของ ต.เกาะเกิด

จบเรื่องของกินแล้วที่นี่ยังมีสินค้าจากภูมิปัญญาของชุมชนเกาะเกิดที่น่าสนใจมากๆ อีกอย่างหนึ่ง คือ “ม้ายืนเพื่อสุขภาพ” ที่เราเคยเห็นตั้งไว้ตามบริเวณที่จัดไว้สำหรับออกกำลังกายตามสวนสาธารณะ มีลักษณะลาดเอียง ให้เราขึ้นไปยืนเพื่อยืดเส้นยืดสาย แต่อันนี้สามารถซื้อไปครอบครองเป็นของตัวเองได้ รู้สึกตึงตอนไหนก็ขึ้นไปยืด(เส้น)ได้

สนุกและอิ่มกันเต็มที่แล้ว ก็นั่งพักดื่มน้ำเย็นๆ รอกันให้แดดโรยลงอีกนิด จึงค่อยพากันลงเรือไปชมความงามของสองฝั่งเจ้าพระยา แวะกราบ “หลวงพ่อดำ” พระพุทธรูปเก่าแก่กว่า 300 ปี ที่ “วัดพยาญาติ” อันเป็นที่เคารพศรัทธาของชาวเกาะเกิด ก่อนจะแวะไปสักการะพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ร้อยปีที่ “วัดเชิงท่า” ระหว่างทางยังได้เห็นวิถีชีวิตชาวบ้านทำสวนทำไร่ปลูกผักด้วยทีท่าสบายใจ เหมือนกำลังทำงานศิลปะบนผืนดิน นี่แหละสายชิลตัวจริง

ช่วงเย็นก็ปั่นจักรยานกันไปที่ตลาดนัดเล็กๆ ในชุมชน ที่ได้ชื่อว่าใครใคร่ค้าก็ค้า เพราะบ้านไหนมีอะไรก็เอาออกมาขาย จะเลี้ยงกบเลี้ยงปลาหรือเลี้ยงบัว ก็ขายได้ แล้วก็มาถึงมื้อเย็นอันแสนประทับใจ เพราะจัดเต็มทั้งกุ้งแม่น้ำเผาตัวโตๆ พร้อมน้ำจิ้มรสแซ่บ รวมถึงเมนูท้องถิ่นอย่าง น้ำพริกปลาทู-ผักสดผักลวกหลากชนิด ปลาแม่น้ำทอดกรอบ แถมด้วยแกงจืดหน่อไม้น้ำซุปหวานหอมจากหน่อไม้อ่อนๆ ที่เก็บจากสวนข้างบ้าน ทั้งหมดถึงจะดูเป็นเมนูธรรมดา แต่ด้วยวัตถุดิบที่สดใหม่และความตั้งใจปรุงรสอาหาร เพื่อให้ผู้มาเยือนได้สัมผัสว่าคนที่นี่กินอยู่เรียบง่าย แต่มากมายไปด้วยความสุข เป็นแบบนี้นี่เอง

อยุธยา แม้ว่าเราจะเห็นถึงความเป็น Localism สัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นอารยะในครั้งอดีต แต่ทุกครั้งที่มาเยือน ไม่เพียงจะพบความเป็นเมืองเก่า แต่ยังฉายแวว “ความแปลกใหม่” ที่ไม่ทำให้รู้สึกแปลกแยก “พระนครศรีอยุธยา.. เมืองเก่า (ที่เที่ยว) ไม่เคยเก่า”

ข้อมูลติดต่อ

ร้าน Pastry Architect
facebook.com/pastryarchitect.bpi
โทร. 08-6311-7777
เกาะเกิดโฮมสเตย์
โทร. 08-1851-6632
facebook.com/บ้านเกาะเกิดโฮมสเตย์

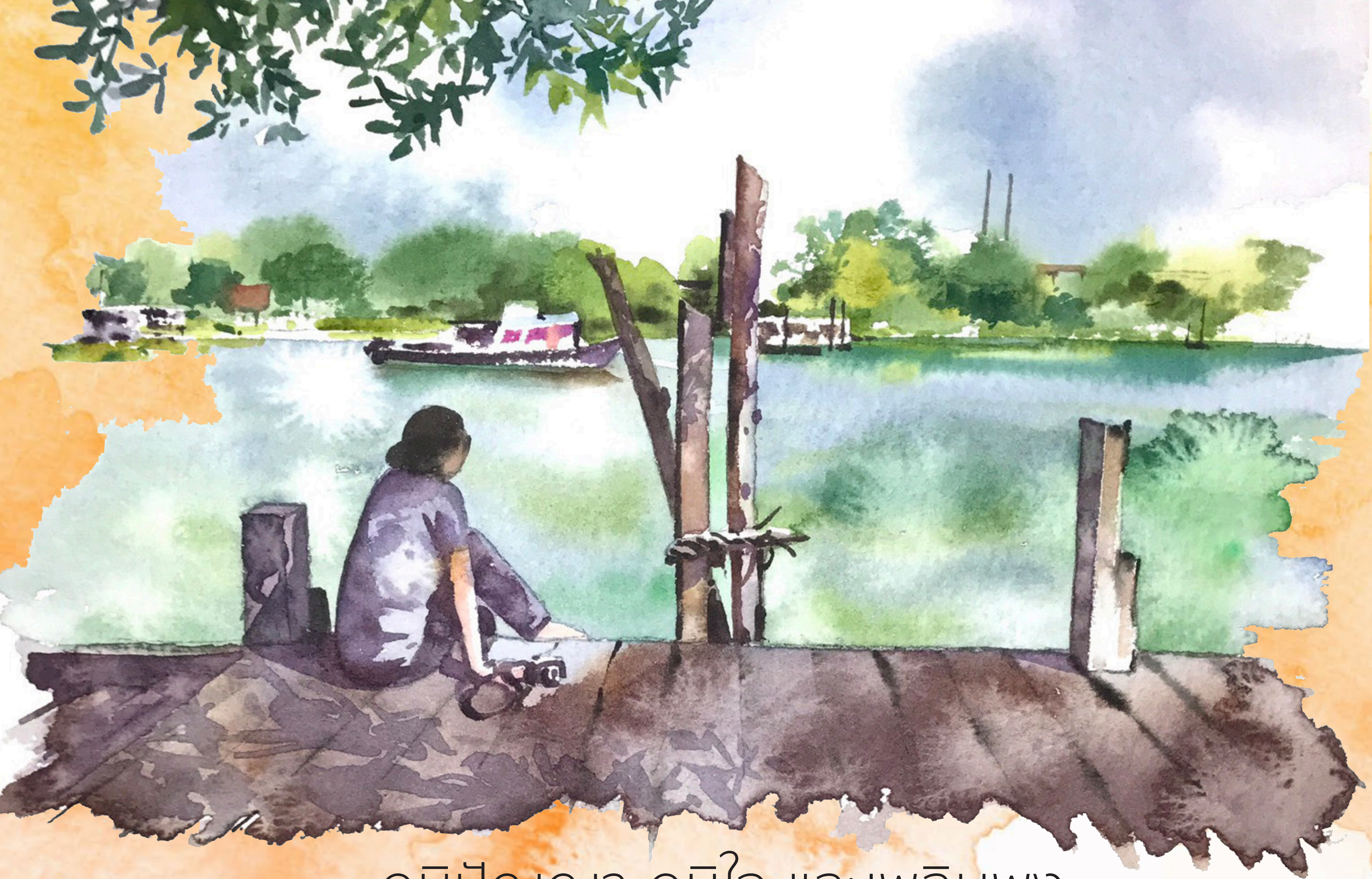

ภูมิปัญญา ภูมิใจ และเพลินพุง

บ้านเกาะเกิด

@อยุธยา

ชุมชนเล็กๆ ที่แฝงตัวอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาในอ.บางปะอินอันเลื่องชื่อ คือจุดหมายปลายทางสำหรับการหนีจากความอึกทึกของเมืองกรุง มานอนฟังเสียงหวูดเรือโยงลากจูงสินค้าที่ล่องผ่านมาตามคุ้งน้ำ แล้วอิ่มอร่อยจนพุงกางกับการชิมขนมไทยโบราณสูตรต้นตำรับ ปิดท้ายด้วยการตกกุ้งแม่น้ำด้วยตัวเอง ทั้งหมดนี้เฝ้ารอคุณอยู่ ณ บ้านเกาะเกิด ที่พร้อมจะเปิดประสบการณ์การเรียนรู้ภูมิปัญญาของชุมชนให้คุณได้สัมผัสอย่างเพลินใจและเพลินพุง

เพียงชั่วโมงเศษๆ หากใช้ทางด่วนสายบางปะอิน-ปากเกร็ด คุณจะเดินทางมาถึงชุมชมริมน้ำแห่งนี้ ที่เล่าขานกันว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยา มีเรือสำเภาของพ่อค้าชาวจีนเจอพายุและอับปางลงกลางแม่น้ำเจ้าพระยาหน้าวัดเชิงท่าในปัจจุบัน เวลาผ่านไปสายน้ำได้พัดพาดินตะกอนมาทับถมเรื่อยๆ จนกลายเป็นเกาะอยู่กลางน้ำกินบริเวณกว้าง และถูกเรียกขานกันว่า “เกาะเกิด” ที่สร้างชื่อให้ตัวเองในฐานะหมู่บ้านท่องเที่ยวโอท็อป โดยมีผู้ใหญ่บ้านลำพูน พรรณไวย นำทีมลูกบ้านช่วยกันพัฒนาชุมชนให้กลายเป็นศูนย์เรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงและเปลี่ยนบ้านพักมาเป็นโฮมสเตย์อันเปี่ยมเสน่ห์

เรื่องกิน ฟินที่เกาะเกิด

นอกจากการชิมเมนูพื้นถิ่นอย่างกุ้งเผา ไชปลากุ้ง และแกงส้มผักรวมที่ปรุงจากกุ้งแม่น้ำที่คุณลงมือตกด้วยตัวเองแล้ว อีกอย่างที่พลาดไม่ได้คือการไปชิมขนมโบราณสูตรเก่าแก่ที่ทำกันใต้ถุนบ้าน ที่บ้านคุณยายชม้อยผู้เป็นต้นตำรับการทำขนมและน้ำนมข้าวกระยาคูของชุมชนแห่งนี้ ที่ยังสืบทอดขั้นตอนการผลิตแบบดั้งเดิม ตั้งแต่การนำรวงข้าวอ่อนๆ มาตำรวมกับใบเตยสดในครกไม้มะขามใบเขื่อง ก่อนนำมาคั้นจนได้น้ำนมข้าวข้นๆ สีเขียวอ่อนแล้วนำไปต้มจนเป็นน้ำนมข้าวกระยาคู ซึ่งหากเติมแป้งแล้วกวนให้งวด ก็จะกลายเป็นขนมข้าวกระยาคูแสนอร่อยนั่นเอง

ไม่ไกลจากบ้านคุณยายชม้อย ยังมีบ้านของป้าสละและลุงสมนึกที่ขึ้นชื่อเรื่องขนมไทยอร่อยๆ อย่างขนมกง ขนมสามเกลอ หม้อแกง ขนมต้ม ตะโก้ เปียกปูน ถั่วแปบ ซึ่งแต่ละวันจะทำสลับกันไป แต่ที่มีให้ชิมทุกวันแน่ๆ คือขนมสามเกลอและขนมกง ที่คนในพื้นที่มักสั่งเพื่อไปใช้ในงานมงคลนั่นเอง

แต่หากใครไม่ใช่สายของหวาน แต่ชอบของว่างกินเพลิน ต้องแวะไปชิมหมี่กรอบโบราณที่สร้างชื่อให้บ้านเกาะเกิด แถมมีรางวัลชนะเลิศระดับจังหวัดมาการันตีความอร่อยอีกด้วย นอกจากมีให้ชิมและเลือกซื้อเป็นของฝากกลับบ้านแล้ว ที่กลุ่มหมี่กรอบโบราณยังสาธิตขั้นตอนการผลิตที่เรียกได้ว่าไม่ง่ายเลยกว่าจะมาเป็นหมี่กรอบรสกลมกล่อมให้ได้เห็นกันอีกด้วย

จุดเช็คอิน ที่ต้องอิน!

แวะสักการะ "หลวงพ่อดำ" พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์อายุกว่า 300 ปีที่วัดพยาญาติ แม้ภายนอกจะมีสีดำ (และปากแดงแจ๊ด!) แต่องค์จริงด้านในเป็นทองคำแท้ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ส่วนที่วัดเชิงท่า ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนั้น นอกจากจะมีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์อายุร้อยปีแล้ว ที่นี่ยังมีต้นโพธิ์ขนาดเจ็ดคนโอบซึ่งยืนต้นโอบล้อมต้นตะเคียนขนาดใหญ่ สะท้อนถึงความอัศจรรย์ทางธรรมชาติให้ได้ชมอีกด้วย

จากนั้นแวะไปกระจายรายได้กันที่ศูนย์ศิลปาชีพเกาะเกิด ซึ่งถือเป็นศูนย์การเรียนรู้ด้านเศรษฐกิจพอเพียงที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เลือกช้อปพืชผลทางการเกษตรที่สดใหม่และปลอดสารเคมี ตลอดจนต้นกล้าทั้งพืชผักสวนครัวและไม้ประดับให้เอากลับไปปลูกที่บ้านกัน พร้อมพูดคุยขอเคล็ดลับจากเกษตรกรตัวจริงกันได้แบบไม่มีกั๊ก

งานแฮนเมด เพื่อสุขภาพที่เรารัก

นอกจากจะช้อปขนมหวานและพืชผักอินทรีย์กลับไปเป็นของฝากคนทางบ้านแล้ว อีกหนึ่งผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ไม่ควรพลาดแถมสะท้อนภูมิปัญญาของชุมชนได้อย่างดีคือ ม้ายืน ม้านอน และม้าหัวเข่าเพื่อสุขภาพ พูดง่ายๆ ก็คืออุปกรณ์ออกกำลังกายและยืดเหยียดเส้นสายที่อาศัยองศาของความลาดเอียงในการทำงานนั่นเอง ใช้คลายเส้นได้ทุกเพศทุกวัย บรรเทาอาการปวดต้นคอ บ่า ไหล่ เอว หัวเข่า และขาได้ เพียงบริหารวันละ 15-20 นาที นับเป็นการดูแลสุขภาพแบบบ้านๆ แต่ได้ผลลัพธ์เกินคาดจริงๆ

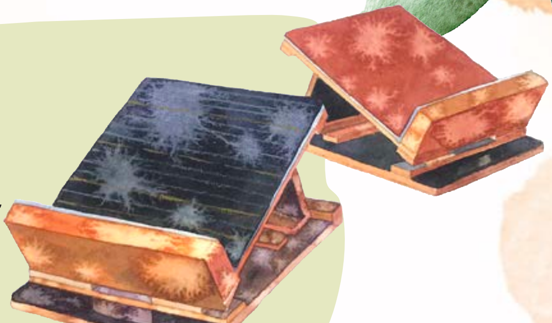

ต้องทำสิ่งนี้ เพื่อการ 'มาให้ถึง'

แค่มานอนเล่นในโฮมสเตย์ริมน้ำ ก็คงจะพูดว่ามาเยือนเกาะเกิดแล้วได้ไม่เต็มปาก ลองคว้าจักรยานมาปั่นซอกซอนไปชมวิถีชีวิตของคนในชุมชน ซึ่งหลายบ้านพร้อมเปิดบ้านเป็นศูนย์การเรียนรู้ให้นักท่องเที่ยวได้เห็นวิถีไทยการทำขนมโบราณ อย่างขนมกง ขนมสามเกลอ ตะโก้ เปียกปูน ถั่วแปบ ซึ่งบางอย่างคุณอาจเคยได้ยินเพียงชื่อแต่ไม่เคยเห็นของจริงมาก่อนด้วยซ้ำ และที่พลาดไม่ได้สำหรับคนที่ "คิดจะกินกุ้งแม่น้ำ คิดถึงอยุธยา" เพราะที่นี่เปิดโอกาสให้คุณได้ลองตกกุ้งในแม่น้ำด้วยตัวเองก่อนส่งไปปรุงเป็นอาหารพื้นถิ่นให้ได้ลิ้มชิมรสแกล้มลมแม่น้ำเย็นๆ

ซึมซับวัฒนธรรมประเพณีชุมชน

ถ้าการพักในโฮมสเตย์ของชาวบ้านและใช้ชีวิตตามจังหวะเวลาของชุมชนยังทำให้คุณไม่เต็มอิ่มกับการซึมซับวิถีชุมชมมากพอแล้ว ขอแนะนำให้ทำตัวเหมือนชาวบ้านเกาะเกิด ด้วยการตื่นแต่เช้ามาตักบาตรริมน้ำ จากนั้นปั่นจักรยานไปตลาด แล้วแวะไปเรียนรู้การทำขนมไทยที่คุณโปรดปรานสักอย่าง เผื่อกลับไปแสดงฝีมือให้คนทางบ้านได้ชิมกัน

Contact Info.

โฮมสเตย์บ้านเกาะเกิด
โทร. 0 3526 2815
Facebook: เกาะเกิดโฮมสเตย์
ผู้ใหญ่ลำพูน พรรณไวย
โทร. 08-1851-6632

เสน่ห์แห่งน้ำใจและรอยยิ้มอันอบอุ่น

ชุมชนอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยรามัญ

@กาญจนบุรี

เพราะเสน่ห์ของเมืองไทยอยู่ที่วัฒนธรรมอันหลากหลายที่อยู่ร่วมกันได้ลงตัว ชุมชนเล็กๆ ใน อ. สังขละบุรีแห่งนี้ จึงเป็นที่หมายสำหรับคนที่ชอบเรียนรู้ความเป็นอยู่ของคนพื้นถิ่นอันมีเสน่ห์เฉพาะตัว เพราะที่นี่คือชุมชนชาวไทยเชื้อสายรามัญหรือที่เรียกว่าคนมอญ ที่ยังคงไว้ซึ่งขนบประเพณีดั้งเดิม ตลอดจนเสน่ห์แห่งน้ำใจและรอยยิ้มอันอบอุ่น ที่พร้อมส่งมอบให้แก่แขกผู้มาเยือนทุกเมื่อทุกเวลา

แม้เส้นทางรถยนต์จากช่วง อ. ทองผาภูมิ มุ่งหน้าสู่ อ.สังขละบุรีจะคดเคี้ยวและลาดชันอยู่บ้าง แต่เมื่อมาถึงสังขละบุรี อำเภอชายแดนที่ประชิดติดกับประเทศพม่า ภาพของกลุ่มเด็กๆ ที่ชวนกันกระโดดลงจากสะพานมอญสู่ผืนน้ำซองกาเลียด้านล่างและภาพซิลลูเอทของเส้นสายลายไม้ที่ขัดกันไปมาจนเป็นสะพานมอญตัดกับผืนฟ้ายามพระอาทิตย์ตกดิน จะทำให้คุณหายเหนื่อยได้ในชั่วพริบตา

และที่นี่ ทำให้เรายิ่งเข้าใจว่าความเลื่อมใสศรัทธาในพุทธศาสนานั้นเป็นอย่างไร เพราะแม้มองผาดๆ บ้านเรือนของชาวมอญสังขละจะเหมือนบ้านไม้ของชาวไทยทั่วไป แต่ดูดีๆ จะเห็นสิ่งที่หน้าตาคล้ายกล่องยื่นออกมาจากผนังบ้านและอยู่สูงจากพื้น นั่นคือหิ้งพระของชาวมอญ ด้วยความเชื่อที่ว่าหากเด็กๆ หรือคนในบ้านเดินจนพื้นบ้านสะเทือน จะทำให้หิ้งพระสั่นสะเทือนไปด้วย และจะทำมาหากินไม่ขึ้น ขณะที่เราเดินเที่ยวจะพบเห็นผู้หญิงชาวมอญใช้วิธีเทินของบนศีรษะ ซึ่งไม่ใช่เทคนิคเฉพาะตัวในการถือของให้ได้มากที่สุด หากแต่เป็นเพราะคนมอญถือว่าพระนั้นเป็นที่สุดแห่งการเคารพบูชา รองลงมาคือพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่ เวลาจะนำของไปถวายพระหรือพ่อแม่ที่ถือศีลอยู่ที่วัด เขาจึงนิยมนำของเทินไว้เพื่อสะท้อนว่านี่คือสิ่งสักการะที่ยกไว้สูงเหนือศีรษะนั่นเอง

จุดเช็คอินสายคลาสสิก

เริ่มเช้าวันใหม่ด้วยการเดินบนสะพานมอญหรือสะพานอุตตมานุสรณ์อันเลื่องชื่อ เพราะเป็นสะพานไม้ที่ยาวที่สุดในประเทศไทย ยาวถึง 850 เมตร ทอดข้ามแม่น้ำซองกาเลียเพื่อเชื่อมการสัญจรมอญ-สังขละให้ถึงกัน หากเป็นช่วงฤดูหนาว คุณจะได้เห็นสายหมอกลอยอ้อยอิ่งเหนือผิวน้ำล้อแดดยามเช้า ในขณะที่หากเป็นฤดูร้อนและระดับน้ำในแม่น้ำสูงพอประมาณ เด็กๆ จะชักชวนพากันกระโดดจากสะพานลงสู่ผิวน้ำจนแตกกระจาย เป็นไฮไลท์ที่นักท่องเที่ยวเฝ้ารอที่จะเก็บภาพกันเลยทีเดียว

จากนั้นถึงเวลานั่งเรือล่องออกไปชมวัดวังก์วิเวการาม (เดิม) หรือที่รู้จักกันในชื่อวัดใต้น้ำ วัดหลวงพ่ออุตตมะแห่งนี้กลายเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยว Unseen Thailand หลังจากจมอยู่ใต้น้ำเมื่อมีการสร้างเขื่อนวชิราลงกรณ์ขึ้น แต่ยังสามารถนั่งเรือเข้าไปชมซากของวัดที่ยังหลงเหลือศิลปะแบบมอญให้ได้เห็นกันอยู่ ซึ่งในช่วงที่น้ำลด คุณสามารถเดินลงไปไหว้พระที่พระอุโบสถเก่าได้สบายๆ และดื่มด่ำกับร่องรอยแห่งความศรัทธาอันน่าอัศจรรย์พร้อมจินตนาการถึงเวลาที่ทุกสิ่งรอบตัวจมอยู่ใต้น้ำอีกครั้ง แต่หากเป็นช่วงน้ำขึ้น คุณจะทำได้เพียงแค่อยู่บนเรือแล้วมองดูส่วนบนของซากวัดที่โผล่ขึ้นมาจากน้ำเท่านั้น

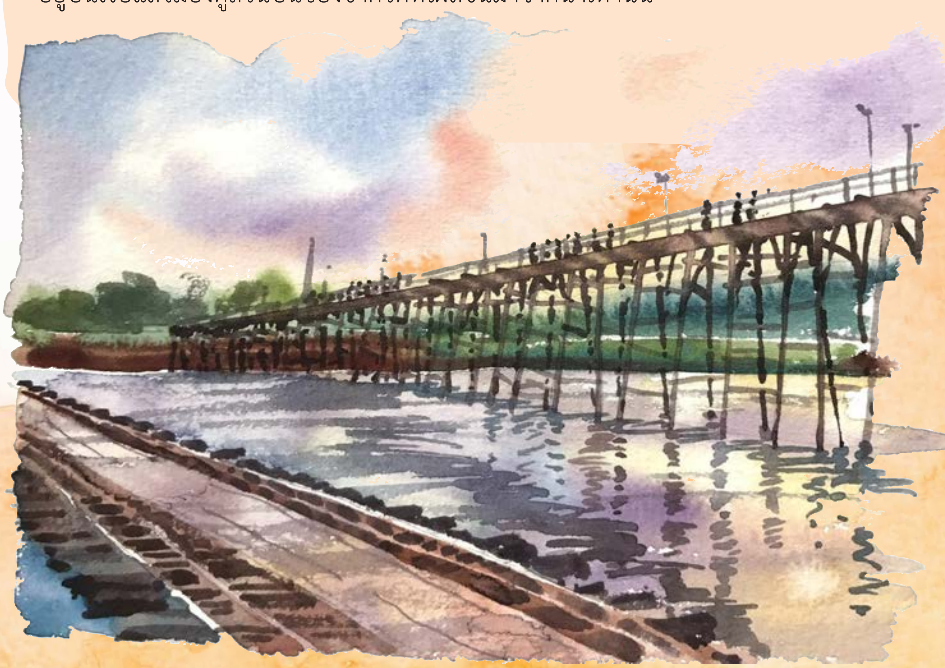

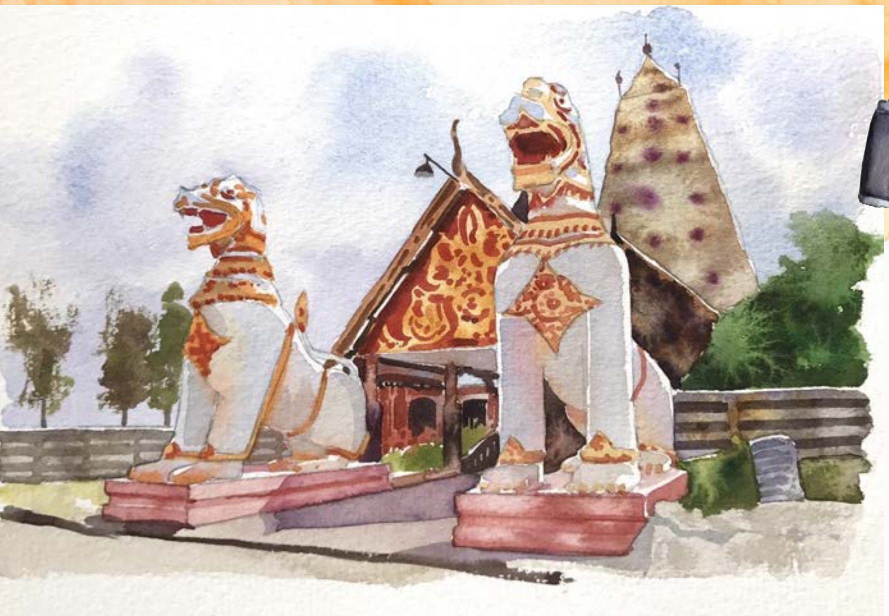

ซิกเนเจอร์ ต้องมาดูด้วยตาตน

กลับจากชมวัดใต้น้ำแล้ว อย่าลืมแวะไปที่วัดวังก์วิเวการาม (ใหม่) เพื่อไปไหว้หุ่นขี้ผึ้งขนาดเท่าคนจริงของหลวงพ่ออุตตมะ พระเกจิอาจารย์ชื่อดังแห่งวัดวังก์วิเวการามที่ไม่ว่าคนไทยหรือคนมอญต่างก็เคารพเลื่อมใสในตัวท่าน พร้อมชมพุทธศิลป์แบบมอญอันวิจิตรตระการตา

ชิมอาหารพื้นถิ่น

ใครมาที่นี่แล้วไม่ได้ลิ้มรสขนมจีนน้ำยาหยวกกล้วยสักชาม ถือว่ายังมาไม่ถึงสังขละบุรีอย่างแท้จริง เพราะเป็นอาหารที่คนพื้นที่กินกันเป็นล่ำเป็นสัน หากอยากลิ้มรสสูตรต้นตำรับแนะนำให้ไปร้านเก่าแก่อย่าง “ร้านป้าหยิน” เชิงสะพานไม้ฝั่งมอญ ที่เสิร์ฟขนมจีนน้ำยาให้คุณกินกับน้ำมะขามเปียกต้มและพริกกะเหรี่ยงป่น เหยาะน้ำปลาอีกเล็กน้อยก็อร่อยจนลืมขนมจีนน้ำยาสูตรคุ้นลิ้นกันไปเลย

หรือแวะไปที่ “แพมิตรสัมพันธ์” ที่เป็นทั้งที่พักริมน้ำและร้านอาหารชื่อดัง และต้องไม่พลาดชิมน้ำพริกปลาย่าง ต้มยำปลากดและแกงป่าลูกชิ้นปลากราย ตัดรสจัดจ้านด้วยผัดผักกูดซึ่งเป็นผักท้องถิ่นนั่นเอง

สำหรับของหวาน หากได้ไปถนนคนเดินซึ่งเปิดเฉพาะวันเสาร์ อย่าลืมชิมไอศกรีมลำไผ่สังขละบุรี ซึ่งเป็นไอศกรีมนมปั่นในกระบอกไม้ไผ่ รสนวลเนียนของนมจะทำให้คุณกินเพลินจนหมดไม่รู้ตัว

ชื่นชมวัฒนธรรมประเพณีชุมชน

เข้าเมืองคนมอญ ก็อย่าลืมตื่นมาใส่บาตรเช้าแบบคนมอญ โดยนุ่งผ้าถุงและห่มผ้าแบบมอญ แล้วตั้งแถวรอที่จะใส่บาตรกันอย่างเป็นระเบียบ ปกติแล้วคนมอญแท้ๆ จะใส่เฉพาะข้าวสวยและดอกไม้ก่อนกราบพระบนพื้นถนน ช่างเป็นภาพที่แสดงถึงความเลื่อมใสศรัทธา เห็นแล้วรู้สึกอิ่มเอิบใจอย่างมาก ซึ่งคุณสามารถร่วมใส่บาตรกับชาวบ้านทั้งสองฝั่งได้ทุกวัน

แต่หากคุณไปเที่ยวในช่วงสงกรานต์พอดี ต้องไม่พลาดการร่วมสรงน้ำพระผ่านรางไม้ไผ่ที่สะท้อนศรัทธาอันแรงกล้าของคนที่นี่ได้อย่างชัดเจน ความที่คนมอญถือว่าพระเป็นของสูงไม่สมควรต้องเดินบนดินเพราะท่านอาจไปเหยียบสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยได้โดยไม่เจตนา ในวันนี้ หนุ่มๆ ชาวมอญจึงนอนคว่ำหน้าลงไปกับพื้น เรียงต่อกันไปเพื่อทอดตัวเป็นสะพานให้พระสงฆ์เดินเหยียบหลังพวกเขาเพื่อไปรับการสรงน้ำจากชาวบ้าน เมื่อชาวบ้านเทน้ำลงไปในรางไม้ไผ่ในจังหวะพร้อมเพรียงกัน น้ำทั้งหมดจะไหลไปรวมกันที่พระ หลังพิธีเสร็จสิ้นชายหนุ่มเหล่านี้จะเป็นผู้อุ้มพระสงฆ์กลับกุฏิสงฆ์ เพื่อรักษาความบริสุทธิ์และสะอาดให้แก่ท่านอย่างถึงที่สุด

ถ้าคุณเบื่อการสาดน้ำสงกรานต์แบบเดิมๆ ลองเปลี่ยนมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงศรัทธาในสงกรานต์มอญที่เรียบง่าย งดงาม รับรองเลยว่า คุณจะรู้สึกถึงความสุข และอิ่มใจไปอีกนาน

Contact Info.

ชุมชนอนุรักษ์ วัฒนธรรมไทยรามัญ

โทร. 08-5229-1809, 034-595-684

อีเมล์ aranya23@windowslive.com

จิบชา กลางผืนป่า
ซาฟารีเมืองไทย

บ้านรวมไทย

@ประจวบคีรีขันธ์

หลังจากก้มหน้าก้มตาทำงานในป่าคอนกรีตมาตลอดทั้งเดือน ร่างกายจึงเรียกร้องให้จัดทริปเรียกพลังชีวิตแบบเร่งด่วน ว่าแล้วก็คว้าเสื้อผ้าง่ายๆ ใส่กระเป๋าพร้อมกุญแจรถ แล้วมุ่งหน้าออกจากเมืองในเย็นวันศุกร์เพื่อไปนอนฟังเสียงคลื่นริมทะเลหัวหิน แต่พอมาได้ครึ่งทางระหว่างแวะปั๊มน้ำมัน ก็มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนใจ เมื่อได้ยินรถคันข้างๆ คุยกันว่า เมืองไทยมีซาฟารีที่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งดูช้างป่าที่ดีที่สุดเป็นอันดับ 2 ของเอเชียรองจากอินเดีย แถมยังมีทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตาสำหรับคนที่ชอบดื่มด่ำกับความเขียวขจีของธรรมชาติอีกด้วย

(ไม่) เป็นสับปะรด

เพราะอุทยานแห่งชาติเปิดให้เข้าไปชมสัตว์ป่าได้ตอนบ่ายสามเป็นต้นไป ช่วงเช้าเราจึงเลือกไปฆ่าเวลาที่บ้านรวมไทย หมู่บ้านแห่งนี้ไม่ติดทะเล แต่เขียวชอุ่มไปด้วยไร่สับปะรดโดยมีภูเขาโอบล้อมโดยรอบ ที่ได้ชื่อเช่นนี้เพราะเกิดจากการรวมตัวกันของคนไทยจากหลากที่หลายถิ่นที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 พระราชทานที่ดินทำกินให้

นอกจากจะได้ชิมน้ำและเนื้อสับปะรดหวานฉ่ำอันเป็นผลผลิตหลักของที่นี่แล้ว คนในหมู่บ้านยังมีการรวมกลุ่มแปรรูปสินค้าจากใบสับปะรดเป็นกระดาษใยสับปะรด ให้เนื้อสัมผัสคล้ายกระดาษสา ซึ่งถูกนำไปต่อยอดทำเป็นการ์ด กล่อง พัด ให้ได้เลือกช้อปเป็นของฝากกันอีก ไหนๆ ไปถึงถิ่นแล้ว จะยอมให้ใครมาหาว่าเราฝีมือไม่เป็นสับปะรดได้ไง พี่ๆ ที่หมู่บ้านก็ใจดีให้ลงมือทำตั้งแต่การนำใบสับปะรดไปต้มในน้ำด่างขี้เถ้าจนเปื่อยเหลือแต่เส้นใย แล้วนำไปร่อนบนตะแกรงคล้ายๆ มุ้งลวด ก่อนผึ่งลมจนแห้งสนิทก็จะออกมาเป็นแผ่นกระดาษ

แต่ที่สนุกสุดคือขั้นตอนการย้อมสี พูดง่ายๆ ก็เหมือนการทำมัดย้อมที่ต้องลุ้นกันว่า การพับแต่ละแบบจะทำให้เกิดลวดลายแบบไหนกันบ้าง เมื่อแห้งแล้ว เราก็ได้ไอเดียว่าจะเอากระดาษแผ่นใหญ่นั้นกลับมาใส่กรอบแล้วแขวนผนังกลายเป็นงานป็อปอาร์ตสำหรับแต่งบ้านที่ไม่มีใครเหมือน

จิบชา ชิมขนุนทอด กลางป่าซาฟารีเมืองไทย

นอกจากสับปะรดแล้ว ชาวบ้าน 14 ครอบครัวของบ้านรวมไทยยังเลี้ยงไหมเพื่อส่งเส้นไหมเข้าวังอีกด้วย ในการเลี้ยงไหม ชาวบ้านต้องปลูกต้นหม่อนเพื่อเป็นอาหารของหนอนไหม จึงมีการต่อยอดผลิตชาใบหม่อน ซึ่งกลายเป็นสินค้าขึ้นชื่อของที่นี่ เพราะเป็นชาที่หวานชุ่มคอและไม่ขมเกินไป มีสรรพคุณช่วยลดระดับน้ำตาลในเลือด ความดันโลหิต และคอเรสเตอรอลด้วย แต่ที่สำคัญคือผลิตทีละไม่มาก เพราะใช้เฉพาะใบอ่อนใบที่ 2 และ 3 จากยอด จึงผลิตได้แค่ 300 กล่องต่อเดือนเท่านั้น และมีขายที่ศูนย์โอท็อปบ้านรวมไทย

แต่จะจิบชาอย่างเดียวโดยไม่มีของแกล้มเห็นจะไม่ครบสูตรจิบชากลางป่า เราจึงเสาะหาจนเจอกลุ่มแปรรูปอาหารบ้านรวมไทย ที่ขึ้นชื่อเรื่องการทำขนมปั้นขลิบตัวเล็กๆ หอมพริกไทย กับขนุนทอดที่เราอยากให้ชื่อใหม่ว่า “ขนุนเบรกแตก” เพราะกินแล้วหยุดไม่ได้นั่นเอง โดยคัดมาจากขนุนที่ทุกบ้านปลูกกัน ใช้เฉพาะลูกที่สุกกำลังดีเนื้อยังไม่นิ่มจนเละ นำมาฝานเป็นแผ่นแล้วทอดกรอบ ให้รสชาติเหมือนกล้วยกับทุเรียนทอด ซึ่งชาวบ้านที่นี่การันตีว่าทำใหม่ทุกวัน จึงไม่เหม็นหืน เราจึงสอยขนุนทอดติดรถไว้เป็นเสบียงขากลับสำหรับวันถัดไป ขับไปเคี้ยวไปจะได้ไม่ง่วงนอน

กลมกลืนกับผืนป่า

อิ่มท้องได้ที่กันแล้ว ก็ถึงเวลาเข้าไปชมช้างป่าในอุทยานแห่งชาติกุยบุรี ช่วงเวลาเข้าป่าและเหมาะแก่การส่องสัตว์เป็นเวลาบ่ายแก่ๆ จนถึงเย็นย่ำ (ประมาณ 15.00 - 18.00 น.) โดยเสน่ห์ของการเที่ยว คือ การนั่งรถกระบะของชาวบ้านที่เข้าร่วมกับชมรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สัตว์ป่ากุยบุรี ตะลุยฝ่าทางลูกรังเล็กๆ มุ่งเข้าสู่ผืนป่าซาฟารีธรรมชาติ ไปตามเส้นทางส่องสัตว์ความยาว 7 กิโลเมตร แม้จะไปคนเดียวแต่เมื่อได้ขึ้นไปยืนท้ายรถกระบะร่วมกับนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ อีก 9 คนแล้ว มิตรภาพก็ก่อตัวขึ้นได้ในทันที พร้อมๆ กับความตื่นเต้นที่จะได้เข้าป่ากันจริงๆ

โชคดีที่วันนี้เราแต่งตัวสไตล์ มินิมอล สีสันไม่ฉูดฉาดและไม่ได้ฉีดน้ำหอมมาด้วย จึงเหมาะแก่การเข้าป่าเป็นที่สุด ไกด์นำทางแจกกล้องส่องทางไกลแล้วบอกให้เราเปิดหูเปิดตาดูรอบตัวเข้าไว้ ซึ่งออกรถไปได้ไม่ถึงสิบนาที เราก็ต้องตื่นตากับภาพโขลงช้างจำนวนมาก กำลังข้ามถนนอยู่ข้างหน้าไกลๆ ทุกคนพร้อมใจกันเงียบกริบและเฝ้ามองด้วยความประทับใจ พร้อมกับที่เหล่านักท่องเที่ยวพากันกดชัตเตอร์ เก็บภาพประทับใจในระยะห่างไกลราว 100 เมตร งานนี้ถือว่าได้ภาพดีๆ แบบไม่รบกวนน้องช้างแม้แต่น้อย

จากนั้นชาวบ้านก็ขับพาเราไปแวะที่บริเวณหน้าผา ซึ่งเป็นอีกหนึ่งจุดชมช้างป่าและกระทิง ณ จุดที่ยืนอยู่นั้น เบื้องหน้าคือทุ่งหญ้าสีเขียวขจีที่มีเทือกเขาตะนาวศรีสลับซับซ้อนเป็นฉากหลัง จากนั้นไฮไลท์ที่หยุดทุกสายตาก็ปรากฏตัว พวกเราได้เห็นฝูงช้างป่าและกระทิง ตลอดจนวัวแดงที่ออกมาหาอาหารและกินดินโป่งกันอย่างเต็มตา

อยู่กับธรรมชาติ

ทริปนี้ทำให้ได้รู้ว่าเรามีแต้มบุญสะสมมาดี เมื่อเปิดหลังรถแล้วพบว่ายังไม่ได้เอาเต๊นท์และถุงนอนออกไปจากรถ เราจึงเลือกที่จะพักค้างคืนที่ลานกางเต๊นท์ของอุทยานได้ เพียงเพราะพี่ๆ ชาวบ้านคุยให้ฟังว่า จะได้นอนฟังเสียงสัตว์ดังก้องไปทั่วป่า และหากท้องฟ้าเปิด เราก็จะได้นอนใต้แสงดาวระยิบระยับปราศจากแสงไฟจากตัวเมืองที่แสนคุ้นเคย

แม้จะเพลินกับแสงวิบวับของดวงดาวจนดึก แต่เช้าวันรุ่งขึ้น เรายอมตื่นตั้งแต่ตีห้าครึ่ง เพื่อชมพระอาทิตย์ขึ้นที่จุดชมวิวหน่วยพิทักษ์ห้วยสำโหรง นั่งจิบกาแฟกรุ่น พร้อมชมแสงแรกแห่งวันค่อยๆ โผล่พ้นสันเขาที่โอบล้อมทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตา จากจุดนี้เรายังมองเห็นอ่างเก็บน้ำยางชุมอันเป็นโครงการในพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 และบ้านรวมไทยที่อยู่หลังทิวสนอีกด้วย ถือเป็นมื้อเช้าที่อิ่มตาหาใดเปรียบ

ไหนๆ ก็มาฝังตัวอยู่ในป่าแล้ว เราจึงตัดสินใจใช้เวลาช่วงเช้าก่อนแดดจะแรงขึ้นในการสำรวจเส้นทางศึกษาธรรมชาติ ที่มีให้เลือกหลายเส้นทาง และเปลี่ยนจากการนอนฟังเสียงคลื่นมาเป็นการฟังเสียงน้ำตกด่านมะค่าตกลงมากระทบกับผืนน้ำเบื้องล่าง เฝ้ามองผีเสื้อหลากชนิดที่มีสีสันและลวดลายแปลกตาแบบที่ไม่มีวันได้เห็นกันในเมืองใหญ่ เคล้าด้วยเสียง แกร๊กๆๆ พร้อมการปรากฏตัวของของเจ้า ‘นกแก๊ก’ นกเงือกสายพันธุ์เล็กที่สุดในเมืองไทย ที่หาชมไม่ได้จากที่อื่นง่ายๆ ในเวลานี้

และที่สำคัญ คราวหน้าจะพาเพื่อนพ้องมาร่วมสูดอากาศบริสุทธิ์จากแหล่งผลิตที่หาชมไม่ได้ง่ายแห่งนี้ให้เต็มอิ่มด้วยกัน เพราะทริปนี้สอนให้เราได้รู้แล้วว่า การเติมพลังชีวิต ไม่ได้จำกัดแค่การเติมวิตามิน Sea เท่านั้น

Contact Info.

ชมรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สัตว์ป่ากุยบุรี
โทร. 085-266-1601
Facebook: kuiburielephant
กลุ่มแปรรูปใบสับปะรด โทร. 08-2731-2226
กลุ่มหม่อนไหมและชาใบหม่อน โทร.08-9290-1664
กลุ่มแม่บ้านแปรรูปผลิตภัณฑ์ โทร. 09-5659-2362

เสพศิลป์ กินอร่อย ตามรอยวัฒนธรรมจีน

ชากแง้ว

@ชลบุรี

พอจะถึงวันหยุดทีไรเป็นต้องหาพิกัดใหม่ๆ ไปเช็กอินเพิ่มความเก๋กันทุกสัปดาห์ ล่าสุดรู้มาว่าในเขตพัทยามีที่เที่ยวน่าสนใจให้ไปช้อปชมชิมแถมแชะได้แบบไม่เหมือนใครกับ "ตลาดจีนชากแง้ว" ชุมชนเก่าแก่เสน่ห์แรงแฝงไปด้วยงานศิลป์และกลิ่นอายของวัฒนธรรมชาวจีนโพ้นทะเล ในบรรยากาศย้อนยุคด้วยเรือนไม้หลังเก่าอายุมากกว่า 100 ปี ที่ถูกฟื้นคืนชีวิตให้กลับมาสดใสน่าค้นหาอีกครั้ง โดยเฉพาะในยามเย็นวันเสาร์ตลาดเก่าแห่งนี้จะเต็มไปด้วยสีสันและแสงไฟของร้านรวงที่เปิดให้ผู้คนมาจับจ่ายกินดื่มกันอย่างครึกครื้น จนกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวสุดชิคของพัทยา บอกเลยว่างานนี้นอกจากความอร่อยยังได้ความสนุกแบบเต็มๆ

ไหว้ "อาม่า" ขอพรก่อนเดินชิล

ถึงจะเป็นสายชิลเน้นโพสท่าถ่ายรูปกับบรรยากาศเก๋ๆ แต่เมื่อไปถึงชากแง้วทั้งทีจะไม่ไปไหว้ "อาม่าชากแง้ว" หรือ "เจ้าแม่ทับทิม" คงถือว่าพลาดอย่างแรง เพราะอาม่าคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่ชุมชนที่ชาวชากแง้วให้ความเคารพนับถืออย่างมาก เป็นเทพเจ้าที่ช่วยคุ้มครองชาวประมงยามออกทะเลและบันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล เพื่อให้น้ำท่าอุดมสมบูรณ์ ผลผลิตทางการเกษตรเจริญงอกงาม ดังนั้นการแวะไปสักการะอาม่าจึงนับเป็นสิริมงคลต่อชีวิต

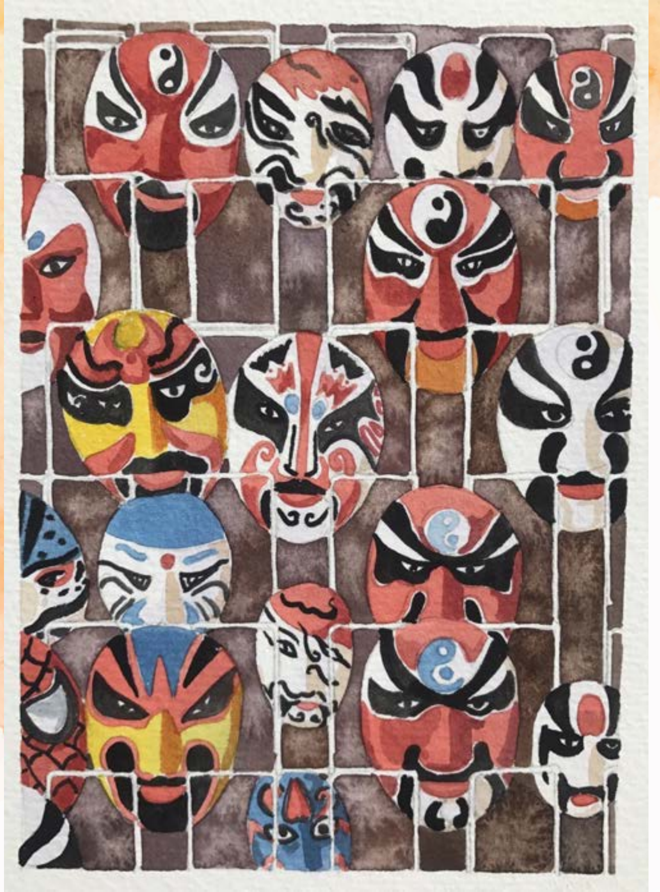

เซลฟี่กับตึกแถวโบราณ "เก่าแต่เก๋"

หลังจากเอาฤกษ์เอาชัย ก็ได้เวลาตระเวนแชะชมชิมในชุมชนชากแง้วกันแล้ว เริ่มจากการเดินเพลินๆ ชมบ้านไม้หลังเก่าที่สร้างเป็นตึกแถวยาวขนานกันไปตลอดสองฝากฝั่งถนน นับอายุแล้วมากกว่า 100 ปี ตั้งแต่เมื่อครั้งที่กลุ่มชาวจีนโพ้นทะเล อพยพมาอาศัยร่มพระบรมโพธิสมภารทำมาหากินอยู่ในบริเวณนี้ จนมีการสร้างบ้านสร้างตึกและเปิดร้านขายของมากมายจนกลายเป็นตลาดอย่างที่เห็น

ทุกวันนี้แม้อาคารไม้ส่วนใหญ่จะถูกปรับปรุงให้เหมาะสมกับการใช้งานในปัจจุบัน และเปิดเป็นร้านค้าขายของกินของใช้รวมถึงของฝากให้นักท่องเที่ยวได้แวะเวียนไปซื้อหากันแล้ว แต่ก็ยังคงเอกลักษณ์และความคลาสสิกให้เห็นอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะบ้านเก่าบางหลังที่เปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้าไปชมวิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวไทยเชื้อสายจีน สะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานศิลปะและวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีนอย่างชัดเจนจนเกิดเป็นสถาปัตยกรรมและการตกแต่งที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัว ใครที่รักการถ่ายรูปบอกเลยว่ามาที่นี่ไม่ผิดหวัง เพราะคุณจะสนุกกับการกดชัตเตอร์มาก ที่นี่มีแต่ของสวยแปลกตาแทรกอยู่ในแทบทุกมุม จนทำให้ต้องยกกล้องขึ้นมาเก็บภาพบรรยากาศที่มีกลิ่นอายของความเป็นจีนกันอย่างเพลิดเพลิน

อร่อยเพลิน @ ถนนคนเดินชากแง้ว

ร่ายไว้มากมายจนกลายเป็นสีสันดึงดูดให้ผู้คนเดินเข้ามาหาของอร่อยกินดื่มกันอย่างเพลิดเพลิน ซึ่งนอกจากของที่ระลึกและผลิตภัณฑ์จากชุมชนแล้ว อีกไฮไลท์ที่ห้ามพลาด คือสารพัดเมนูเด็ดที่มีให้เลือกชิมกันตามใจชอบ มีทั้งอาหารจีนแต้จิ๋วรสดั้งเดิม ขนมโบราณ และเครื่องดื่มต่างๆ ที่ต้องบอกว่าแต่ละอย่างนอกจากจะอร่อยแล้วราคายังเป็นมิตร เรียกว่าพกเงินไปหลักร้อยก็อิ่มแน่ๆ ในราคาเบาๆ ไม่ว่าจะเป็นบ๊ะจ่าง ก๋วยจั๊บ กุยช่าย ขนมเปี๊ยะ ขาหมูหมั่นโถว ก๋วยเตี๋ยวหลอด ซาลาเปา หอยจ๊อ เผือกหิมะ ลอดช่อง แฮกึ๊น กระเพาะปลา กะลอจี๊ ฯลฯ

ความตระการตาของถนนคนเดินชากแง้วไม่ใช่แค่เรื่องอาหารการกิน แต่ยังรวมไปถึงการตกแต่งร้านและการแต่งตัวให้เข้ากับบรรยากาศของบรรดาพ่อค้าแม่ค้าด้วย เพราะแต่ละคนแต่ละร้านสนุกกับการแต่งชุดจีนกันมาก เห็นแล้วต้องขอถ่ายรูปคู่ไว้เป็นที่ระลึกกันเลย

ชมศิลปะสุดเก๋และความเท่สไตล์จีน

ถ้าคิดว่าของกินและบรรยากาศแสนคึกคักของตลาดโบราณชากแง้วคือที่สุดแล้วของทริปนี้ ขอบอกว่ายังไม่สุดแค่นั้น เพื่อซึมซับบรรยากาศจีนย้อนยุคอย่างแท้จริง ต้องไม่พลาดที่จะไปดูนิทรรศการความเป็นมาของชุมชนบ้านชากแง้วและดูหนังกลางแปลงที่ชากแง้วราม่า แล้วนั่งรถเจ๊กหรือรถลากแบบจีนไปถ่ายรูปชิคๆ กับสตรีทอาร์ตสวยๆ และบ่อน้ำโบราณที่อนุรักษ์ไว้กลางชุมชน รวมถึงชมการแสดงมหรสพจีนและเพ้นท์หน้ากากงิ้วสวยๆ ไปเป็นของฝากกลับบ้านที่โรงงิ้วเก่าด้วย แค่ฟังก็เพลินแล้วใช่ไหมล่ะ บอกเลยว่าถ้ามาเดินเล่นเองและได้สัมผัสบรรยากาศจริงๆ จะยิ่งเพลิน

Contact Info.

ตลาดจีนโบราณบ้านชากแง้ว
ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยว
โดยชุมชนบ้านชากแง้ว
ต.ห้วยใหญ่ อ.บางละมุง จังหวัดชลบุรี
โทรศัพท์ 08-9002-5781

หากไม่ใช่สายกินและสายช้อปสามารถไปเดินเที่ยวชมความคลาสสิกของชุมชนชากแง้วได้ทุกวัน เพราะตึกรามบ้านช่องต่างๆ ยังคงทิ้งร่องรอยไว้ให้ได้เห็นถึงความงดงามของอดีต แต่หากเป็นสายช้อปชมชิมแชะแบบเราๆ แนะนำว่าวันเสาร์ ตั้งแต่ 4 โมงเย็นเป็นต้นไป คือช่วงเวลาที่สมควรแก่การไปเดินเล่นย้อนวันวานและอิ่มหนำสำราญจนพุงกางเป็นอย่างยิ่ง และหากอยากให้เข้ากับบรรยากาศและกลมกลืนเวลาถ่ายรูป ลองแต่งตัวสไตล์จีนไปด้วยแล้วความสนุกจะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

ตะลุยสวนมะพร้าว สัมผัสวิถีชาว

ตะเคียนเตี้ย

@ชลบุรี

ใครที่คิดว่าชลบุรีมีแต่ทะเลและความคึกคักของพัทยา บอกเลยว่าคุณคิดผิด เพราะใกล้กับพัทยาแค่นิดเดียวมีชุมชนที่แสนเรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์รอให้ไปค้นหาอยู่ ณ บ้านตะเคียนเตี้ย อ.บางละมุง จ.ชลบุรี สถานที่ที่จะพาทุกคนย้อนกลับไปสู่วิถีชีวิตธรรมดาทว่าไม่ธรรมดา ด้วยเพราะเป็นชุมชนเกษตรกรรมที่ยังคงอิงแอบอยู่กับธรรมชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น จึงยังคงความบริสุทธิ์ สงบ และงดงาม ทั้งในส่วนของธรรมชาติและการใช้ชีวิต แต่ท่ามกลางความสงบเรียบง่ายกลับแฝงได้ด้วยความสนุกและท้าทาย ใครชอบการผจญภัยและการสร้างสรรค์งานฝีมือ บอกเลยว่าตะเคียนเตี้ยมีให้ครบ

ผจญภัยในสวนมะพร้าว

ว่ากันว่าในอดีตชาวตะเคียนเตี้ยก็ยึดอาชีพทำนาเป็นหลักเหมือนเช่นคนไทยภาคกลางทั่วไป แต่เมื่อน้ำท่าไม่เป็นใจ ชาวบ้านส่วนใหญ่จึงหันมาปลูกมะพร้าวแทน ทุกวันนี้ทั่วหมู่บ้านจึงเต็มไปด้วยสวนมะพร้าว ที่นอกจากจะสร้างงานสร้างรายได้ให้กับทุกครอบครัว ยังกลายมาเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตของชาวตะเคียนเตี้ยไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะเป็นอาหารการกินที่ล้วนแล้วแต่มีมะพร้าวเป็นส่วนประกอบ หรือเครื่องใช้ไม้สอยที่นำแต่ละส่วนของมะพร้าวมาสร้างสรรค์ และที่สำคัญคือสวนมะพร้าวยังเป็นเส้นทางท่องเที่ยวที่ทำให้ชุมชนแห่งนี้น่าค้นหามากยิ่งขึ้น

สำหรับคนที่อยากสัมผัสกับธรรมชาติและความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของที่นี่ต้องลองกิจกรรมแอดเวนเจอร์นิดๆ ผจญภัยหน่อยๆ อย่างการปั่นจักรยานชมวิถีชุมชน ที่ทางหมู่บ้านจัดสรรเส้นทางไว้ให้ปั่นกันเพลินๆ มีจุดให้แวะพักขาและพักใจตลอดทาง ทั้งสวนมะพร้าวป้าชื่นที่มีไฮไลต์เป็นบ้านไม้ทรงไทยอนุรักษ์ไว้ในสวนมะพร้าวให้ถ่ายรูปกันสวยๆ ตามด้วยลานมะพร้าว แหล่งรับซื้อและแปรรูปมะพร้าวที่ละลานตาไปด้วยภูเขามะพร้าวกองโต ก่อนไปชมวิถีเกษตรแบบดั้งเดิมกับการเพาะเลี้ยงแตนเบียนเพื่อกำจัดและควบคุมหนอนหัวดำศัตรูมะพร้าวแทนการใช้สารเคมี แล้วปิดท้ายด้วยการแวะชมความงามของทิวต้นมะพร้าวที่เรียงรายเป็นแถวยาวพร้อมจิบน้ำมะพร้าวให้ชื่นใจที่สวนฟ้าใสไอโกะ นับเป็นการเสียเหงื่อเพื่อชาร์จพลังงานให้กับชีวิตได้อย่างดีเยี่ยม

กิจกรรมแสนสนุกที่ “บ้านร้อยเสา”

หากไปถึงชุมชนตะเคียนเตี้ยแล้วไม่ไปบ้านร้อยเสาก็เหมือนไปไม่ถึง เพราะที่นี่คือศูนย์รวมของชุมชนที่เป็นทั้งพิพิธภัณฑ์และลานวัฒนธรรมซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตแบบไทยพื้นบ้านและภูมิปัญญาท้องถิ่นอันหลากหลาย โดยบ้านร้อยเสาแห่งนี้เป็นเรือนไทยโบราณที่เจ้าของบ้าน “วันดี สิงห์ทอง” อุทิศให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ประจำชุมชน เพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างชุมชนให้เข้มแข็งด้วยการดึงคนภายนอกให้เข้ามาเรียนรู้ประวัติศาสตร์ความเป็นมา ประเพณีวัฒนธรรม รวมถึงวิถีชีวิตพอเพียงของชาวบ้าน ได้ยินอย่างนี้แล้วอย่าเพิ่งคิดว่าจะน่าเบื่อ เพราะที่นี่มีกิจกรรมสนุกๆ ให้ทำเพียบ

เริ่มจากการย้อนอดีตไปกับพิพิธภัณฑ์ที่รวบรวมมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนไว้อย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นข้าวของเครื่องใช้สมัยโบราณ ตำรายารักษาโรค ตำราโหราศาสตร์ ครกบดยา ภาชนะทองเหลืองโบราณ ฯลฯ เรียนรู้การทำงานฝีมือแสนสนุก อาทิ การทำพวงมโหตร เครื่องแขวนจากกระดาษสีที่ใช้ตกแต่งวัดและบ้านเรือนในเทศกาลหรืองานมงคล การทำกุหลาบใบเตยเพื่อนำไปถวายหรือบูชาพระ การสานใบมะพร้าวให้เป็นรูปทรงต่างๆ เช่น หมวก ปลาตะเพียน บอกเลยว่างานนี้ท้าทายมากสำหรับคนอ่อนด้อยเรื่องการประดิดประดอยอย่างเรา แต่เพราะป้าๆ มีวิธีการสอนที่สนุกสนานเลยผ่านมาได้แบบพอไหว

สุขภาพดีมีให้ช้อป

กิจกรรมที่ไม่ควรพลาดเมื่อไปถึงบ้านตะเคียนเตี้ยคือกิจกรรมเพื่อสุขภาพอย่างการนวดกัวซา ภูมิปัญญาแพทย์พื้นบ้านที่ใช้กระดูกหรือเขาสัตว์มาขูดตามผิวหนังเพื่อดูดพิษออกจากร่างกาย ช่วยให้หายปวดเมื่อยและบำบัดโรคต่างๆ ได้ โดยเฉพาะอาการไข้แดดและไข้หวัด ใครลองนวดแล้วติดใจอยากเรียนรู้ด้วยตัวเองที่นี่ยังเปิดสอนกัวซาให้กับผู้ที่สนใจด้วย นอกจากนี้ยังมีการอบสมุนไพรไร้สารพิษ และเรียนรู้การทำน้ำสมุนไพรหลากหลายเมนูที่ดีต่อสุขภาพ เรียกว่ามาที่นี่ได้สุขภาพดีๆ ทั้งกาย-ใจกลับไปเต็มๆ ทั้งภายในภายนอก

ลิ้มรสอาหารพื้นบ้านจากมะพร้าว

เพราะเป็นชุมชนที่มีมะพร้าวเป็นพืชเศรษฐกิจ บ้านตะเคียนเตี้ยจึงมีอาหารพื้นบ้านจากมะพร้าวให้ลิ้มชิมรสมากมายหลายเมนู ที่ขึ้นชื่อชนิดที่ไปถึงแล้วต้องชิม คือ แกงไก่กะลาที่นำเอากะลามะพร้าวอ่อนมาผัดกับไก่และเครื่องแกงจนได้รสชาติละมุนกรุบกรอบด้วยเนื้อกะลา นอกจากนี้ยังมีกาแฟมะพร้าว น้ำอัญชันมะพร้าวอ่อน ทอฟฟี่กะทิโบราณ และที่พลาดไม่ได้เลยคือ ขนมทองม้วน-ทองพับ สูตรคุณป้าละมุน ประกอบทำ ผู้เชี่ยวชาญแห่งลานวัฒนธรรมของบ้านร้อยเสา ที่ใครๆ ก็ต้องซื้อติดไม้ติดมือกลับไปเป็นของฝากกันทุกคน

ใช้เวลาแค่ 2 วัน 1 คืนไปเรียนรู้ให้เข้าใจวัฒนธรรมพื้นบ้าน ชิมอาหารจากมะพร้าว ชมวิถีชีวิตชาวตะเคียนเตี้ย เชื่อเถอะว่าไม่เพียงแค่ความสนุก แต่ยังจะได้ดื่มด่ำกับความสุขที่แสนเรียบง่ายและน่าประทับใจ จนต้องสัญญากับตัวเองว่า จะกลับไปสนุกแบบนี้อีกหลายๆ ครั้ง

Contact Info.

ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยว
โดยชุมชนตะเคียนเตี้ย
32-33 ม.3 ถ.ตะเคียนเตี้ย ซ.34
ต.ตะเคียนเตี้ย อ.บางละมุง จ.ชลบุรี
ติดต่อ วันดี สิงห์ทอง
โทร. 08 5698 9732
อีเมล wandee_central
@hotmail.com

เที่ยวสวน ชิมผลไม้ เพลินใจวิถีริมน้ำ

“วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยว เชิงเกษตรสวนหลวง”

@สมุทรสงคราม

จุดหมายการเดินทางระยะสั้นครั้งนี้ คือการไปเพลินกับธรรมชาติดีๆ ที่สวนผลไม้ริมน้ำ ในชุมชนสวนหลวง อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ชุมชนที่ทำให้รู้ว่า อำเภออัมพวา ไม่ได้มีแค่ตลาดน้ำและหิ่งห้อย แต่ยังมีความสงบและความอร่อย ซ่อนอยู่อีกเพียบ

ชมวัดสวย
ช้อปปิ้งตลาดคลาสสิค

จากกรุงเทพฯ เราขับรถมุ่งหน้าไปยังอัมพวา ใช้เวลาไม่นานแค่ชั่วโมงกว่าๆ ก็เข้าเขตชุมชนสวนหลวงแล้ว อันดับแรกต้องแวะขอพรที่ “วัดสวนหลวง” วัดเก่าแก่อายุกว่า 200 ปี ที่มีเรื่องเล่าน่าสนใจเกี่ยวกับ ‘พี่จุก กุมารเทพ’ ที่เชื่อกันว่าศักดิ์สิทธิ์มากในเรื่องของโชคลาภ

แล้วมาต่อที่ ‘วัดภุมรินทร์กุฎีทอง’ สวยเด่นเป็นสง่าริมฝั่งแม่น้ำแม่กลอง ไฮไลท์อยู่ที่ “กุฎี” เป็นเรือนไม้สักทองขนาดใหญ่ ลวดลายรดน้ำปิดทองสวยงาม ซึ่งสมเด็จพระชนกของพระมเหสีในรัชกาลที่ 1 สร้างถวายไว้ พร้อมทั้งเครื่องใช้ส่วนพระองค์จำนวนมาก ภายในวัดยังมีพิพิธภัณฑ์และอุทยานการศึกษา เป็นสถานที่เก็บรวบรวมโบราณวัตถุล้ำค่าควรอนุรักษ์ทั้งพระพุทธรูป หนังสือไทย เครื่องกระเบื้อง เครื่องทองเหลือง ฯลฯ

ภายในบริเวณวัดภุมรินทร์มี ‘ตลาดวัฒนธรรมตำบลสวนหลวง’ ให้ได้เดินช้อปปิ้งกันด้วย ตลาดน่ารักแห่งนี้เกิดจากการรวมตัวของชาวบ้านชาวสวนในละแวกนี้ ที่นำสินค้าท้องถิ่นมาวางขาย ทั้งผลไม้ตามฤดูกาล อย่างมะพร้าว ส้มโอ ลิ้นจี่ กล้วย ฯลฯ และผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผลไม้ ทั้งกล้วยกวน ทองม้วน น้ำตาลงบ ตลอดจนผลิตภัณฑ์ OTOP ของชุมชน เช่น เครื่องใช้ไม้สอยจากกะลา ไม้กวาดจากก้านมะพร้าว เครื่องจักสานกาบมะพร้าว เดินแวะดูนั่นดูนี่ได้เรื่อยๆ ช้อปเพลินๆ เผลอแป๊บเดียวได้ของกลับบ้านเต็มมือเต็มแขน เดินไปหิ้วไปจนแขนเริ่มล้าขาเริ่มอ่อนแรงเลยลองใช้บริการนวดแผนโบราณให้หายเมื่อยกันแป๊บหนึ่ง ซึ่งต้องบอกเลยว่า มือนวดที่นี่เขาดีจริง นวดเสร็จสบายตัวหายเมื่อยพร้อมเดินเที่ยวต่อได้

เดินเล่นในสวน ชิมผลไม้ดังประจำถิ่น

ด้วยความที่บ้านสวนหลวงเป็นหมู่บ้านริมคลอง ชาวบ้านส่วนใหญ่จึงยังคงดำเนินชีวิตในรูปแบบดั้งเดิม คือทำสวนผลไม้เป็นอาชีพหลัก ไม่ว่าจะเป็นสวนมะพร้าว สวนลิ้นจี่ สวนส้มโอ ซึ่งเสน่ห์ของวิถีชีวิตเรียบๆ ง่ายๆ สไตล์ชาวสวนที่ดึงดูดคนเมืองที่ถวิลหาความสโลว์ไลฟ์แบบเราให้มาดื่มด่ำกับความเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริงของที่นี่ ซึ่งมีสวนผลไม้ให้เข้าชมมากมาย โดยทุกสวนจะเป็นสวนผลไม้แบบอินทรีย์

สวนที่เราเลือกไปคือ ‘สวนผลไม้ของคุณสมโภชน์’ ที่เมื่อก่อนเน้นปลูกมะพร้าวเป็นหลัก ก่อนจะเพิ่มส้มโอพันธุ์ขาวใหญ่ ลิ้นจี่พันธุ์ค่อม และกล้วย ผลไม้ขึ้นชื่อของย่านนี้ เข้าไปปลูกเพิ่มในพื้นที่เดิมแบบผสมผสาน เราจึงเดินชมสวนกันได้แบบสบายใจไร้กังวล แถมเดินไปสักพักพี่สมโภชน์ก็ชวนชิมส้มโอปลอดสาร เนื้อแน่นไร้เมล็ด รสหวานกำลังดี งานนี้เหมือนถูกมนต์แห่งความอร่อยสะกดใจจนเผลอซื้อส้มโอจากสวนไปอีกหลายลูก

พักกายพักใจในโฮมสเตย์ริมน้ำ

เที่ยวสวนกันเสร็จก็ได้เวลาเช็คอินเข้าที่พักพอดี ทริปนี้ขอเน้นไปนอนสวนกินของอร่อยแบบชาวบ้านที่ 'โฮมสเตย์บ้านดาหลา' ซึ่งก็ไม่ทำให้ผู้มาเยือนผิดหวัง ด้วยบรรยากาศที่ร่มรื่นแบบบ้านสวนและบริการที่น่ารักของเจ้าบ้านทำให้รู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเอง เหมือนมานอนบ้านญาติในต่างจังหวัด

พอถึงเวลาอาหารเย็นพี่เจ้าของบ้านก็เชื้อเชิญให้ไปรับประทานกันที่ระเบียงริมน้ำ ก่อนจะเสิร์ฟเมนูแบบพื้นบ้าน อย่างต้มจืด ผัดผัก ไข่เจียว แต่อร่อยเกินหน้าร้านดัง และที่ขาดไม่ได้เลยเมื่อมาถึงสมุทรสงครามคือการต้องได้กิน 'ฉู่ฉี่ปลาทู' ที่อร่อยไม่เหมือนที่ไหน เพราะใช้ปลาทูแม่กลอง ผัดกับเครื่องแกงฉู่ฉี่ที่โขลกเองจากก้นครัว รสชาติเผ็ดร้อนจัดจ้านแบบที่ชาวบ้านเขากินกันขนานแท้

หลังนอนฟังเสียงหริ่งหรีดเรไรที่คอยขับกล่อมให้หลับฝันดีตลอดทั้งคืน ตื่นเช้ามาสายบุญอย่างเราก็ต้องเตรียมรอใส่บาตรที่ท่าน้ำ ซึ่งจะมีพระจากวัดริมน้ำพายเรือมารับบาตรทุกๆ เช้า นับเป็นการต้อนรับวันใหม่ด้วยความความอิ่มอกอิ่มใจมากทีเดียว

เที่ยวทางน้ำ ชมวัดวาและหัตถกรรมพื้นบ้าน

เรายังคงเพลินกันต่อกับกิจกรรม 'ล่องเรือไหว้พระ ชมแหล่งท่องเที่ยวชุมชน และแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น' ซึ่งมี ทั้งน้ำตาลมะพร้าว ผลิตภัณฑ์จากกะลา เครื่องเบญจรงค์ และการทำห่อหมกโบราณ ก่อนจะปิดท้ายด้วยการแวะเที่ยวตลาดน้ำยอดฮิตอย่าง 'ตลาดน้ำอัมพวา' แหล่งรวมของฝากและอาหารอร่อยให้เลือกซื้อ ทั้งปลาทูแม่กลอง กะปิ อาหารแห้ง ไอศกรีมดอกไม้และผลไม้ ร้านศรีมาลา ขนมไทยคุณยาย ซีฟู้ดริมน้ำ ฯลฯ

บอกเลยว่าการไปเที่ยวที่บ้านสวนหลวงมีอะไรมากมายให้ได้จดจำ ทั้งธรรมชาติดีๆ ความสนุก ความเป็นมิตรของผู้คน และความอร่อยของสารพัดเมนูอาหาร นับเป็นอีกหนึ่งเส้นทางท่องเที่ยวชุมชนที่ทั้งอิ่มใจและอิ่มท้อง

แม้ชุมชนแห่งนี้จะยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก เพราะผู้คนส่วนใหญ่มักมุ่งหน้าไปเที่ยวตลาดน้ำอัมพวากัน ทำให้พลาดโอกาสซึมซับธรรมชาติดีๆ ความเป็นมิตรของผู้คน และความอร่อยของสารพัดเมนูอาหารและผลไม้ซ่อนตัวอยู่มากมาย ที่สำคัญสถานที่แห่งนี้ ยังเต็มไปด้วย "ความสงบ เรียบง่าย" ที่ทำให้ผู้มาเยือนได้รับประสบการณ์ "อิ่มเอม" ซึ่งถือเป็นจุดหมายปลายทาง อีกหนึ่งชุมชนที่นักท่องเที่ยวควรมาสัมผัส

Contact Info.

วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงเกษตรสวนหลวง

ตำบลสวนหลวง อำเภออัมพวา

จังหวัดสมุทรสงคราม

โทรศัพท์ 08-1793-5560

เที่ยวสุดขอบภูเขาไฟ

@บุรีรัมย์

ชีวิตมีเรื่องให้ท้าทายอยู่เสมอ เช่นเดียวกับการท่องเที่ยวจังหวัดบุรีรัมย์ สถานที่ที่ทำให้พูดได้เต็มปากว่า ในเมืองไทยเคยมีภูเขาไฟ ที่แม้วันนี้จะดับสลายไปแล้ว และกลายเป็นเมืองเก่าท่ามกลางความทันสมัย แต่วิถีชีวิตของผู้คนก็ยังแข็งแกร่งด้วยวัฒนธรรมตามแบบฉบับของชาวอีสานขนานแท้

ชมวิวบนภูเขาไฟ กรีดกรายบนสะพานข้ามปล่อง

หากอยากจะชมเมืองบุรีรัมย์ได้แบบเปิดหูเปิดตา ก็ต้องขึ้นไปที่ “วนอุทยานเขากระโดง” ตั้งอยู่ที่บ้านน้ำซับ ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ หนึ่งในภูเขาไฟที่ดับสนิทแล้ว บนยอดเขาสูงสามารถชมวิวเมืองบุรีรัมย์ได้อย่างอิ่มตาใกล้ๆ กันมีพระพุทธรูปขนาดใหญ่เด่นเป็นสง่าเป็นที่เคารพของคนในท้องถิ่น บริเวณปากปล่องภูเขาไฟ (ที่ดับสนิทแล้ว) เผยทัศนียภาพอันงดงาม รายล้อมด้วยป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ มีสะพานแขวนข้ามปล่องภูเขาไฟเป็นแลนด์มาร์ค

จากตัวเมืองบุรีรัมย์ เราขับรถอย่างสบายๆ ในบรรยากาศวิถีชีวิตสองข้างทาง ผ่านเรือกสวนไร่นาเป็นระยะๆ พอให้ความเขียวของท้องทุ่งได้ปลุกสายตาให้ชื่นฉ่ำ ราวชั่วโมงหนึ่งเราก็มาถึง “บ้านโคกเมือง” ตำบลจรเข้มาก อำเภอประโคนชัย หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อันเป็นที่ตั้งของ “ปราสาทเมืองต่ำ” หนึ่งในโบราณสถานทางประวัติศาสตร์อันงดงาม โดยชาวบ้านโคกเมืองถือเป็นกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้กับปราสาทเมืองต่ำได้อย่างกลมกลืน โดยมีวิถีเกษตรเป็นที่ตั้ง

อาณาจักรพันปี ที่บ้านโคกเมือง

“บ้านโคกเมือง” เป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น เพราะหลุดจากตัวชุมชนไปเพียงนิดเดียว จะพบปราสาทหินเมืองต่ำหนึ่ง เทวสถานที่สำคัญของอาณาจักรขอม ทำให้เสมือนได้ย้อนอดีตไปกว่าพันปี

ชาวบ้านโคกเมือง มีรากเหง้ามาจากฝั่งลาวและเขมร มีภาษาพูดเฉพาะคือภาษาเขมรเป็นหลัก รองมาคือ ภาษาไทย ที่นี่ถือเป็นชุมชนท่องเที่ยว โฮมเสตย์ที่ได้รับมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย เมื่อปี 2555 -2557 จึงสบายใจได้เรื่องการจัดการและความปลอดภัยที่ได้รับจากคนในพื้นที่โดยตรง การเดินทางมาเพียงคนเดียวจึงไม่ใช่อุปสรรค เมื่อเจ้าบ้านพาไปเก็บสัมภาระที่บ้านพักแล้วพบว่า มีความสะอาดสะอ้าน เป็นระเบียบเรียบร้อย น่าอยู่น่าพัก แถมยังน่ารักด้วยน้ำจิตน้ำใจอันเปี่ยมล้น ทราบมาว่าเป็นหมู่บ้านที่ทำโฮมสเตย์กันอย่างจริงจัง จึงรองรับได้ครั้งละเกือบร้อยคน กระจายกันไปตามบ้านเรือนต่างๆ ในชุมชน แต่ล้วนแล้วอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

หลังจากเข้าที่พักแล้ว เราสามารถออกไปเดินให้เย็นๆ ใจกันได้ต่อ ทั้งที่ปราสาทเมืองต่ำซึ่งอยู่ใกล้ๆ แบบเดินถึงได้เลย เห็นกลุ่มมัคคุเทศน้อยคอยทำหน้าที่พานักท่องเที่ยวเดินชมอย่างน่ารักน่าชัง ท่ามกลางความตระหง่านของปราสาท อีกหนึ่งความน่าอัศจรรย์ใจของศิลปะขอมโบราณ ตัวปราสาทล้อมด้วยสระน้ำ หรือที่เรียกว่า “บาราย” มีการสันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในพุทธศตวรรษที่ 16-17 เป็นปราสาทหิน 5 องค์ที่วางเรียงอยู่บนศิลาแลงอันเดียว แต่วางตำแหน่งให้เหมาะเจาะ ทำให้มองเห็นปรางค์องค์ใหญ่และบริวารทั้ง 4 ได้โดยไม่มีอะไรบดบัง แม้จะทรุดโทรมไปตามกาลเวลา แต่ยังคงหลักฐานปรากฏอันงดงามและทรงมนต์ขลัง ยิ่งในช่วงเย็น ในยามพระอาทิตย์ใกล้อัสดง ตะวันจะลาลับขอบฟ้า ทำให้ภาพความงามของตัวปราสาทยิ่งเด่นชัดขึ้น

กุ้งจ่อม-ไข่มดแดง เมนูห้ามพลาด

ถึงเวลามื้อเย็น อาหารที่เรียงรายมาช่างดูน่าสนใจไปหมด ไม่ใช่เพราะหิวเพียงอย่างเดียว แต่หน้าตาของทุกเมนูดูน่าทานมากๆ ซึ่งวัตถุดิบของอาหารพื้นบ้านส่วนใหญ่ได้มาจากรั้วรอบขอบบ้านในชุมชน มีเมนูที่คุ้นเคยอยู่หลายอย่าง ทั้งปลาทอด แจ่วบองที่เคียงคู่มากับผักนานาชนิด รวมทั้งไข่เจียว ซึ่งตอนแรกยังนึกว่าเป็นไข่เจียวธรรมดาๆ ก่อนที่ป้าๆ จะบอกว่า มาถึงบ้านโคกเมืองแล้วต้องได้กิน “ไข่เจียวมดแดง” อีกเมนูหนึ่งที่ป้าๆ ภูมิใจนำเสนอ คือ “กุ้งจ่อม” อาหารขึ้นชื่อของอำเภอประโคนชัย ที่ทำมาจากกุ้งตัวเล็กๆ นำมาดองน้ำปลา คลุกข้าวคั่ว เมื่อผ่านการปรุงแล้วจะมีหน้าตาคล้ายกับคั่วกลิ้ง รสชาติอร่อยจนต้องซื้อฝาก

แอบกระซิบเบาๆ ด้วยความชื่นใจว่า บรรดาผักต่างๆ ที่อยู่ในสำรับ ไม่ได้มีแต่ความสดและอร่อย แต่เป็นผักที่ดีต่อสุขภาพ ปลอดสารเคมี เพราะหมู่บ้านนี้เขายึดหลักเกษตรอินทรีย์

ค่ำคืนในหมู่บ้านโคกเมือง อบอวลไปด้วยความอุ่นใจ จากบรรดาลุงป้าน้าอาที่มานั่งล้อมวงสวดมนต์บายศรีสู่ขวัญให้กับบรรดานักท่องเที่ยวที่มาเป็นหมู่คณะ เสียงดังกังวาลไปทั้งหมู่บ้าน ก่อนจะอิ่มเอมกับราตรีอันแสนสงบ พร้อมปลดปล่อยความเหนื่อยล้า

ตามหาข้าวภูเขาไฟ ผ้ามัดหมี่ลายผักกูด

หลับไปอย่างเต็มตื่นเพื่อมาเจอยามเช้าอันแสนสดชื่น ก่อนจะออกไปเดินเล่นในตลาดเช้า กลุ่มพระสงฆ์เดินบิณฑบาตร พร้อมชาวบ้านที่ออกมาใช้จ่ายในตลาดกันอย่างคึกคัก วันนี้มีเป้าหมายไปที่ศูนย์ทอผ้าของหมู่บ้าน เพราะทราบมาว่า ที่บ้านโคกเมืองเป็นแหล่งทอผ้าชื่อดัง มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองหลายอย่าง โดยเฉพาะ “ผ้าไหมมัดหมี่ลายผักกูด” ที่นับเป็นมรดกสืบทอดภูมิปัญญาการทอผ้าไหมมัดหมี่มาจากบรรพบุรุษ โดยเกิดจากการนำศิลปะที่ปรากฏบนเสาซุ้มประตูของปราสาทหินเมืองต่ำ มาทำเป็นลายผ้าทอที่งดงาม ได้รับความนิยมจนเป็นสินค้าของฝากระดับประเทศ ซึ่งเมื่อพิจารณาลวดลายและสัมผัสเนื้อผ้าแล้ว พูดเลยว่าต้องขอคารวะให้ เพราะกว่าจะผลิตได้เสร็จสักผืน ต้องใช้เวลา 6 - 7 วันกันเลยทีเดียว

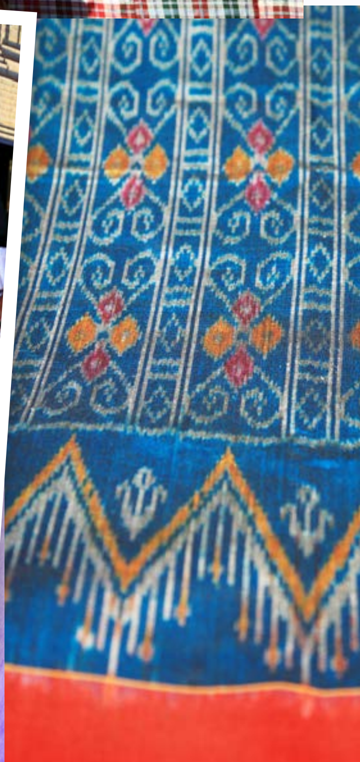

ในตัวหมู่บ้านโคกเมืองยังมีภูมิปัญญาที่น่าสนใจอีกอย่างที่ "กลุ่มทอเสื่อกก" ชาวบ้านเล่าให้ฟังว่า เดิมทีบ้านโคกเมืองมีการปลูกต้นกก หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า "ต้นไหล" กันเป็นจำนวนมาก ซึ่งนำมาใช้ในการทอเสื่อกก เมื่อก่อนก็ต่างคนต่างทออยู่ที่บ้านของตัวเอง แต่ต่อมาได้มีการรวมตัวกันเพื่อพัฒนารูปแบบให้เป็นสินค้าประจำหมู่บ้าน จนเกิดเป็นลวดลายและรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าเสื่อ ทั้งกระเป๋า กล่อง ที่รองแก้ว ฯลฯ

และด้วยเอกลักษณ์ของบุรีรัมย์ด้านธรณีวิทยา ที่เป็นที่ตั้งของภูเขาไฟถึง 6 ลูก ซึ่งปัจจุบันดับสนิทไปแล้ว เราจึงมักจะได้ยินเรื่องราวที่เชื่อมโยงจากแดนภูเขาไฟ มาแปรรูปเป็นสินค้าหลายอย่าง โดยเฉพาะเรื่องข้าวที่ได้ชื่อว่า เป็นข้าวที่เพาะจากเมล็ดข้าวชั้นดี ในรูปแบบเกษตรอินทรีย์ และปลูกในดินจากภูเขาไฟที่ดับสนิทแล้วถึง 2 ลูกคือ เขาพนมรุ้งและเขาปลายบัค จึงอุดมไปด้วยธาตุเหล็ก, ฟอสฟอรัสและแคลเซียมมากกว่าข้าวหอมมะลิที่ปลูกพื้นที่อื่น จึงเป็นที่มาของชื่อ "ข้าวหอมมะลิ ดินภูเขาไฟ"

หากอยากจะชมกระบวนการข้าวหอมมะลิ ดินภูเขาไฟ ต้องไปที่ศูนย์ข้าวชุมชนโคกเมือง โดยบริเวณลานด้านหน้ามีการสาธิตตั้งแต่การนำดินภูเขาไฟ ต้นข้าวภูเขาไฟ กระบวนการแปรรูปข้าว กิจกรรมสาธิตการทำข้าวฮาง การฝัดข้าว แพ็คข้าวดินภูเขาไฟ หุงข้าวแบบโบราณซึ่งมีกลิ่นหอมกรุ่น มาให้ชมอย่างละเอียด และถ้าอยากสัมผัสบรรยากาศในช่วงเก็บเกี่ยว ชมรวงข้าวเหลืองอร่ามเต็มท้องทุ่งนาที่มีฉากหลังเป็นภูเขาไฟ ควรมาในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงสิงหาคมของทุกปี

เวลาแห่งความสุข ผ่านไปไวเหมือนโกหก เมื่อวานเรายังยืนเหม่ออยู่บนสะพานแขวนข้ามปล่องภูเขาไฟที่เขากระโดงอยู่เลย เย็นอีกวันก็มาเช็คอินอยู่ที่ดินแดนปราสาทสายฟ้า "ธันเดอร์คาสเซิลสเตเดียม" ในเมืองบุรีรัมย์กันแล้ว

แม้จะไม่ใช่วันนัดลงสนาม แต่ยามเย็นของที่นี่ก็มีผู้คนเข้ามาพักผ่อน ออกกำลังกาย พร้อมเที่ยวชมบรรยากาศกันเป็นจำนวนมาก สายลมพัดโชย แสงสีของสนามฟุตบอลยังเปล่งคำรามความฮึกเหิม ใช้เวลาพักผ่อนในสวนธารณะด้านหน้านั่งดูรูปในกล้องโทรศัพท์ ทบทวนเรื่องราวที่เพิ่งผ่านไปเพียงไม่นาน แต่ทุกอย่างได้กลายเป็นความทรงจำที่ตราตรึง พี่ป้าน้าอาที่ปรากฏในภาพ ล้วนหมายถึงมิตรภาพใหม่ ที่ไร้ปราการกั้นถึงจะเป็นดินแดนที่แสนสงบ แต่ก็ไม่เคยเงียบเหงา

ข้อมูลติดต่อ

ท่องเที่ยวเชิงเกษตรบ้านโคกเมือง

อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์ โทร.08-4757-5363 และ 08-8193-2240

http://www.bankokmuang.in.th โทร. 088-193-8840

https://www.facebook.com/bkhokmuang/ โทร.08-9913-2642

ชุมชนที่ให้มากกว่าความสุข

บ้านโพน

@นครพนม

อยากชัตดาวน์การงานที่รุมเร้า แล้วไปจริงจังกับการเที่ยวแบบเข้าถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น กินอยู่แบบบ้านๆ และเรียนรู้งานศิลปหัตถกรรมเก๋ๆ เพิ่มเติมอีกนิดว่าขอให้เดินทางง่าย ลงเครื่องที่สนามบินแล้วเช่ารถขับไปเที่ยวต่อได้ชิลๆ ...ถึงข้อแม้การท่องเที่ยวจะดูเยอะแบบนี้ แต่เชื่อสิว่า “บ้านโพน” ตำบลโนนตาล อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ตอบโจทย์ความต้องการของนักเดินทางได้หมดทุกข้อ!

สู่ดินแดน นุ่งผ้าไหม พูดไทญ้อ

ขับรถจากตัวเมืองนครพนมมาราวหนึ่งชั่วโมง ก็ถึงอำเภอท่าอุเทน ที่สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายวัฒนธรรม และเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างชัดเจนของไทญ้อได้อย่างชัดเจนตั้งแต่แรกเข้า ด้วยเพราะคนในชุมชนนี้ คือ 1 ใน 8 ชนเผ่าของจังหวัดนครพนม ที่อพยพย้ายถิ่นฐานมาจาก สปป.ลาว พวกเขามีภาษาพูด-เขียนเป็นของตัวเอง เรียกกันว่า “ภาษาไทญ้อ” และแต่งกายอย่างมีเอกลักษณ์ ชายชาวญ้อจะสวมเสื้อคอพวงมาลัย ห่มสไบสีน้ำเงินพับครึ่งกลาง พาดไหล่ซ้ายขวา นุ่งผ้าโจงกระเบนสีน้ำเงินเข้ม คาดเอวด้วยสไบไหมสีแดง ส่วนหญิงชาวญ้อจะสวมเสื้อแขนกระบอก และซิ่นผ้าไหมสีน้ำเงินเข้มมีเชิงตีนจก เข็มขัดลายขิดคาดเอว ห่มสไบสีน้ำเงินพาดไหล่ซ้ายแบบเฉียง ดูสวยงามและคงความเป็นเอกลักษณ์ในชาติพันธุ์ไว้ได้อย่างน่าชื่นชม

เข้าถึงจิตวิญญาณ ด้วยงานฝีมือ

คนส่วนใหญ่ที่ไปเที่ยวบ้านโพนมักจะเซตโปรแกรมแบบไปเช้าเย็นกลับ แต่หากอยากสัมผัสความเป็นไทญ้ออย่างลึกซึ้ง ต้องพักค้างคืนกับชาวบ้านและเรียนรู้วิถีความเป็นอยู่ผ่านกิจกรรมทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นต่างๆ ด้วยการลงมือประดิษฐ์ชิ้นงานที่ “วัดคามวาสี” วัดประจำชุมชนที่ไม่เพียงเป็นศูนย์รวมจิตใจของผู้คน แต่ยังเป็นศูนย์รวมศิลปวัฒนธรรมของไทญ้อด้วย

จากโฮมสเตย์ที่พัก เราปั่นจักรยานไปวัดคามวาสี ก่อนจะเริ่มทำกิจกรรมด้วยการเข้าไปกราบสักการะ “พระบาง” พระไม้แกะสลักโบราณฝีมือวิจิตรที่ชาวไทญ้อภาคภูมิใจ ตามด้วยชมการแสดงฟ้อนที่อ่อนช้อยงดงามของสาวน้อยสาวใหญ่ไทญ้อ จากนั้น ลองทำงานฝีมือเอกลักษณ์ของไทญ้ออย่างงานจักสานที่โดดเด่นด้วย “ลายตาแหลว” หรือ “ตาเหยี่ยว” ลายเฉพาะที่ชาวญ้อเชื่อกันว่าจะช่วยป้องกันภยันตรายต่างๆ อีกทั้งยังได้ลองย้อมสีฝ้ายด้วยไม้มงคลและทอออกมาเป็นผ้าฝ้ายผืนสวย ก่อนจะเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ชุมชนทั้งเครื่องจักสาน ผลิตภัณฑ์จากผ้าฝ้าย และผลิตภัณฑ์จากเสื่อกกที่แปลงโฉมเสื่อเป็นกระเป๋า กล่องเก็บของและอีกสารพัด ดูแล้วก็สวยถูกใจไปเสียหมด จนต้องอุดหนุนกันคนละหลายชิ้น

หมกเจาะ มอกกะปู เมนูเฉพาะสูตรไทญ้อ

ปั่นจักรยานเที่ยวชมหมู่บ้านและสนุกสนานกับกิจกรรมงานฝีมือกันทั้งวัน พอกลับมาบ้านพักก็ถึงเวลาอาหารเย็น งานนี้ไม่ใช่แค่ได้ชิมของอร่อย แต่พี่เจ้าของบ้านยังชวนเราให้ช่วยทำ "หมกเจาะ" อาหารขึ้นชื่อของชาวไทญ้ออีกด้วย เริ่มจากนำเนื้อปลาตองหรือปลากรายลงไปตำคลุกเคล้ากับเครื่องปรุงจนเนื้อละเอียดนวลเนียนแล้วตักมาห่อด้วยผักม้วน ก่อนจะนำไปนึ่งจนสุก พอได้กลิ่นหอมหวนชวนหิวก็ยกใส่จานวางเคียงมากับเมนูพื้นบ้านอื่นๆ ที่หน้าตาน่ารับประทานไม่แพ้กัน

ที่โชคดีมากคือมื้อนี้มีเมนูพิเศษที่พี่เจ้าของบ้านเชื้อเชิญให้ชิม นั่นก็คือ "มอกกะปู" เมนูพื้นถิ่นที่หากินไม่ง่าย เพราะมักจะทำเฉพาะเมื่อมีพิธีสู่ขวัญข้าว ตามความเชื่อของชาวไทญ้อว่าจะเป็นการข่มขวัญปูนาไม่ให้มากัดกินต้นข้าวของชาวบ้าน โดยจะเลือกปูนาตัวใหญ่มาแกะกระดองออกแล้วนำลงไปตำกับเครื่องแกงให้เข้ากัน ก่อนจะตักมาปั้นใส่กระดอง นำไปลงกระทะที่ตั้งไฟรอไว้จนน้ำเดือด ปิดฝา รอให้สุก เติมผักเพิ่มวิตามินแค่นี้ก็พร้อมกินได้แล้ว

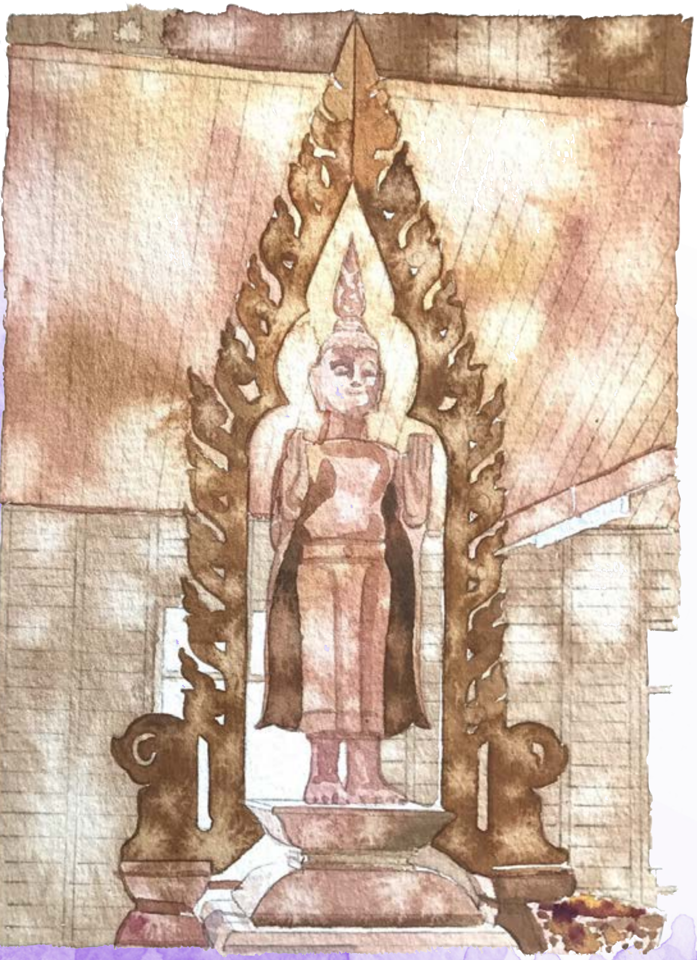

เที่ยวรอบบ้าน เสริมสิริมงคลและความรู้

หากจะบอกว่าอากาศยามเช้าที่บ้านโพนมีดีมากกว่าความสดชื่นก็คงไม่เกินไปนัก เพราะที่นี่ยังมีความน่ารักของชุมชนที่เรียบง่ายให้ได้นั่งละเลียดมองความเป็นไปอย่างสงบจนอยากให้เวลาค่อยๆ ผ่านไปอย่างช้าๆ

แต่ทว่าไม่มีใครห้ามเวลาให้หยุดเดินได้ จึงต้องจำใจบอกลาพี่น้องไทญ้อเพื่อกลับไปเผชิญหน้ากับงานที่รออยู่ แต่ก่อนจะกลับ เราขอแวะไปชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ รอบชุมชนบ้านโพนกันก่อน ทั้ง "วัดท่าอุเทน" ที่มีพระธาตุท่าอุเทนให้สักการะ ว่ากันว่าภายในองค์พระธาตุบรรจุ พระธาตุของพระอรหันต์ที่อัญเชิญมาจากเมืองย่างกุ้ง และด้วยความที่องค์พระธาตุหันไปทางทิศเหนือของพระธาตุพนมซึ่งตรงกับทิศประจำของพระศุกร์ จึงเชื่อกันว่าเป็นพระธาตุประจำวันศุกร์ ที่ใครมานมัสการจะได้รับอานิสงส์ให้ชีวิตมีความรุ่งโรจน์ เปรียบเสมือนพระอาทิตย์ขึ้นยามรุ่งอรุณ

หลังจากเสริมสิริมงคลแล้ว ก็ไปเพิ่มความรู้ทางประวัติศาสตร์กันต่อที่ "แหล่งเรียนรู้รอยเท้าไดโนเสาร์ ท่าอุเทน" จากนั้นจึงขับรถกลับเข้าเมืองนครพนม เพื่อเช็คอินไฟลท์บินกลับกรุงเทพฯ ด้วยใจที่เปี่ยมสุขและพลังที่พร้อมจะเผชิญกับกองงานที่รออยู่

หากนครพนมคือเมืองแห่งความสุข บ้านโพนก็ต้องเป็นชุมชนที่ให้มากกว่าความสุข เพราะมิตรไมตรีที่น่าประทับใจของผู้คน วัฒนธรรมอันทรงคุณค่า วิถีชีวิตที่น่าชื่นชม รวมไปถึงอัตลักษณ์ชุมชนที่ไม่เหมือนใครของชาวไทญ้อ ทำให้ที่แห่งนี้มีเสน่ห์มัดใจ และช่วยเพิ่มพลังบวกให้ผู้ไปเยือนได้ทุกครา

Contact Info.

ชุมชนบ้านโพน

ต.โนนตาล อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

ติดต่อ อ.สมพาร กิติปริวรพันธ์

ประธานชุมชน

โทรศัพท์ 08-9862-8884

เย็นใจในถิ่นภูเขาไฟ

“บ้านโคกเมือง”

@บุรีรัมย์

“บุรีรัมย์” ไม่ได้มีแค่ปราสาทเขาพนมรุ้ง สนามฟุตบอลไอโมบายสเตเดี้ยม และสนามแข่งรถช้างอินเตอร์เนชั่นแนลเซอร์กิตเป็นไฮไลต์เท่านั้น เพราะเมื่อฉันได้รู้จักกับ “บ้านโคกเมือง” ตำบลจรเข้มาก อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ทำให้ได้รู้ว่าการเที่ยวเมืองเชาะกราวแบบลึกซึ้งถึงความเป็นท้องถิ่นอีสานที่มีกลิ่นอายขอมซ่อนอยู่นั้นก็น่าสนใจไม่น้อย เพียงคิดว่าจะค่อยๆ ดื่มด่ำกับวัฒนธรรมที่ดีงาม ซึบซับวิถีชาวบ้านที่มีความสุขอยู่กับความเรียบง่าย และเรียนรู้ที่มาที่ไปของอาหารถิ่นอย่างถ่องแท้ แค่นี้ก็รู้สึกเหมือนการกลับมาเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ที่ไม่ได้เจอกันนาน จนต้องดื่มด่ำ ซึมซับ ทุกสิ่งรอบตัวให้หายคิดถึง

เที่ยวปราสาทเมืองต่ำ สัมผัสวัฒนธรรมขอม

"บ้านโคกเมือง" เป็นชุมชนโฮมสเตย์ที่อยู่บนทางผ่านจากตัวเมืองบุรีรัมย์ไปยังปราสาทเขาพนมรุ้ง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อผ่านมาอาจจะแค่แวะซื้อของฝาก เพราะที่นี่เป็นหมู่บ้าน "OTOP Village Champion" (OVC) แต่สำหรับเรานี่คือจุดหมายปลายทางของทริปที่อยากจะไปใช้เวลาให้คุ้มค่ากับการเรียนรู้ความเป็นอยู่ ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมท้องถิ่น

ดังนั้นสิ่งแรกที่เราทำเมื่อมาถึง จึงเป็นการแวะไปชมความงามของ "ปราสาทเมืองต่ำ" โบราณสถานคู่ชุมชนที่สามารถเดินจากตลาดและที่พักของเราได้เพียงไม่กี่นาที เพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของที่นี่ ซึ่งพอไปถึงแล้วก็ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่รู้เรื่องรู้ราว เพราะมีไกด์ท้องถิ่นรุ่นเยาว์คอยให้คำอธิบายอยู่ตลอด เลยทำให้ทราบว่าปราสาทเมืองต่ำแห่งนี้เป็นปราสาทขอมโบราณที่มีขนาดใหญ่และยังคงสภาพสมบูรณ์รองลงมาจากปราสาทเขาพนมรุ้ง ทั้งยังเป็นปราสาทหินที่สมเด็จพระเทพรัตน์ฯ ทรงโปรดเพราะมีความสวยงามและแอบซ่อนความโรแมนติกไว้ผ่านสระบารายที่รายรอบ ซึ่งมุมหนึ่งสามารถมองเห็นเป็นรูปหัวใจได้ ฟังแล้วก็เกิดความอยากรู้อยากเห็น เลยต้องสวมวิญญาณนักโบราณคดีค้นหารูปหัวใจในปราสาทหินกันให้เจอ แล้วก็ต้องร้องว้าว เพราะหัวใจดวงใหญ่ที่ค้นพบ ช่างสวยงามคุ้มค่าที่เหนื่อยเดินตามหาอยู่นาน

นอนบ้านกินอาหารพื้นถิ่น

ซึมซับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมกันแล้ว ก็ได้เวลาเข้าถึงวิถีคนท้องถิ่น ด้วยการเช็คอินเข้าที่พักแบบโฮมสเตย์ ที่ชุมชนบ้านโคกเมืองเปิดให้บริการด้วยความใส่ใจและเป็นกันเอง ก่อนจะอาบน้ำอาบท่าชำระความเหนื่อยล้าจากการเดินชมปราสาทหินเมืองต่ำเมื่อช่วงบ่าย เจ้าของบ้านก็สอบถามพร้อมกับรอยยิ้มกว้างว่าวันนี้มีเมนูเด็ดเป็นอาหารถิ่นง่ายๆ คนเมืองอย่างเราจะรับประทานกันได้ไหม เลยตอบไปด้วยยิ้มที่กว้างไม่ต่างกันว่าสบายมาก...อาหารบ้านๆ นี่ของชอบเลย แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตารอมื้อเย็นที่จะมาถึงด้วยใจจดจ่อ

"กุ้งจ่อมทรงเครื่อง ยำไข่มดแดง แจ่วบอง และผักสด" ถูกยกมาวางตรงหน้า กุ้งจ่อมเป็นอาหารขึ้นชื่อของอำเภอประโคนชัย ที่นำกุ้งตัวเล็กๆ มาดองกับน้ำปลาแล้วคลุกด้วยข้าวคั่ว พอเอามาผัดใส่ไข่ หมูสับ และสมุนไพรเข้าไปกลายเป็นกุ้งจ่อมทรงเครื่อง รสกลมกล่อม เค็มๆ เผ็ดๆ แซ่บถึงใจ ทานคู่กับผักสดยิ่งอร่อยจนต้องเติมข้าวกันคนละหลายรอบ

หลังมื้ออาหาร เจ้าบ้านใจดีก็ชวนเราออกไปยัง "ศาลาประชาคม" ที่ผู้อาวุโสของหมู่บ้านจัดพานบายศรีไว้รอท่า ก่อนจะสวดมนต์บายศรีสู่ขวัญและผูกข้อมือรับขวัญแขกผู้มาเยือน เป็นการต้อนรับตามธรรมเนียมอีสานที่ทำให้เรารู้สึกอบอุ่นใจขึ้นอีกมาก

ข้าวหอมมะลิ-ผ้าภูอัคนี ของฝากจากภูเขาไฟ

หากย้อนไปในอดีตนับพันปี บ้านโคกเมืองเคยเป็นพื้นที่ภูเขาไฟเขาพระอังคาร ซึ่งเป็นภูเขาไฟเก่าแก่ที่ดับแล้ว 1 ใน 6 ลูกของจังหวัดบุรีรัมย์ ดินบริเวณนี้จึงอุดมด้วยแร่ธาตุจากลาวาภูเขาไฟที่ปะทุออกมาในอดีต จึงมีของฝากขึ้นชื่อที่เกี่ยวข้องกับภูเขาไฟให้ซื้อติดไม้ติดมือกลับบ้านด้วย นั่นคือ "ข้าวหอมมะลิดินภูเขาไฟ" ที่มีเอกลักษณ์ตรงกลิ่นหอมนุ่ม และรสชาติดีแตกต่างจากข้าวหอมมะลิในถิ่นอื่น และ "ผ้าทอภูอัคนี" ที่เกิดจากภูมิปัญญาที่นำดินภูเขาไฟมาใช้ย้อมผ้า ผ่านการผสมผสานจากผ้าฝ้ายสีขาว เปลี่ยนเป็นสีดินน้ำตาลอ่อนกับน้ำตาลแดง แบบดินภูเขาไฟ จนกลายเป็นผลิตภัณฑ์สร้างชื่อของจังหวัดบุรีรัมย์ มีเอกลักษณ์ด้านสิ่งทอ ซึ่งไม่เพียงแต่สวยงามเท่านั้น ชาวบ้านยังเชื่อว่าการนำดินภูเขาศักดิ์สิทธิ์มาใช้หมักย้อมผ้า ถือเป็นสิริมงคลแก่ผู้สวมใส่ด้วย

แม้จะเป็นหมู่บ้านเล็กๆ บนทางผ่านและมากด้วยภูเขาไฟ แต่ก็ไม่ทำให้ร้อนรุ่มแต่อย่างใด กลับรู้สึกเย็นกายเย็นใจกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายสบายๆ ไม่เร่งรีบ มากด้วยวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และความเป็นอยู่ที่น่ารัก หลังจากได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่เพียงไม่นาน เราก็หลงเสน่ห์ชุมชนเล็กๆ นี้เข้าอย่างจัง

เสื่อกกและผ้าไหม OTOP ระดับประเทศ

อย่างที่บอกว่าบ้านโคกเมืองเป็นหมู่บ้าน OTOP Village Champion จึงมีงานหัตถกรรมให้เราได้เลือกชมเลือกซื้อหลากหลาย ที่เป็นไฮไลท์คือ "เสื่อกกยกลายปราสาทเมืองต่ำ" ซึ่งมีที่เดียวในประเทศไทย รวมถึงผลิตภัณฑ์แปรรูปจากเสื่อกกทั้งกระเป๋าและเครื่องใช้อื่นๆ ที่ "กลุ่มหัตถกรรมคนพิการปราสาททอง"สร้างสรรค์ขึ้นอย่างสวยงามน่าใช้ และที่น่าสนใจคือที่นี่ใช้ต้นกกที่ปลูกเองภายในหมู่บ้านมาถักทอ ดังนั้นเราจึงได้เรียนรู้การทำเสื่อตั้งแต่เริ่มต้นคือแปรรูปต้นกก มัดย้อม ไปจนถึงการทดลองทอเสื่อลายอย่างง่ายด้วยตัวเอง

อีกอย่างที่ชอบมาก คือผ้าไหมพื้นเมืองที่มีลายผักกูดเป็นเอกลักษณ์ จนมีชื่อเรียกว่า "ผ้าไหมใบผักกูด" ซึ่งศูนย์ทอผ้าของหมู่บ้านก็สาธิตการทำให้ดูทุกขั้นตอนทั้งการปั่น ย้อม ทอ อย่างละเอียดละออเพื่อให้ได้ผืนผ้าไหมดีที่สุด เลยอดใจไม่ไหวต้องช้อปไว้ใช้สักผืนสองผืน

Contact Info.

บ้านโคกเมือง
ต.จรเข้มาก อ.ประโคนชัย
จังหวัดบุรีรัมย์
ติดต่อ คุณส้มเกลี้ยง สืบวัน
ประธานโฮมสเตย์
โทรศัพท์ 08-8193-8840
คุณประสิทธิ์ ลอยประโคน
ประธานหมู่บ้านท่องเที่ยว
โทรศัพท์ 08-6721-1789

มหัศจรรย์ความสนุก
ตะลุยอุทยานธรณีโลก GEOPARK
@สตูล

หลายคนอาจไม่เคยคิดมาก่อนว่า ภายใต้วิถีชีวิตอันเรียบง่ายของจังหวัดสตูล จะซ่อนเรื่องน่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวาไว้มากมาย ที่ฉันกับเพื่อนบอกได้เลยว่า นี่คือดินแดนที่เต็มไปด้วยเรื่องสนุก ความประทับใจ และแอบแทรกความประหลาดใจได้ในคราวเดียวกัน

แม้ว่าสตูลจะไม่มีสนามบินแต่นั่นไม่ได้เป็นอุปสรรคใดๆ เลย เพราะสามารถเลือกลงทั้งสนามบินหาดใหญ่ หรือสนามบินตรัง ทั้ง 2 สนามบินใช้เวลาเดินทางไปสตูลเพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้น

อร่อยฮาลาล สไตล์ถึงรสหนักเครื่อง

อาหารเช้าของสตูล มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับจังหวัดอื่นๆ ทางภาคใต้ นั่นคือจะมีเมนูติ่มซำให้เลือกชิมกันหลายร้าน แต่สตูลเป็นจังหวัดที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมุสลิม ดังนั้นอาหารต่างๆ รวมทั้งติ่มซำที่เราคุ้นตา ก็ถูกปรับสูตรให้เป็นอาหารอิสลาม ฉันกับเพื่อนเลือกเช็คอินที่ร้าน “โมคาเฟ่ติ่มซำฮาลาล” บนถนนราษฎร์อุทิศ เป็นร้านติ่มซำสไตล์ฮาลาล ที่ลองแล้วพบว่า มีความแตกต่างจากวัตถุดิบ แต่ก็มีความถึงรสถึงเครื่อง โดยเฉพาะส่วนผสมจากกุ้งที่มีมาแบบเน้นๆ ที่ร้านยังมีเมนูท้องถิ่นอย่าง ข้าวยำ โรตี กินกับกาแฟหรือน้ำชา

อิ่มท้องกันแล้ว ก็ต้องไปเดินย่อยชมเมืองสตูลกันหน่อย ออกสตาร์ทกันที่ “ย่านเมืองเก่า” ถนนบุรีวานิช ซึ่งเป็นถนนสายเก่าแก่ของจังหวัดสตูล มีความยาวประมาณ 600 เมตร เป็นอีกเมืองที่มีตึกเรียงรายเล่าภาพความงามของอดีตให้เราฟังว่า มุมถนนบุรีวานิชและถนนสตูลธานี เป็นที่ตั้งของ “มัสยิดกลางจังหวัดสตูล” (มัสยิดมำบัง) ซึ่งมีสถาปัตยกรรมอันงดงาม และทรงคุณค่าของชาวสตูล ที่สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยพระยาสมันตรัฐบุรินทร์ (ตนกูมูฮำหมัด อาเก็ม) อดีตผู้ดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองสตูล ตัวอาคารสีขาวได้รับการตกแต่งด้วยกระเบื้องเคลือบหินอ่อนและกระจกใส ส่วนนอกเป็นระเบียงมีบันไดขึ้นหอคอยลักษณะเป็นยอดโดมที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์เมืองสตูลได้อย่างเต็มตา

มนัสจรรย์ความสนุก บ่อเจ็ดลูก อลังการปราสาทหินพันยอด

ถึงเวลาตามล่าหาความสนุกกันแล้ว จากตัวเมืองสตูลออกไป อ.ละงู ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง เราก็มาถึง “บ้านบ่อเจ็ดลูก” หรือที่ภาษามาลายูเรียกว่า “ลากาตูโยะ” ต.ปากน้ำ อ.ละงู จังหวัดสตูล มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาว่า เมื่อครั้งที่ชาวเลกลุ่มแรกได้มาตั้งถิ่นฐานอาศัยในบริเวณนี้ พวกเขาขุดบ่อน้ำจืดเพื่อนำมาเป็นน้ำดื่มน้ำใช้ แต่ขุดเท่าไหร่ก็ไม่เจอน้ำ จนมาถึงบ่อที่ 7 จึงมีน้ำออกมา เกิดหลักฐานเป็นบ่อทั้ง 7 ลูก อันเป็นที่มาของชื่อ “บ้านบ่อเจ็ดลูก”

บริเวณท่าเรือของที่นี่ คือจุดเริ่มต้นการเที่ยวชมความงามของธรรมชาติ โดยใช้ เรือหัวโทงที่พ่วงเรือคายัคอีก 4-5 ลำ พาเราออกทะเลจนใกล้ๆ ถึงปราสาทหินพันยอดนักท่องเที่ยวสายแอดเวนเจอร์ ก็เตรียมตัวออกกำลังพายเรือคายัคลอดปากทางเข้า “ปราสาทหินพันยอด” หากมาในช่วงน้ำลง จะเห็นเนินทรายโผล่พ้นน้ำทะเลมีปราสาทหินเป็นแนวปราการโอบล้อม โดยด้านบนจะเปิดโล่งเป็นปากปล่องมองเห็นท้องฟ้าสีคราม เป็นความงามที่ดูยิ่งใหญ่อลังการท่ามกลางผืนน้ำทะเลที่กว้างใหญ่ ซึ่งการได้พายเรืออยู่ในอาณาจักรยิ่งใหญ่ของหินผาแห่งนี้ สัมผัสกับพลังธรรมชาติอันแปลกใหม่ ชื่นชมประติมากรรมอันงดงาม ก็นับเป็นอีกหนึ่งช่วงเวลาอันแสนพิเศษในความทรงจำ

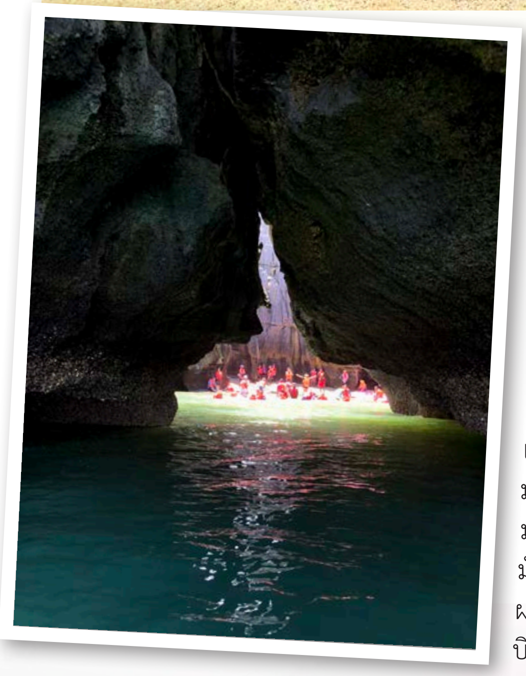

อีกหนึ่งไฮไลท์ที่ไม่ควรพลาด คือ “สันหลังมังกร” ประติมากรรมทางธรรมชาติที่เกิดในช่วงน้ำทะเลลดลง รวมกันเป็นสันทรายขนาดใหญ่ ทอดตัวยาวดูคล้ายมังกรตัวใหญ่กำลังแหวกว่ายเล่นน้ำในทะเล ซึ่งที่สตูลมีให้ชมถึง 9 ตัว ได้แก่ 1) สันหลังมังกรตันหยงโป--ราชามังกร 2) สันหลังมังกร เกาะกวางตันหยงโป—ราชินีมังกร 3) สันหลังมังกรเกาะลิดี—มังกรทอง 4) สันหลังมังกรเกาะหอขาว— มังกรขาว 5) สันหลังมังกรบากันใหญ่--มังกรแดง 6) สันหลังมังกรเกาะโกย--มังกรเหลือง 7) สันหลังมังกร เกาะสะบัน ทุ่งหว้า 8) สันหลังมังกรผาใช้หนี้--บ่อเจ็ดลูก 9) สันหลังมังกรเจ๊ะบิลัง--จาบังบีช ซึ่งแต่ละตัวที่โผล่พ้นผืนน้ำ

ขึ้นมาเหนือทะเลอันดามัน มีความสวยงามที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่าเกล็ดธรรมชาติที่สร้างขึ้นมาเป็นสันทราย เปลือกหอย หรือหินกรวด โดยตามตำนาน “เขาเล่าว่า” ใครที่ได้ไปยืนบน “สันเกล็ดมังกร” จะได้รับพลังบริสุทธิ์จากฮวงจุ้ยแห่งท้องทะเล ที่จะช่วยเติมเต็มพลังกายพลังใจให้เข้มแข็ง ซึ่งถือเป็นความอัศจรรย์และความสวยงามของธรรมชาติที่อยากชวนให้ทุกคนต้องลองไปสัมผัสสักครั้งในชีวิตโดยบรรดาสันหลังมังกรทั้งหมด จะมีอยู่ 4 ตัวที่ควรไปเยือน คือ “สันหลังมังกรตันหยงโป” จัดเป็นราชามังกร เป็นตัวที่ยาวที่สุด โดยมีความยาว

ประมาณ 4 กิโลเมตร เป็นสันทรายสีแดงจนเข้ม “สันหลังมังกรบากันใหญ่--มังกรแดง” เป็นสันหลังมังกรที่มีความพิเศษตรงผืนทรายหินกรวดสีแดงส่องประกายล้อแสงแดดระยิบระยับ “สันหลังมังกรเจ๊ะบิลัง --จาบังบีช” เป็นสันหลังมังกรแดงอีกตัว ที่เกิดจากเปลือกหอยนับล้านล้านตัวที่ถูกคลื่นซัดมาทับถมเป็นระยะทางยาว 3 กิโลเมตร และอีกหนึ่งตัวคือ “สันหลังมังกรผาใช้หนี้--บ่อเจ็ดลูก” ที่อยู่ในเส้นทางท่องเที่ยวของชุมชนบ่อเจ็ดลูก เชื่อกันว่าใครได้ไปเยือนจะหมดหนี้หมดสิน เหมือนกับชื่อของมังกรตัวนี้นั่นเอง

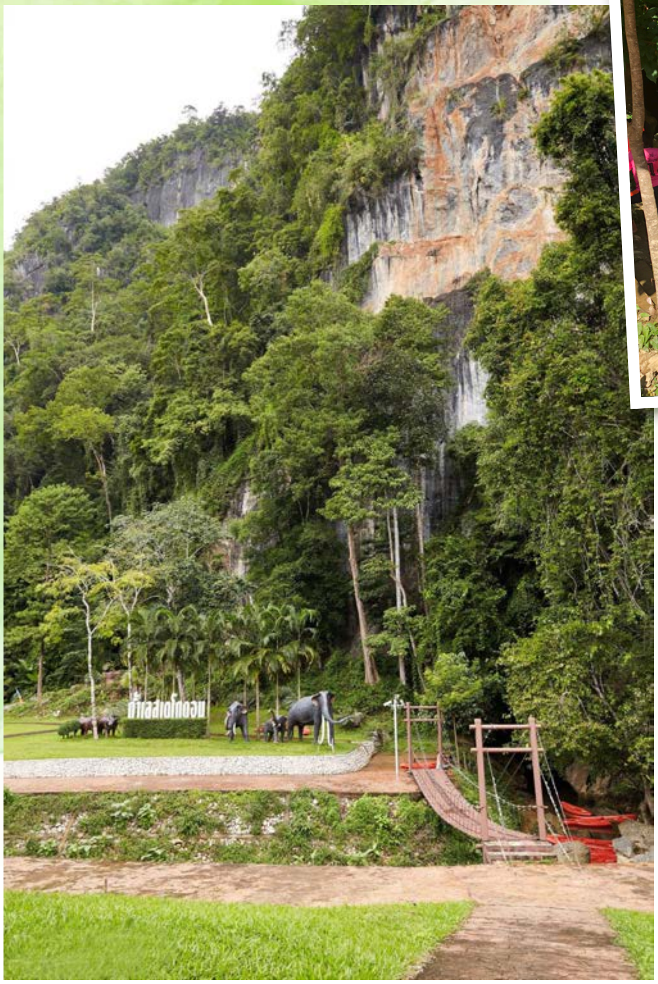

ตามหาหัวใจที่ปลายอุโมงค์ Geopark

สตูลเป็นจังหวัดที่มีความโดดเด่นทางธรณีวิทยา ทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่น่าอัศจรรย์อยู่หลายจุด รวมทั้ง “ถ้ำเล สเตโกดอน” ต.ทุ่งหว้า อ.ทุ่งหว้า จ.สตูล ซึ่งเป็นหนึ่งในอาณาเขตอุทยานธรณีสตูล เดิมชื่อถ้ำวังกล้วย เป็นถ้ำที่อยู่ติดทะเล มีน้ำขึ้นน้ำลงตามระดับของทะเล มีความยาวกว่า 4 กิโลเมตรและยาวที่สุดในประเทศไทย

ก่อนจะออกไปวัดใจ เราต้องฟังข้อมูล กฎระเบียบและคำแนะนำด้านความปลอดภัย พร้อมรับเสื้อชูชีพและหมวกกันน็อคจากเจ้าหน้าที่ จากนั้นก็จะข้ามสะพานบริเวณด้านหน้าภูเขาเข้าไปยังปากถ้ำ โดยใช้เรือคายัคที่โดยสารได้ลำละ 2 คน กับคนพายท้องถิ่นอีก 1 คน พร้อมกับไฟฉาย 1 กระบอกต่อลำ ก่อนจะพายมุ่งหน้าเข้าถ้ำลอดท้องช้างไปตามหาหัวใจที่ปลายอุโมงค์ ช่วงแรกๆ อาจจะแอบหวั่นใจกันบ้าง กับความลี้ลับอันท้าทายภายในถ้ำ แต่มีคนข้างๆ อยู่ทั้งคนก็เพิ่มความอุ่นใจไปได้เต็มๆ

เมื่อเข้ามาแล้วระยะหนึ่ง จะสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิที่เย็นลง และความมืดมิดที่มีเพียงไฟฉายเป็นหิ่งห้อยดวงน้อยเคลื่อนไหวไปมา คนพายชี้ชวนให้ดูความงดงามของหินงอกหินย้อย ที่มีรูปร่างแปลกตา ไม่ว่าจะเป็นหินนางฟ้า ที่เป็นลักษณะของปีกนางฟ้าขนาดใหญ่ หรือหินหัวใจช้าง ซึ่งมีรูปร่างเหมือนหัวใจจริงๆ เราพายผ่านช่วงโค้งเว้าของถ้ำ ล่องลึกเข้าไป สายตาเริ่มชินแสงที่มีเพียงความสลัว จนถึงจุดไฮไลท์ บริเวณโถงใหญ่ภายในถ้ำ ขบวนเรือทั้งหมดจะรวมตัวกันใกล้ๆ เพื่อจะจอดอยู่นิ่งๆ เจ้าหน้าที่ขอให้ทุกคนดับไฟ เพื่อให้สัมผัสกับความเงียบและความมืด ชนิดที่คนเมืองแบบเราไม่เคยได้สัมผัส หลังจากนั้น เราล่องเรือมาจนสุดทางถ้ำ ใกล้ๆ ปลายทางออก จะปรากฏแสงสว่างจากอุโมงค์ลอดเข้ามา ทำให้ปากทางออกมองดูคล้ายรูปหัวใจ ถือเป็นจุดไฮไลท์สำคัญของการ “ตามหาหัวใจ...ที่ปลายอุโมงค์” เป็นความสวยงามที่ธรรมชาติสร้างสรรค์ได้อย่างลงตัว เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สมแล้วที่เป็นส่วนหนึ่งของอุทยานธรณีโลก จนได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก Satun UNESCO Global Geopark

นับเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมการผจญภัยที่สร้างความสุขและความทรงจำที่เราและคนที่ไปด้วยกันจะไม่มีวันลืม

สวมวิญญาณสายอาร์ต ทำบาติกลายธรณี

นอกจากความแปลกใหม่ เร้าใจ และน่าทึ่งแล้ว ยังมีอีกแง่มุมดีๆ ของสตูล ในการต่อยอดเอกลักษณ์อันโดดเด่นเข้ามาไว้ในงานหัตถกรรม ที่ “ปันหยาบาติก” ต.ละงู อ.ละงู ได้นำไอเดียจากลวดลายของธรณีวิทยา มาสร้างสรรค์บนผืนผ้าบาติกที่มีความสวยงามดูแปลกตา โดยเฉพาะลวดลายของสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์ อย่างปลาหมึกโบราณหรือนอติลอยด์ (Nautiloids) และไทรโลไบท์ (Trilobite)

โดยนำดิน หิน แร่ธาตุต่างๆ และเปลือกไม้มาทำเป็นสีย้อมผ้า เราร่วมสนุกกับกิจกรรมทำผ้าบาติกชนิดเริ่มตั้งแต่เขียนเส้นเทียน ลงสี นำเปลือกไม้ ลายหิน มาสร้างลวดลายบนผืนผ้า แล้วก็นำมาอวดประชันกันอย่างสนุกสนาน เป็นอีกกิจกรรมที่ไม่ควรพลาด

ทั้งหมดคือแง่มุมงดงามอันหลากหลายของสตูล ที่มีทั้งแหล่งท่องเที่ยวอันสวยงาม น่าทึ่งไม่เหมือนที่ไหน ท่ามกลางวิถีชีวิตอันเรียบง่ายและผู้คนที่เป็นมิตร ใครที่ยังไม่รู้จักสตูล ไม่เคยมาเที่ยวสตูล ขอบอกเลยว่า ‘ต้องมา’

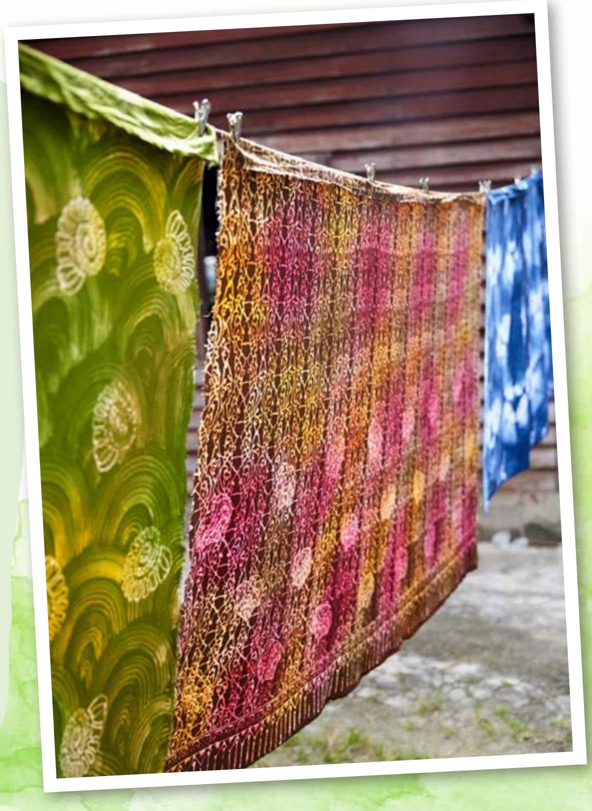

ข้อมูลติดต่อ

ท่องเที่ยวบ่อเจ็ดลูก

- กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์คลองละงู โทรศัพท์ 08-0139-2436, 08-8179-7977
- กลุ่มชมรมเรือท่องเที่ยวบาโรยตำบลละงู โทรศัพท์ 08-6299-2562
- กลุ่มอนุรักษ์การท่องเที่ยวบ้านบ่อเจ็ดลูก โทรศัพท์ 08-1277-5177

การท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบ่อเจ็ดลูก – ปราสาทหินพันยอด

https://www.facebook.com/bo7luk

โทร. 08-1542-0071

ถ้ำเล สเตโกดอน

องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งหว้า

โทร: 074-789-317 หรือ 08-4858-5100

https://www.facebook.com/thamlestegodon/

ปันหยาบาติก

90 หมู่ 2 อำเภอละงู จ.สตูล โทร 09-7110-1314

https://www.facebook.com/panyapatik/

บ้านเล็กในป่าใหญ่

“จุฬาภรณ์พัฒนา10”

@ยะลา

ว่ากันว่าคนที่ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับอำเภอมากเสน่ห์อย่างเบตงแล้วร้องโอ้โห! จะมีอยู่สองกลุ่ม กลุ่มแรกคืออยากไปเที่ยวมากแต่ยังไม่มีโอกาสได้มาเยือน ส่วนอีกกลุ่มคืออยากไปแต่กลัวเกินกว่าจะคิดออกเดินทาง แต่สำหรับเรา ที่ได้มีโอกาสมาเยือน “หมู่บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10” แล้ว บอกเลยว่าที่นี่มีทั้งความหมายทางประวัติศาสตร์ ความงามทางธรรมชาติ และความน่ารักของผู้คน ชนิดที่กล้าบอกกับคนทั้งสองกลุ่มได้เต็มปากว่า หากได้มาเยือนสักครั้ง คุณจะต้องหาโอกาสกลับมาเที่ยวอีกแน่นอน

อยู่ง่ายกินง่ายแบบคนท้องถิ่น

ข้อสังเกตอย่างหนึ่งเมื่อเรามาถึงที่นี่ คือชาวบ้านสื่อสารกันด้วยภาษาจีนทุกคน เลยเป็นแรงบันดาลใจให้เราอยากเรียนภาษาจีนขึ้นมาบ้าง จึงถือโอกาสให้พี่ๆ น้องๆ ในหมู่บ้านช่วยสอนคำทักทายและประโยคภาษาจีนง่ายๆ ให้ระหว่างที่เที่ยวชม ซึ่งทุกคนก็น่ารักมากช่วยกันสอน ช่วยกันบอกอย่างสนุกสนาน ทำให้บรรยากาศการเดินเล่นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ

เพลิดเพลินชมบรรยากาศน่ารักๆ รอบหมู่บ้านได้สักพัก พระอาทิตย์ก็เริ่มคล้อยต่ำ เราจึงรีบเร่งไปเช็คอินเข้าที่พักในรีสอร์ตเล็กๆ ที่ดูแลโดยชาวบ้าน แม้จะไม่ได้หรูหราใหญ่โตแต่ก็สะดวก สะอาด และที่สำคัญคือสบายใจ เพราะการบริการแบบเป็นกันเองจนให้ความรู้สึกเหมือนไปพักบ้านเพื่อนมากกว่านอนรีสอร์ต ก่อนจะมืดค่ำสำรับมื้อเย็นก็ถูกเสิร์ฟมาให้เราได้อิ่มหนำสำราญ ที่มีทั้งข้าวสวยหุงผสมมันหอมๆ น้ำพริกปลานึ่งตัวโต และที่ขาดไม่ได้คือ "ไก่เบตง"เนื้อนุ่มหนังกรอบ ราดด้วยซีอิ๊วแล้วโรยกระเทียมเจียว เสิร์ฟพร้อมกับน้ำจิ้มรสเด็ดสูตรเฉพาะของที่นี่ ก่อนจะตบท้ายของหวานด้วยทุเรียนหมอนทองที่เลื่องชื่อในเรื่องของความอร่อยหอมละมุน

ทำความรู้จักสหายคอมมิวนิสต์

"หมู่บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10" ตำบลอัยเยอร์เวง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา อยู่ลึกเข้าไปติดกับเขตชายแดนไทย-มาเลเซีย และแทบจะกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับผืนป่า แต่การเดินทางไปถึงที่นี่ไม่ใช่เรื่องยาก เพราะไม่ไกลจากตัวอำเภอเบตงและมีถนนลาดยางตรงเข้าถึงหมู่บ้าน

ความอัศจรรย์แรกที่สัมผัสได้เมื่อไปถึงหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ คือ อากาศที่เย็นสดชื่น ไม่ได้ร้อนจัดเหมือนเมืองใต้ในภาพจำของเรา นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อไปเยือนที่นี่เป็นครั้งแรกมักจะไปเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อให้เข้าใจถึงที่มาที่ไปของหมู่บ้าน ซึ่งในอดีตเป็นพื้นที่ของพรรคคอมมิวนิสต์มาลายา ก่อนจะยุติภารกิจและสลายกองกำลังมาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติไทยในปัจจุบัน

เราจึงตัดสินใจตามรอยนักท่องเที่ยวรุ่นพี่ ด้วยการไปทำความรู้จักกับเหล่าสหายคอมมิวนิสต์ที่พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10" สถานที่จัดแสดงภาพถ่ายและบอกเล่าเรื่องราวในช่วงสงคราม ซึ่งมีทั้งภาพถ่ายผู้นำและคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์มาลายา ภาพการให้ความร่วมมือในการสนับสนุนของชาวบ้านในท้องถิ่น รวมถึงตัวอย่างอาวุธปืน และอุปกรณ์เครื่องนอนต่างๆ นอกจากนี้ยังจัดแสดงเครื่องดนตรีที่ผสมผสานระหว่างเครื่องดนตรีตะวันออกและตะวันตก เช่น โซอู้ ไวโอลิน เชลโล เป็นต้น

พวกเราเดินขึ้นเนินเล็กๆ ต่อไปยัง "อนุสรณ์วีรชน" เพื่อรำลึกถึงสมาชิกที่ร่วมกันต่อต้านการคุกคามของชาติล่าอาณานิคมในประเทศมาลายา ซึ่งพวกเขาได้ใช้เลือดเนื้อ เพื่อแลกกับความเป็นเอกราชและความสงบสุขของประเทศชาติ โดยทางพิพิธภัณฑ์จะให้ผู้ที่มาร่วมรำลึกถึงวีรชนเหล่านั้น ได้วางดอกไม้และยืนสงบนิ่งเพื่อเป็นการแสดงความเคารพนับถือ

ตื่นก่อนไก่ขัน ดูตะวันขึ้นและทะเลหมอก

มาบ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10 จะตื่นสายไม่ได้ เพราะมีของดีให้ดูตั้งแต่เช้าตรู่ เราจึงตั้งนาฬิกาปลุกกันประมาณตี 4 เพื่อที่จะรีบตื่นมาทำกิจกรรมยามเช้าบน "จุดชมวิวทะเลหมอกอัยเยอร์เวง" หรือที่เรียกว่า "เขาไมโครเวฟ" ที่สูงจากระดับน้ำทะเลถึง 2,038 ฟุต ที่นี่เป็นจุดชมวิวที่สามารถเห็นทะเลหมอกได้ตลอดทั้งปี แม้แต่ในหน้าร้อน ช่วงที่เราไปเป็นปลายฝนต้นหนาว ทะเลหมอกยิ่งหนาแน่นอวดปุยขาวๆ ฟูๆ อยู่ตรงหน้าจนได้ยินแต่เสียงว้าวๆๆ รอบตัว พี่ๆ ในหมู่บ้านบอกกับเราว่า ไม่ใช่แค่ที่อัยเยอร์เวงเท่านั้น แต่บนเนินเขารอบหมู่บ้านก็สามารถเห็นทะเลหมอกได้เหมือนกัน และที่อยากให้ได้สัมผัสมากคือบรรยากาศยามพระอาทิตย์ขึ้นเหนือยอดเขาตรงอนุสรณ์วีรชน เสียดายที่เรามีเวลาอยู่ที่นี่แค่เช้าเดียว เลยอดดูความงามที่บอกมา จึงสัญญาว่าหากมีโอกาสเราจะกลับมาเยี่ยมชมทะเลหมอกที่จุฬาภรณ์พัฒนา10 อีกแน่นอน

มุดป่าตามหาต้นไม้ใหญ่ที่สุดในภาคใต้

ลงมาจากอัยเยอร์เวง ก็ได้เวลาตามหาต้นไม้ใหญ่ที่สุดในภาคใต้ เราเดินเข้าไปในป่าใหญ่ใกล้หมู่บ้าน ก็ได้พบกับความอลังการของ "ต้นสมพงอายุกว่าพันปี" ที่วัดความสูงได้ 40 เมตร เคยมีการลองวัดขนาดรอบลำต้นต้องใช้คนถึง 38 คนกางแขนจับมือกันจึงล้อมรอบได้ ถือเป็นความภาคภูมิใจของชาวจังหวัดยะลา ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรักและหวงแหนในมรดกทางธรรมชาติ ซึ่งนับเป็น "มรดกของแผ่นดิน" ประจำท้องถิ่น พวกเรารู้สึกซาบซึ้งใจในความผูกพันของคนที่นี่กับธรรมชาติ ดังนั้นสิ่งที่เราทำได้เพียงอย่างเดียวก็คือ เก็บภาพความอลังการนี้ไว้ด้วยความทรงจำ พร้อมกับฟังเรื่องเล่าวีรกรรมของสหายพรรคคอมมิวนิสต์ ก่อนจะพาไปเยือนค่ายจำลองที่ทำให้ได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ท่ามกลางผืนป่าของเล่าสหายในช่วงสงครามอย่างชัดเจน และจากค่ายจำลองไปไม่ไกลนักยังมีน้ำตกใสไหลเย็นให้ได้ชมความงามด้วย เรียกว่าเข้าป่าครั้งเดียวได้ครบทั้งประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ และแลนด์มาร์กถูกใจขาลุยอย่างเรามาก

Contact Info.

หมู่บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10
ตำบลอัยเยอร์เวง อำเภอเบตง
จังหวัดยะลา
โทรศัพท์ 073-263-037

แวะซื้อของฝากก่อนกลับบ้าน

ก่อนกลับ เราแวะเที่ยวที่โครงการขยายผลไม้ดอกเมืองหนาว เดินเที่ยวเล่นเก็บภาพดอกไม้สวยๆ ก่อนจะแวะไปช้อปปิ้งผ้าบาติกปะลาจิงสวยๆ ของกลุ่มศรียะลาบาติกที่มีประวัติยาวนานกว่า 100 ปี เป็นผ้าที่ใช้เทคนิคการพิมพ์ด้วยบล็อกไม้ จึงมีลวดลายสวยแปลกตา และหาได้เฉพาะที่ยะลาเท่านั้น ว่าแล้วก็ ไม่พลาด ซื้อกลับมาเป็นของฝากกันหลายผืนทีเดียว

การตามหาแรงบันดาลใจ ในหมู่บ้านจุฬาภรณ์พัฒนา10 ไม่ทำให้ผิดหวังเลยสักนิด ยิ่งได้สัมผัสความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติรอบตัว น้ำใจของชาวบ้าน รวมถึงการเรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ของการร่วมกอบกู้เอกราชและความสงบสุขให้แก่ประเทศด้วยแล้ว ก็ยิ่งรู้สึกได้รับพลังบวก ให้กลับไปทำหน้าที่ของตัวเองให้เต็มที่ด้วยเช่นกัน

สันหลังมังกร ประสาทหินพันยอด ฟอสซิลล้านปี ตะลึงธรรมชาติสร้าง! ณ

“บ่อเจ็ดลูก”

@สตูล

“บ่อเจ็ดลูก”คือชื่อของชุมชนในอำเภอละงู จังหวัดสตูล ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยผ่านเข้ามาให้ได้คุ้นหูคุ้นตาเลย แต่พอได้ไปเยือนก็ถึงกับถามตัวเองว่า “นี่เธอไปอยู่ไหนมา!?” และเราเชื่อว่าความยิ่งใหญ่อลังการกลางทะเล ที่ประสานเข้ากันกับวิถีชีวิตอันแสนเรียบง่ายของชาวชุมชน จะทำให้ผู้มาเยือนได้รับทั้งความประทับใจ ความตื่นเต้นผจญภัย และร่วมภาคภูมิใจกับสมบัติล้ำค่าที่ธรรมชาติมอบให้ประเทศของเราชนิดที่หาดูไม่ได้จากที่อื่น

ฟังเรื่องเล่า เคล้ากลิ่นชา

เราไปถึง “ชุมชนบ่อเจ็ดลูก” ตั้งแต่เช้า มีการนัดลงเรือออกไปเที่ยวกลางทะเลในช่วงสาย ระหว่างรอเรือออกจึงพอจะมีเวลาเดินเล่นให้พอได้ทำความรู้จักกันเบื้องต้นก่อน ผู้คนส่วนใหญ่ของที่นี่นับถือศาสนาอิสลาม และมักจะใช้ช่วงเวลายามเช้าตามร้านน้ำชาแลเห็นบรรยากาศการสรวลเสเฮฮาแลกเปลี่ยนเรื่องราวข่าวสารกันอย่างเป็นกันเอง ขนาดเราเองที่เป็นคนต่างถิ่น ยังได้รับการต้อนรับด้วยรอยยิ้มและอัธยาศัยอันดี

ว่าแล้วก็ขอเข้าไปจิบชาเข้มๆ และชิมขนมพื้นบ้านเป็นมื้อเช้ากับพี่ๆ ชาวบ้านด้วยซะเลย หลายคนเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้พวกเราฟังอย่างสนุก ทำให้รู้ว่า คนกลุ่มแรกที่เข้ามาจับจองใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ คือชาวเลที่อพยพมาจากเกาะซึ่งอยู่ไกลฝั่งออกไป พอมาถึงก็พากันขุดบ่อน้ำไว้ดื่มไว้ใช้ แต่ขุดเท่าไรก็ไม่เจอน้ำ จนขุดมาถึงบ่อที่ 7 จึงมีน้ำให้ได้ใช้ เลยเป็นที่มาของชื่อชุมชนบ่อเจ็ดลูก หรือที่ภาษามาลายู เรียกว่า “ลากาตูโยะ” ซึ่งจนถึงทุกวันนี้ก็ยังมีบ่อทั้งเจ็ดให้เห็นอยู่ แต่ก็นะ กำลังนั่งฟังเพลินๆ ก็ได้เวลาลงเรือออกไปชมความงามกลางทะเลกันซะแล้ว

ปราสาทธรรมชาติ กลางทะเล

ทริปนี้บังที่เป็นทั้งคนขับเรือและไกด์ท้องถิ่น ตระเตรียมความสนุกให้เราเป็นอย่างดี เห็นได้จากการผูกพ่วงเรือคายัคไว้ตรงท้ายเรือ เพื่อเอาไปพายเมื่อถึงจุดหมาย บริเวณ “เกาะเขาใหญ่” ที่ตั้งของ “ปราสาทหินพันยอด” และเมื่อออกเรือไปได้เพียง 20 นาที ความตื่นเต้นก็ทวีคูณขึ้นเมื่อเบื้องหน้าเป็นภูเขาหินปูนขนาดใหญ่ไม่ต่างจากรูปที่เราเซฟไว้ในมือถือ

บังทิ้งสมอให้เรือจอดลอยอยู่กลางทะเล เพื่อให้เราได้ถ่ายรูปกันอย่างเต็มที่ ระหว่างนั้นก็ปลดเรือคายัคมาเตรียมไว้ เพื่อให้พายเข้าไปพิสูจน์ความงามภายในปราสาทด้วยตัวเอง ระหว่างทางมีลักษณะคล้ายถ้ำลอด กว้างประมาณ 20-30 เมตร ซึ่งมีกฎว่าต้องจำกัดนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปได้ครั้งละ 20 คน เท่านั้น

ด้านบนของถ้ำจะทะลุโปร่งมองเห็นท้องฟ้าตัดกับภูเขาที่ล้อมรอบอยู่ มองดูราวกับประติมากรรมธรรมชาติอันน่าทึ่ง ที่เกิดจากการกัดเซาะหินจนดูคล้ายปราสาทพันยอด จริงๆ แล้วที่นี่สามารถเที่ยวชมได้ทั้งปี (ในช่วงเวลาน้ำลง) แต่ช่วงที่สวยงามที่สุดคือเดือนพฤศจิกายน-เมษายนที่น้ำจะนิ่งสงบ และท้องฟ้าจะใสสีสวยชัด และนอกจากปราสาทหินพันยอดแล้ว เราสามารถพายเรือคายัคชมบรรยากาศรอบๆ เกาะเขาใหญ่ได้อีกด้วย

ตะลึงกับฟอสซิลดึกดำบรรพ์และมหัศจรรย์สันหลังมังกร

บังเห็นว่าพวกเราสนุกจนไม่อยากหยุดพัก เลยพาไปต่อกันที่ "แหล่งฟอสซิลยุคแคมเบี้ยน" อายุกว่า 480 ล้านปี ณ จุดๆ นี้บอกเลยว่าความสนุกอยู่ที่การแข่งกัน เดาว่าฟอสซิลที่เห็นเป็นรูปอะไรและอยู่ตรงจุดไหนของแผ่นหิน ซึ่งบางจุดต้องใช้จินตนาการกันเยอะมาก คนส่วนใหญ่มองว่านี่คือปลาหมึกและหอยดึกดำบรรพ์!! โอ้โห... จินตนาการล้ำสุดๆ ส่วนอีกจุดที่เราชอบมากคือ "หัวใจที่ปลายแหลม" ที่เป็นช่องหินรูปหัวใจที่อยู่ใกล้ๆ กับแหล่งฟอสซิล ใครมาเยือนอย่าลืมตามหาหัวใจนี้ให้เจอ

พิกัดสุดท้ายของทริปนี้ เราไปที่ "สันหลังมังกร" อีกหนึ่งแหล่ง Unseen ของชุมชนบ่อเจ็ดลูก ที่ในช่วงน้ำลงจะเป็นสันหาดทรายคล้ายทะเลแหวกกลางทะเล

ตามตำนาน "เขาเล่าว่า" ใครที่ได้ไปยืนบนสันเกล็ดมังกรนี้ จะได้รับพลังบริสุทธิ์จากฮวงจุ้ยแห่งท้องทะเล ที่จะช่วยเติมเต็มพลังกาย พลังใจให้เข้มแข็ง ซึ่งเราได้ลองไปยืนรับพลังมาตามที่เขาเล่าว่าแล้ว รู้สึกว่าร่างกายกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาเลย แต่สันหลังมังกรที่เราไปเยือนเป็น "สันหลังมังกรผาใช้หนี้" ที่เชื่อกันว่าใครได้ไปเยือนจะหมดหนี้หมดสิน

เสร็จจากการล่องเรือ เราไปเดินเล่นดูวิถีชีวิตชาวประมงที่บริเวณท่าเรือบ่อเจ็ดลูก ที่นี่เป็นชุมชนชาวประมงที่ยังคงพึ่งพิงธรรมชาติ โดยใช้เรือหัวโทงออกทะเล จับปลาทู ปลาทราย ปลาจวด ปลาหมึก กุ้ง ปู ด้วยอวนและลอบตามฤดูกาล รวมถึง "การดำน้ำหาหอยท้ายเภา" ของขึ้นชื่อของที่นี่ด้วย ใครผ่านไปผ่านมาเห็นชาวบ้านกำลังแกะปลาออกจากอวนหรือเก็บปูอยู่อย่างขะมักเขม้น ก็สามารถติดต่อขอซื้อไปทำอาหารได้แบบสดๆ ในราคามิตรภาพ

เดินเลาะเลียบชายหาดต่อไปเรื่อยๆ ทำให้ได้เห็นชีวิตที่เรียบง่ายของผู้คนที่นี่ บางจุดจะมีชาวบ้านพากันมาเกาะกลุ่มหาหอยเจดีย์ไปไว้ทำกับข้าว โดยเฉพาะบน "หาดแหลมสน" ที่นอกจากจะมีหอยเจดีย์เป็นๆ ให้หารับประทานกันแล้ว บนหาดยังเต็มไปด้วยเปลือกหอยทำให้สวยแปลกตาไปอีกแบบ

ความมหัศจรรย์ของธรรมชาติที่สวยงามและความยิ่งใหญ่อลังการกลางทะเล ยังติดตามเรากลับมากรุงเทพฯ ด้วย จนในที่สุดก็ต้องนำรูปมาใส่กรอบวางไว้ที่โต๊ะทำงาน เครียดเมื่อไหร่ก็หันไปมอง เพื่อให้ความทรงจำดีๆ และพลังแห่งธรรมชาติช่วยปลุกให้รีบกลับมาจัดการกับภาระหน้าที่ เพื่อจะได้มีเวลาแพลนทริปการเดินทางกลับไปหาความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติได้อีกครั้ง

Contact Info.

กลุ่มการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ่อเจ็ดลูก
ต.ปากน้ำ อ.ละงู จ.สตูล
ติดต่อนายยูหนา หลงสมัน
ประธานกลุ่มการท่องเที่ยว
โดยชุมชนบ่อเจ็ดลูก
โทรศัพท์ 08-0139-2436,
08-1542-0071

เที่ยวแบบคลีนๆ ทั้งกายและใจ

“บ้านท่าดินแดง”

@พังงา

“บ้านท่าดินแดง” ตำบลลำแก่น อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ชุมชนที่เคยถูกทดสอบอย่างหนักจากธรรมชาติ เมื่อปี 2547 จากคลื่นสึนามิ ที่นี่ได้รับผลกระทบอย่างหนัก แต่ด้วยความไม่ยอมแพ้ของชาวบ้าน จึงลุกขึ้นมาถอดบทเรียนการใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติ ดำเนินวิถีแบบเรียบง่าย มีลมหายใจเดียวกันกับการอนุรักษ์ป่าชายเลน อันเป็นแหล่งหล่อเลี้ยงชีวิตของผู้คนในชุมชน และพลิกวิกฤตให้กลายเป็นดินแดนแห่งความสุขอย่างทุกวันนี้ และเนื่องจากในชุมชนบ้านท่าดินแดงมีของดีอยู่หลากหลาย หลังจากนั้นชาวบ้านที่นี่จึงได้มีการรวมกลุ่มจัดตั้งเป็น “ชุมชนท่องเที่ยวบ้านท่าดินแดง” ขึ้นในราวปี 2549

สำรวจอดีตเหมืองแร่กลางป่าชุมชน

"ปฏิพัทธ์ วาหะรักษ์" หรือ "บังโหรน" เลขาชุมชนท่องเที่ยวบ้านท่าดินแดง เล่าว่า เมื่อก่อนพื้นที่นี้ เคยเป็นเหมืองแร่ (เหมืองปิยะ) ก่อนจะเลิกราไป ซึ่งยังคงมีร่องรอยของรางแร่เหมืองเก่าและจุดร่อนแร่ของชาวบ้านในอดีตให้ชมกัน แม้ปัจจุบันจะยังมีแร่ดีบุกและขี้ตะกรันหลงเหลืออยู่ แต่ว่าขายไม่ได้ราคา ดังนั้น อาชีพร่อนแร่ที่ทำรายได้อู้ฟู่ในอดีต จึงกลายมาเป็นการสาธิตให้นักท่องเที่ยวชม โดยนักท่องเที่ยวสามารถไปร่วมแจมทดลองร่อนแร่กับนักร่อนแร่มืออาชีพของที่นี่ได้

ขณะที่บริเวณป่าชุมชนที่พวกเราเดินผ่านนั้น เป็นผืนป่าแห่งความภาคภูมิใจที่ชาวบ้านท่าดินแดงได้ร่วมแรงร่วมใจกันปลูกป่าขึ้นบนพื้นดินปนทรายที่ใครหลายๆ คนปรามาสว่าดินแบบนี้ปลูกอะไรก็ตาย แต่ชาวบ้านที่นี่เขามีการวางแผนการปลูกป่าที่ดี โดยในช่วงแรกสร้างพื้นที่สีเขียวขึ้นมาก่อนจากการปลูกต้น "กระถินเทพา" ที่มีความอึดทนต่อสภาพพื้นที่และขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว เมื่อเติบโตเริ่มมีสัตว์เล็กๆ มาอยู่อาศัย พืชบางชนิดก็ถือกำเนิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ (จัดสรร) ขณะที่ ชาวบ้านหาต้นไม้พืชพันธุ์อื่นๆ (ที่คาดว่ามันจะเติบโตได้) มาปลูกป่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ปี จนวันนี้จากอดีตพื้นที่เหมืองร้างที่มีแต่ดินปนทรายแห้งแล้ง ได้กลายมาเป็นผืนป่าชุมชนอันร่มรื่นเขียวครึ้ม กินพื้นที่กว้างขวางเกือบ 80 ไร่ ซึ่งภายในผืนป่ามากไปด้วยพืชพันธุ์อันหลากหลาย รวมถึงมีของป่าอย่าง ผักหวาน เห็ด มะม่วงหิมพานต์ และสมุนไพรให้ชาวบ้านได้เก็บไปกินไปขาย ตามกฎระเบียบป่าชุมชนของหมู่บ้านแห่งนี้

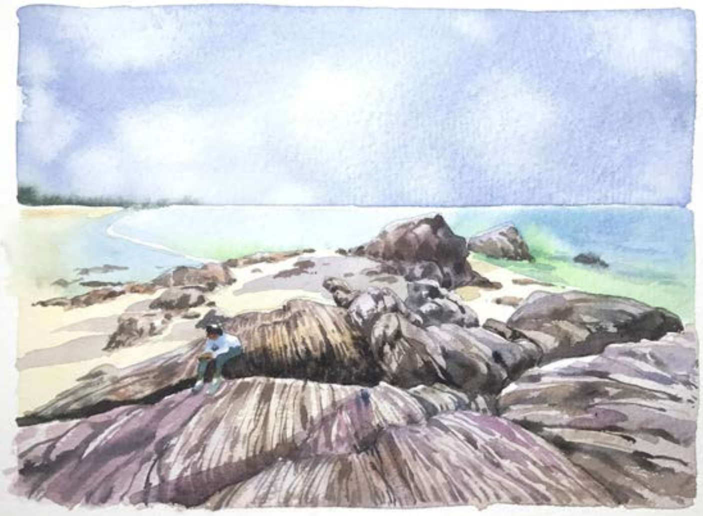

พายคายัคชมแหล่งชีวิตและอาหารในป่าโกงกาง

ป่าชุมชนบ้านท่าดินแดงเป็นพื้นที่รอยต่อระหว่างป่าชายเลนและลำคลอง อันเป็นจุดลงเรือคายัค ถือเป็นกิจกรรมไฮไลท์ของที่นี่ โดยจะมีชาวบ้าน (ทั้งหญิง-ชาย) มาเป็นนายท้ายพายเรือชมความสมบูรณ์ของผืนป่าชายเลน พร้อมให้ข้อมูลต่างๆ ที่น่าสนใจของสภาพพื้นที่ ถ้านักท่องเที่ยวคนไหนอยากจะทดลองพายเรือเองก็สามารถทำได้ โดยเส้นทางนั่งเรือคายัค จะค่อยๆ พายจากลำคลองสายเล็กๆ ออกสู่คลองที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ได้แก่ คลองหยก คลองอ่าวหมัน ไปจนถึงคลองท่าดินแดงที่ติดกับปากอ่าว ที่มีขนาดใหญ่จนดูคล้ายๆ แม่น้ำสายย่อมๆ ซึ่งระหว่างเส้นทางจะได้ชมผืนป่าชายเลนอันอุดมสมบูรณ์ที่มากไปด้วยสรรพสัตว์และพืชพันธุ์อันหลากหลาย ทั้งกุ้ง ปลา ปู และหอยต่างๆ ที่ทำให้ชาวบ้านได้มีกินและสร้างรายได้ แล้ว เรายังได้ชมวิถีการทำประมงพื้นบ้าน อย่าง การจับปลา ดักปู (ดำ) ไปเป็นอาหารหรือขาย ที่ถือเป็นอีกหนึ่งของดีของบ้านท่าดินแดง

ต่อจากนั้นก็จะมีเรือหัวโทงลำใหญ่แล่นมาจอดรับพวกเราขึ้นจากเรือคายัค แล้วพามุ่งหน้าไปทำอีกหนึ่งกิจกรรมแสนสนุกที่รออยู่

ฝ่าทุ่งหญ้าสะวันนาไปเจอผาหน้ายักษ์

เมื่อออกมายังปากน้ำ เราก็ย้ายจากเรือคายัคไปขึ้นเรือหัวโทงลำใหญ่เพื่อมุ่งหน้าไป "เขาหน้ายักษ์" ใช้เวลาในการนั่งเรือไม่นานนักก็ถึงที่หมาย จากนั้นเดินเท้าเป็นระยะทางสั้นๆ ผ่านทุ่งหญ้า โดยช่วงแรกของทุ่งหญ้าแห่งนี้ จะมี "ต้นทุ" ที่มีดอกสีชมพูอ่อน ผลแก่สีม่วง รสของมันหวานปะแล่มๆ อมฝาดนิดๆ ถือเป็นของกินเล่นคลายร้อนในระหว่างทางได้ดีทีเดียว จากนั้นถัดไปจะเป็นทุ่งหญ้าสะวันนาขนาดย่อมๆ ทุ่งหญ้าสีทองอร่ามที่มีความพิเศษ คือ สีหญ้าที่เปลี่ยนไปตามแสงเงา เมื่อผ่านหน้าฝนทุ่งหญ้าจะเปลี่ยนจากสีเหลืองทองเป็นสีเขียว

ห่างจากทุ่งหญ้าสะวันนาไปไม่ไกล ก็คือ "เขาหน้ายักษ์" หาดที่เขาว่าสวยไม่แพ้เกาะสวยๆ ในพังงา เดิมหน้าผาที่นี่หันหน้าออกไปทางหมู่เกาะสิมิลันมีรูปร่างลักษณะดูคล้ายหน้ายักษ์อารมณ์โกรธเกรี้ยว กระทั่งมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 มีเรือรบของทหารญี่ปุ่นหลายลำแล่นผ่านมาทางนี้ แล้วได้ล่มหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ ทำให้ทหารญี่ปุ่นต่างเชื่อว่าน่าจะเป็นอาถรรพ์หน้าผาหน้ายักษ์ของเขาลูกนี้ จึงใช้ปืนใหญ่ยิงหน้าผาหน้ายักษ์ให้จมลงทะเล กลายเป็นตำนานเขาหน้ายักษ์มาจนถึงทุกวันนี้...หาดเขาหน้ายักษ์ ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง หาดแห่งนี้เป็นส่วนช่วงปลายสุดของ"หาดท้ายเหมือง" แนวชายหาดความยาวต่อเนื่องกันราว 15 กม. หาดเขาหน้ายักษ์เป็นเวิ้งอ่าวสงบ สะอาด สวยงาม มีพื้นทรายขาวนวล เนื้อทรายละเอียดยิบ น้ำทะเลใสแจ๋ว ค่อยๆ ไล่โทนจากสีเขียวอมฟ้าอ่อนๆไปสู่สีฟ้าแก่และน้ำเงินเข้มในเขตน้ำลึก ยิ่งยามเย็นจะเป็นแสงสีทองแผ่ไปทั่วชายหาดกระทบสีของทราย กลายเป็นสีน้ำตาลทอง ดูสวยงาม ท่ามกลางฉากหลังของแนวเขาหน้ายักษ์ที่ทอดตัวตระหง่าน

มื้อคลีนๆ ที่ทรงคุณค่า

นอกจากสถานที่ท่องเที่ยวที่มีเรื่องเล่ามากมายแล้ว บ้านท่าดินแดงยังมีของดีน่าอวดอีกอย่าง นั่นคือ "ผักไฮโดรโปนิกส์" ที่ชาวบ้านปลูกกันมากจนกลายเป็นสินค้าขึ้นชื่อ โดยแนวคิดเรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นหลังจากองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ หรือ F.A.O. เข้ามาให้ความรู้และสร้างอาชีพปลูกผักไฮโดรโปนิกส์แก่ชุมชน เพื่อแก้ไขปัญหาดินที่กลายเป็นดินทรายหลังเหตุการณ์สึนามิ ชาวบ้านจึงหันมาปลูกผักไฮโดรโปนิกส์ขายควบคู่กับอาชีพประมงแบบดั้งเดิมที่ทำกันอยู่ โดยก่อตั้งเป็น "กลุ่มวิสาหกิจชุมชนปลูกผักบ้านท่าดินแดง" ปลูกทั้งผักกาดขาว คะน้า กวางตุ้ง ผักสลัด ส่งตรงให้กับโรงแรมและโรงพยาบาลโดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง

เราจึงไม่พลาดการชิมสลัดผักพร้อมน้ำสลัดสูตรบ้านท่าดินแดง และด้วยความสดของวัตถุดิบจึงทำให้สลัดของที่นี่ทั้งหวานทั้งกรอบ อร่อยแบบไม่ต้องพึ่งเนื้อสัตว์หรือท็อปปิ้งอื่นใด มื้อเย็นวันนั้นจึงเป็นมื้อคลีนๆ ที่ทรงคุณค่าดีต่อสุขภาพสุดๆ

การได้มาเยือนชุมชนท่องเที่ยวบ้านท่าดินแดง นอกจากจะได้ความสนุกและความสุขแล้ว ยังได้เรียนรู้การเคารพในธรรมชาติและการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน รวมทั้งพลังแห่งความพยายามไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค จนเกิดเป็นสิ่งสร้างสรรค์ใหม่ๆ ได้ลิ้มรสการเที่ยวแบบคลีนๆ ทั้งกายและใจ ทำให้เรารู้สึกมีพลังและอบอุ่นในดินแดนแห่งความสุขแห่งนี้

Contact Info.

กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
บ้านท่าดินแดง

ตำบลลำแก่น อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา
ติดต่อ นายปฏิพัทธ์ วาหะรักษ์ (บังโหรน)
โทรศัพท์ 08-4443-3539
หรือ นายห้าบีดีน วาหะรักษ์
โทรศัพท์ 08-6273-0823
อีเมล์ habeedeen@hotmail.com

ตามรอยรัก(ษ์) วัฒนธรรม 3 สาย ทะเล 3 ด้าน

“ชุมชนท่องเที่ยวแหลมสัก”

@กระบี่

“แหลมสัก” คือชุมชนเล็กๆ ที่มีอัตลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว เป็นแหล่งหลอมรวมวัฒนธรรม 3 เชื้อชาติ ได้แก่ไทยพุทธ ไทยมุสลิม และไทยเชื้อสายจีน “บาบ๋า ย่าหยา (Baba Nyonya)” เข้าไว้ด้วยกันอย่างผสมกลมกลืนมายาวนานกว่าร้อยปีและยังคงสืบเนื่องในวิถีวัฒนธรรม ที่แตกต่างแต่ไม่แตกแยกมาจนถึงทุกวันนี้ โดยสามสายวัฒนธรรมถูกโอบล้อมด้วยทะเลอันดามัน 3 ด้าน ทะเลแหลมสักจึงมีลักษณะเป็นทะเลใน ปลอดภัยจากคลื่นลมมรสุม เที่ยวได้ทั้งปี มีธรรมชาติสวยงามชวนให้มาค้นหา สัมผัสและจดจำ

มหัศจรรย์ธรรมชาติและภาพเขียนสีพันปี

กิจกรรมที่พลาดไม่ได้ คือการ "ล่องเรือหัวโทงชมความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ" ซึ่งหลังออกจากท่าเรือแหลมสักไปไม่นาน ทิวทัศน์สวยๆ ของภูเขาหินปูนรูปร่างแปลกตาที่โผล่มาให้เห็นเป็นระยะๆ โดยจุดแรกที่ต้องแวะคือ ถ้ำชาวเล เพื่อชมภาพเขียนสี ร่องรอยทางประวัติศาสตร์อายุกว่า 3,000 ปี ที่ถูกเขียนขึ้นด้วยยางไม้ผสมกับเลือดสัตว์ เป็นลายเส้นสีแดงที่วาดไว้บนหน้าผาหิน สภาพค่อนข้างสมบูรณ์ มีทั้งรูปคนนั่งบนหลังสัตว์ถืออาวุธ เป็นรูปปลา และรูปทรงเรขาคณิต ดูไปดูมาคล้ายกับแผนที่อะไรบางอย่าง ซึ่งท้าทายจินตนาการว่าแต่ละภาพนั้น ผู้วาดต้องการสื่อถึงอะไรกันกันแน่ เดากันไปเดากันมาอย่างสนุกสนาน ก่อนที่จะลงเรือล่องต่อไปยังแหลมชาวเล ที่มีร่องรอยทางประวัติศาสตร์ให้ได้คาดเดาอีกเช่นกัน ทั้งยังมีหินย้อยเป็นรูปร่างต่างๆ ให้จินตนาการไปต่างๆ นานาด้วย

และที่พลาดไม่ได้อีกจุดหนึ่งในเส้นทางล่องเรือคือ แหลมไฟไหม้ ที่มีหัวใจแห่งขุนเขา หรือ Mini Heart สัญลักษณ์ช่องว่างรูปหัวใจทะลุอยู่ระหว่างภูเขา ใครที่มาถึงจะต้องไม่พลาดถ่ายรูปสวยๆ อัพขึ้นโซเชียลกันแน่นอน

นอกจากนี้ ยังมีอีกแลนด์มาร์คหนึ่งที่น่าสนใจ "เหลาหัน ภูเขาแปลกแทรกทะเล" คำว่า "เหลา" หมายถึงเกาะหรือภูเขากลางทะเล ส่วนคำว่า "หัน" ภาษาใต้หมายถึงการหมุน เนื่องจากบริเวณนี้ในอดีตมีกระแสน้ำแตกต่างกัน เวลาเรือชาวบ้านมาถึงบริเวณนี้ หากจอดเรือให้ลอยลำอยู่เฉยๆ กระแสน้ำจะค่อยๆ ทำให้เรือเคลื่อนตัว คนในเรือก็จะเห็นเหมือนภูเขาหมุนรอบเรือ จึงเรียกกันว่าเหลาหัน ซึ่งหมายถึงภูเขาหมุนนั่นเอง

สาหร่ายพวงองุ่นกลางทะเลอ่าวลึก

อ่าวเหนา เป็นเวิ้งอ่าวกลางทะเลอ่าวลึกที่น้ำทะเลค่อนข้างสงบนิ่ง เหมาะแก่การทำกระชังกลางทะเลเลี้ยงกุ้ง หอย ปู ปลา และสาหร่ายพวงองุ่น เพราะที่นี่ น้ำทะเลสะอาด เหมาะกับการเจริญเติบโตของสาหร่ายชนิดนี้ ซึ่งสาหร่ายพวงองุ่นเพียบพร้อมไปด้วยคุณค่าต่อสุขภาพ โดยเฉพาะ "คงความอ่อนเยาว์" และ "ต้านอนุมูลอิสระ" ให้เราได้ลองลิ้มรส และสั่งซื้อเป็นของฝากสดๆ กลับไปทานที่บ้านอีกด้วย หรือจะสั่งเป็นเมนูเด็ด "ส้มตำสาหร่าย" เป็นอาหารมื้อเที่ยงหลังจากกลับขึ้นฝั่งแล้วก็ได้

และไม่ไกลกัน คือกระชังเลี้ยงกุ้งมังกร ซึ่งเราขึ้นไปบนกระชังก็ต้องตะลึงกับกุ้งมังกร 7 สีตัวบิ๊กเบิ้มที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้เพื่อจำหน่าย หากอยากซื้อกลับไปก็สามารถซื้อจากที่นี่ได้เลย เพราะทั้งราคาไม่แพงและสด

ล่องเรือมาอีกนิดจะเห็น เขาเหล็กโคน ภาษาใต้ที่มีความหมายว่า "ตะปู" หมายถึงภูเขาที่มีลักษณะคล้ายตะปูตอกปักอยู่ในทะเล เป็นอีกหนึ่งแลนด์มาร์คที่นักท่องเที่ยวจะต้องเก็บภาพถ่ายรูปเก๋ๆ กัน โดยใช้ฝ่ามือหมุนบิด หามุมให้ดูเหมือนหยิบ จับ รองรับเขาเหล็กโคนทั้งลูกไว้ในอุ้งมือ ถือเป็นกิมมิคที่ถูกอกถูกใจเรียกรอยยิ้มความสนุกสนานให้นักท่องเที่ยวได้ไม่น้อยทีเดียว

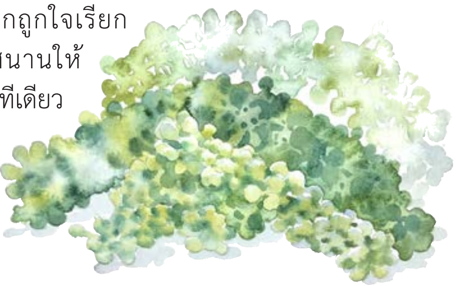

คืนความเขียวเขาช้างหมอบ ด้วยรองเท้านารี

กิจกรรมทางเรือยังไม่จบแค่นี้ เพราะไหนๆ ก็มาถึงแหลมสักถิ่นของ “กล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่” กันแล้ว พี่คนขับเรือจึงพาเราไปทำกิจกรรมดีๆ คืนความเขียวให้กับเขาช้างหมอบ ซึ่งพี่สมศักดิ์ ปานบุญ (บังหมาด) ประธานกลุ่มอนุรักษ์กล้วยไม้พื้นถิ่นบ้านอ่าวน้ำ รอรับพวกเราพร้อมกับต้นกล้ากล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่ โดยบังหมาด เล่าให้ฟังว่า ในอดีตพื้นที่บ้านอ่าวน้ำเป็นพื้นที่ๆ มีกล้วยไม้ธรรมชาติสายพันธุ์ต่างๆ เป็นจำนวนมาก กล้วยไม้รองเท้านารีเหลืองกระบี่เป็นที่ต้องการของนักเล่นกล้วยไม้ จึงมีการลักลอบเก็บไปขายจนใกล้สูญพันธุ์ ชาวบ้านจึงช่วยอนุรักษ์สายพันธุ์ปลูกทดแทนของเดิม เพื่อไม่ให้สูญหายไปจากชุมชน ซึ่งพื้นที่นี้เป็นภูเขาหินปูนติดชายฝั่งทะเล มีหน้าผาสูงชันมีรอยแยกของหินที่ปกคลุมไปด้วยมอส สภาพอากาศที่เหมาะสม ทำให้กล้วยไม้เจริญเติบโตได้ดี ชุมชนจึงจัดกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการรักษาพันธุ์ไม้ด้วยอีกทางหนึ่ง ถือเป็นกิจกรรม CSR. ของทางชุมชนที่ถูกบรรจุไว้ในโปรแกรม Boat Trip ของชุมชนแหลมสัก

Contact Info.

ชุมชนท่องเที่ยวแหลมสัก

ตำบลแหลมสัก อำเภออ่าวลึก
จังหวัดกระบี่
โทรศัพท์ 08-9997-8915

ชิมข้าวคลุกกะปิเลื่องชื่อ

จบทริปล่องเรือขึ้นฝั่งมาต้องหาของอร่อยรับประทานกันสักหน่อย ได้ยินมาว่าถ้ามาถึงแหลมสักต้องลองชิม “ข้าวคลุกกะปิ” ที่มีความหอม อร่อยเป็นที่ร่ำลือ ซึ่งความอร่อยนั้นส่วนประกอบสำคัญคือ “กะปิกุ้งตัก” จากบ้านอ่าวน้ำในตำบลแหลมสักที่ทั้งอร่อย สะอาด ปลอดภัย และมีคุณภาพ รู้อย่างนี้แล้วเราจึงไม่พลาดซื้อกลับไปไว้ทำของอร่อยจากกะปิรับประทานกันสักหน่อย ก่อนจะเลือกซื้อปลาแดดเดียว ของฝากขึ้นชื่อของแหลมสักกลับไปฝากคนที่บ้านด้วย

นอกจากความหลากหลายและสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวแล้ว แหลมสักมีอีกสิ่งหนึ่งที่สร้างความประทับใจให้ผู้มาเยือนนั่นคือ ความตั้งใจในการรัก(ษ์) วิถีดั้งเดิมเอาไว้ และน้ำใจไมตรีในการต้อนรับของคนที่นี่ ทำให้อยากกลับมาเยือนชุมชนท่องเที่ยวแหลมสักอีกสักครั้ง

Unseen เสน่ห์ที่รอการค้นหา

“บ้านทะเลน้อย”

@พัทลุง

เอ่ยถึงพัทลุง ภาพของ “ทะเลน้อย” ที่มีบัวแดง เหล่านกน้อยใหญ่และฝูงควายลอยคอแหวกว่าย ในผืนน้ำก็สะท้อนภาพจำขึ้นมาในทันใด แต่รู้หรือไม่ ทะเลน้อยยังมีป่าเสม็ดดึกดำบรรพ์ แทรกตัว สลับกับลำคลองสายเล็กสายน้อย ให้ได้ไปชมความมหัศจรรย์ของเหล่าพืชพรรณรูปทรงแปลกตา และบรรยากาศแบบที่ยากจะหาได้ในประเทศไทย จนหลายคนต่างยกให้เป็น “อะเมซอนเมืองไทย” ที่ต้องไปเยือนให้ได้สักครั้ง

ต้อนรับสู่ทะเลน้อยด้วยความสุข

แม้จะไม่มีสนามบิน แต่การเดินทางไปพัทลุงก็ไม่ใช่เรื่องยาก เพราะสามารถนั่งเครื่องบินไปลงในจังหวัดใกล้ๆ อย่างตรัง นครศรีธรรมราช หรือสนามบินหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แล้วต่อรถไปได้ทั้งนั้น

สัญลักษณ์แรกที่ทำให้รู้ว่าเราได้เริ่มเช็คอิน ณ "ทะเลน้อย" แล้วก็คือ "สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550" หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า สะพานเอกชัย ซึ่งเป็นสะพานที่ยาวที่สุดในประเทศไทย ด้วยความยาวกว่า 17 กิโลเมตร เชื่อมระหว่างจังหวัดพัทลุงและสงขลา เขาเล่าว่าสะพานแห่งนี้เป็น "สะพานแห่งความสุข" เพราะตลอดสองข้างทางของสะพาน จะเห็นทิวทัศน์ที่สวยงามของทะเลน้อยแบบสุดลูกหูลูกตา ทั้งยังเป็นจุดชมพระอาทิตย์ขึ้นที่สวยงามมากอีกแห่งหนึ่ง แถมถ้าวันไหนท้องฟ้าแจ่มใส ก็จะมองเห็นกังหันลมผลิตไฟฟ้าที่ อ.ระโนด ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกด้วย จึงไม่แปลกใจที่จะถูกเรียกแบบนั้น เพราะเพียงแค่ได้ไปชื่นชมบรรยากาศบนสะพาน ก็ช่วยเติมความสุขให้กับชีวิตได้มากแล้ว

เก็บภาพประทับใจในชุมชน

จากสะพานแห่งความสุข ขับรถต่อไปอีกไม่ไกลก็ถึงชุมชนทะเลน้อย เราเข้าที่พักซึ่งจองไว้ใน "เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย" ก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อเก็บกระเป๋าและยืดเส้นยืดสายคลายความเมื่อยล้าจากการขับรถระยะไกล ก่อนจะออกไปเดินเล่นชมวิวทะเลน้อยช่วงสายๆ ที่ดอกบัวล้วนกลัวแดดจนพากันหุบดอกหลบแสงไปหมด แต่ยังได้เห็นกลีบบัวแดงระเรื่อเต็มผืนน้ำ ได้อารมณ์แห่งการพักผ่อน เดินถ่ายรูปชิลๆ ดื่มด่ำบรรยากาศสดชื่นให้ลมเย็นปะทะผิวหน้า ก่อนจะเดินเที่ยวต่อที่ "ชุมชนบ้านทะเลน้อย" หากอยากสัมผัสวิถีชุมชนริมน้ำ ควรเริ่มจากบริเวณ "ตลาดบ้านหัวลาน" ชาวบ้านจะปลูกเป็นเรือนยกสูง เนื่องจากที่นี่มีช่วงน้ำขึ้นน้ำลง มีโอกาสเกิดน้ำท่วมได้ง่าย ส่วนใหญ่จะปลูกเรือนติดๆ กันไป โดยระหว่างบ้านแต่ละหลังจะมีสะพานไม้หรือสะพานกลางบ้านพาดผ่านเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปมาหาสู่กัน เป็นเอกลักษณ์ที่บ่งบอกถึงวิถีชีวิตของชาวบ้านทะเลน้อยที่ต่างพึ่งพาอาศัยกัน และด้วยความที่เริ่มมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนมาเยี่ยมบ่อยๆ ฝาผนังบ้านหลายหลังจึงถูกแต่งแต้มด้วยสีสันเป็นภาพวาดสวยๆ ให้ได้ตามไปถ่ายรูปเช็กอินกันอย่างสนุกสนาน

ชมผืนบัวแดงนับล้าน & ควายน้ำนับร้อย

ว่ากันว่าบัวแดงที่ทะเลน้อยก็เหมือนผู้หญิงที่กลัวแดด เพราะจะบานให้ชื่นชมความงามในยามเช้าตรู่ ก่อนจะหุบดอกหลบแดดจ้าในเวลาสาย ดังนั้นหากอยากเห็นทุ่งบัวแดงนับล้านที่จะบานสวยในช่วงเดือนธันวาคม-เมษายน ก็ต้องตื่นแต่เช้าและลงเรือให้ทันก่อนแปดโมงเช้า

เรือหางยาวที่จะพาเราไปท่องเที่ยวบนผืนน้ำก็หาได้ไม่ยาก มีหลายลำจอดรอให้บริการอยู่ตรงท่าเรือใกล้ๆ กับลานจอดรถศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ค่าเรือเป็นเหมาลำ ราคาก็ขึ้นอยู่กับเส้นทางที่ต้องการไป ตลอดทางที่เรือแล่นไปตามเส้นทางฝ่ากลางแพบัวผืนใหญ่ที่กระจายไปทั่วสุดลูกหูลูกตา นอกจากบัวแดงที่มีให้เห็นมากมายแล้ว นกก็เยอะไม่ต่างกัน ว่ากันว่านกที่นี่มีให้ชมกว่า 200 สายพันธุ์ ทั้งนกประจำถิ่นและนกอพยพมาจากที่อื่นตามฤดูกาล เช่น นกตีนเทียน นกอีโก้ง นกนางนวล นกกุลาขาว เป็นต้น อวดโฉมบินให้ว่อนเต็มท้องน้ำไปหมด ถ่ายรูปตัวไหนไม่ทันก็ไม่ต้องเสียใจ เพราะเดี๋ยวก็มีตัวใหม่โฉบมาใกล้ๆ อยู่เรื่อยๆ และที่เป็นขวัญใจช่างภาพต้องยกให้ฝูงควายที่พากันมาลอยคอเล่นน้ำอย่างสบายใจ พี่คนขับเรือเล่าว่าควายเหล่านี้เป็นของชาวบ้านที่เลี้ยงไว้ โดยปล่อยให้หากินหญ้าเองในบริเวณนี้ พอถึงยามน้ำมาท่วมทุ่งหญ้า ควายพวกนี้ก็ปรับตัวเปลี่ยนมาหากินพืชน้ำอย่างสายบัว ใบบัวแทน เลยกลายเป็นควายน้ำอย่างที่เห็น

Unseen ที่ปากประ

แสงแรกของวันที่ปากประ คือจุดชมวิวพระอาทิตย์ขึ้นที่งดงามที่สุดแห่งหนึ่ง ท่ามกลางยอยักษ์จำนวนมาก แสงตะวันยามเช้า อุปกรณ์หาปลาที่เกิดมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวริมเล นับเป็นหนึ่งจุดท่องเที่ยวเคียงคู่กับทะเลน้อย ที่มีความโดดเด่นสวยงามของทัศนียภาพและวิถีชีวิตการยกยอเอกลักษณ์ของชาวปากประ

การล่องเรือแต่เช้าตรู่ ทำให้เราได้สัมผัสวิถีชาวประมงพื้นบ้านอย่างใกล้ชิด จากจุดนี้นั่งเรือไปกันต่อ ผ่านแนวต้นลำพูพื้นที่อนุรักษ์โดยชาวบ้าน ซึ่งเป็นจุดถ่ายรูปอีกแห่งที่งดงามอย่างมาก เราล่องเรือไปอีกนิดจะเห็น “นาริมทะเล” กว้างประมาณ 10 กว่าเมตร ทอดยาวไปตามแนวชายฝั่งทะเลสาบ จัดเป็น Unseen หนึ่งเดียวในประเทศไทย การทำนาที่นี่จะเป็นนาดำ เริ่มทำประมาณช่วงกลางปี และเก็บเกี่ยวประมาณเดือนกันยายน ก่อนที่จะถึงฤดูมรสุมของภาคใต้ฝั่งตะวันออกในช่วงปลายปี เป็นนาที่ไม่ต้องสูบน้ำเข้า สูบน้ำออก ไม่ต้องใช้ยาหรือหว่านปุ๋ยก็ให้ผลผลิตดี ปลูกให้เติบโตตามธรรมชาติยิ่งกว่านาแปลงไหนๆ ถือเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ยอดเยี่ยมมากๆ

ที่พลาดไม่ได้อีกหนึ่งแหล่งเมื่อมาถึงทะเลน้อย คือ “อะเมซอนเมืองไทย” ป่าเสม็ดดึกดำบรรพ์ที่สมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย ซึ่งอยู่ใน “เขตพื้นที่ห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย” ที่ได้รับการประกาศเป็น “แรมซาร์ไซต์” พื้นที่ชุ่มน้ำและทะเลสาบน้ำจืดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีนกหลากหลายสายพันธุ์มากกว่า 200 ชนิด และสัตว์น้อยใหญ่นานาชนิด ซึ่งการจะไปชมความมหัศจรรย์ของที่นี่อย่างใกล้ชิด นักท่องเที่ยวต้องพายเรือคายัคลัดเลาะไปตามลำคลองน้อยใหญ่ที่แทรกตัวไปกับผืนป่า แนะนำว่าอย่ารีบร้อนเอาแต่พายให้สนุก แต่จงให้ค่อยๆ ซึมซับไปกับต้นไม้รูปทรงแปลกตา บรรยากาศรอบตัว เปิดใจสัมผัสระบบนิเวศอันสมบูรณ์ของผืนป่าโบราณ และเปิดรับพลังความสงบและสดชื่นจากธรรมชาติกันไปเต็มๆ

กระจูดเลน้อย แต่ไม่ด้อยคุณค่า

เที่ยวจนครบจบกิจกรรมทางน้ำแล้ว เราก็กลับไปยังชุมชนทะเลน้อยอีกครั้งในช่วงบ่าย เพื่อหาของฝาก “ปลาดุกร้าทอด” แสนอร่อย แต่พอเดินเที่ยวไปเรื่อยๆ เรากลับพบว่า “เครื่องสานจากกระจูด” ที่ชาวทะเลน้อยช่วยกันทำขึ้นเป็นผลิตภัณฑ์ประจำชุมชน มีทั้งเสื่อและข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่ตัดเย็บเป็นงานประณีต ควรค่าทั้งการซื้อกลับไปเป็นของฝาก และเลือกแบบที่น่ารักๆ สำหรับเป็นของใช้ส่วนตัวเก๋ๆ ซึ่งการจับจ่ายครั้งนี้เรียกได้ว่า เพียงช่วยอุดหนุนสินค้าของชุมชนทะเลน้อยสักชิ้น ก็เหมือนได้ช่วยสนับสนุนอาชีพให้กับคนทั้งชุมชนแล้ว

แม้จะใช้เวลาไม่มาก แต่ทริปเล็กๆ ที่ “ทะเลน้อย” ก็ให้ประสบการณ์ ความสุข และเติมรสชาติให้ช่วงวันหยุดสั้นๆ ได้อย่างครบถ้วน ที่สำคัญมันทำให้เราได้รู้ว่า จงเก็บเกี่ยวทุกช่วงเวลาของการท่องเที่ยวให้คุ้มค่า เพราะการออกเดินทางคือความสำคัญอย่างหนึ่งของชีวิตเราทุกคน

Contact Info.

ชุมชนทะเลน้อย
ตำบลนางตุงและตำบลทะเลน้อย
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
ติดต่อสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลนางตุง
โทรศัพท์ 0-7468-5240